BOLŞEVİK PARTÍ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ulkelerın ışçıleri bırleşınız! Butun ulkelerın ışçıleri ve ezılen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbın! Karkerên hemû welatan û gelên bındest yekbın!

■ Sayı / Hejmar : 54 ■ 1 Ekim / 1ê Rezbirê 1989 ■ 2000 TL

PROLETARYA, TARÍH ÇARPITICILARINDAN ER GEÇ HESAP SORACAKTIR!

- AEP 9. PK Raporunun bazı temel revizyonist tezleri...
- Poliste çozülme ihanettir! Çözülmenın dereceleri üzerine teorıler oportünist teorilerdir-2

Kapak resmi : 1 Eylül 1939'da Polonya'ya saldıran emperyalist Alman faşistleri, 1941'de Sovyetler Birliği'nin başkenti Moskova önlerine kadar gelmişlerdi...

Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği ve Kızıl Ordusu, emperyalist sisteme ve Alman faşistlerine asla unutamayacakları bir ders vermiştir.

İÇİNDEKİLER

- Proletarya, tarih çarpıtıcılarından er geç hesap soracaktır ! 3
- Kuzey Kürdistan'da Türk faşistlerinin yeni "yok etme" seferi de hüsranla bitecektir ! 8
- Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongresi Raporu'nun bazı temel konularda eleştirisi 9
- Örgütsel Konferans kararları üzerine III 22
- T"K"P/ML Hareketi ve TD"K"P'nin genel grev çalışmalarına (!) ne oldu ? 34
- İbretlik haberler 51
- Okuyucu mektupları 53
- Ji bo karkerên zanistiya çînî, wezîfe bingehîn ev e, ku xwe di erka sazbûna partiye wêrdin ! 54

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçiler birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan u gelên bindest yekbin!

Proletarya, Tarih Çarpıtıcılardan Er Geç Hesap Soracaktır !

1 Eylül 1939, Nazi Almanyası'nın Polonya'ya resmen ve fiilen askeri saldırıya geçerek, İkinci Dünya Savaşı'nı resmen başlattığı tarihtir.

II. Dünya Savaşı, gerçekte 1 Eylül 1939'dan çok önce başlamıştı. Stalin bunu, 10 Mart 1939'da, SBKP(B) XVIII. Parti Kongresi'ne sunduğu raporda şöyle dile getiriyordu:

"İşte, yeni emperyalist savaşın başlangıcını belirleyen dönemin en önemli olayları. 1935'te, İtalya, Habeşistan'a saldırdı ve onu ilhak etti. 1936 yazı içinde, Almanya ve İtalya, İspanya'da askeri bir müdahaleye giriştiler; bu müdahale sırasında Almanya, İspanya'nın kuzeyine ve İspanyol Fası'na, İtalya da İspanya'nın güneyine ve Balear adalarına ayak bastılar. 1937'de, Mançurya'yı ele geçirdikten sonra, Japonya, merkez ve kuzey Çin'e saldırıp, Pekin, Tientsin, Şanghay gibi yerleri işgal etti; işgal edilmiş bölgelerden yabancı rakiplerinin ayağını kaydırmaya başladı. 1938 başlarında, Almanya Avusturya'yı, ve 1938 güzünde de, Çekoslavakya'nın Südetler bölgesini ilhak etti. 1938 sonlarında, Japonya, Kanton'u ve 1939 başlarında da, Haynan Adası'nı ele geçirdi.

Sezdirmeden halkların içine sokulan savaş, böylece 500 milyondan çok insanı yörüngesine çekmiş ve etki alanını, Tientsin, Şanghay ve Kanton' dan başlayıp, Habeşistan'dan geçerek, Cebelitarık'a kadar yaymıştır.

Birinci emperyalist savaştan sonra, İngiltere, Fransa ve Birleşik Devletler başta olmak üzere yenen devletler, ülkeler arasında yeni bir ilişkiler rejimi, savaş sonrası barış rejimini kurmuşlardı. Bu rejimin başlıca temelleri, Uzakdoğuda dokuz devlet antlaşması, ve Avrupa'da da Versailles antlaşması ile tüm bir başka antlaşmalar dizisi idi. Milletler Cemiyeti, ülkeler arası ilişkileri, devletlerin tek bir cephesi temeli üzerinde, devletlerin güvenliğinin ortaklaşa savunulması temeli üzerinde, bu rejim çerçevesinde düzenleyecekti. Bununla birlikte, üç saldırgan devlet ve onlar tarafından başlatılmış bulunan yeni emperyalist savaş, tüm bu savaş sonrası barış rejimi sistemini tepeden tırnağa alaşağı etti. Japonya, dokuz devlet antlaşmasını, Almanya ile İtalya da Versailles antlaşmasını yırttılar. Ellerini özgür bırakmak için, bu üç devlet, Milletler Cemiyetinden çekildiler.

Yeni emperyalist savaş bir olgu haline geldi." ("Tarih Çarpıtıcıları", sayfa 109/110. İnter Yayınları)

Aslında "... üç saldırgan devlet ... tarafından –1935'ten itibaren– başlatılmış bulunan yeni emperyalist savaş"; 1939'da Nazi Almanyası'nın Polonya'ya saldırısı ile yeni boyutlar kazandı. O zamana dek savaş dışı kalan ve Nazi imparatorluğunun yayılmacılığını "karışmama" siyaseti ve tavizlerle sınırlamaya çalışan emperyalist büyük güçlerden İngiltere ve Fransa'nın savaşa katılması, Nazilerin Polonya'ya saldırısının sonucu oldu. Artık savaşın genel bir nitelik, bir dünya savaşı niteliği kazandığı herkesin açıkça gördüğü bir olgu haline geldi. Bu yüzden 1 Eylül 1939, İkinci Dünya Savaşının başlangıcı olarak kabuledilegelmiştir.

> "Bütün dünyada sınıf bilinçli işçiler, her yıl 1 Eylül'de, "Emperyalist ve Gerici Savaşa karşı Mücadele Günü"nde, Nazi Almanyas'nın Polonya'ya saldırısını da nefretle kınarlar!"

Bütün dünyada sınıf bilinçli işçiler, her yıl 1 Eylül'de, "Emperyalist ve Gerici Savaşa Karşı Mücadele Günü"nde, Nazi Almanyasının Polonya'ya saldırısını da nefretle kınarlar.

Sınıf bilinçli işçiler, 1 Eylüllerde emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlara karşı, tek çıkış yolunun devrimci savaşlar olduğu gerçeğini vurgular, savunurken; bütün dünyada burjuvazi ve onun revizyonist yardakçıları, bu günü devrimci özü boşaltılmış ve niteliği ne olursa olsun genel olarak "savaşa karşı" bir gün olarak, pasifist bir içeriğe büründürmeye çalışırlar.

"BİR DAHA SAVAŞ OLMASIN" NASIL MÜMKÜN ?

Bu yıl, Nazi Almanyası'nın Polonya'ya saldırısının 50. yıldönümü idi. Bu yıldönümü, bütün dünyada emperyalist ve sosyal emperyalist burjuvazi tarafından komünizme karşı ideolojik saldırının önemli araçlarından biri haline getirildi.

Bir yandan "bir daha savaş olmasın" şiarı, ***emperyalist barışın*** yoğun bir propagandası için utanmazca kullanıldı. "Bir daha savaş olmasın" şiarı, komünist - devrimci içeriği ile halbuki emperyalizme karşı bir savaş çağrısı; emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlara karşı bir savaş çağrısıdır. Emperyalizm varolduğu sürece emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlar da olacaktır. ***Emperyalist barış***, gerçekte iki genel emperyalist paylaşım savaşı arasında, bir dizi karşı-devrimci savaşın da kendine eşlik ettiği ve yeni bir paylaşım savaşının hazırlandığı sahte bir barıştır. Dişine-tırnağına kadar silahlanma; militarizm; içte faşistleşme, fırsatını bulduğu noktada ve anda "rakibin" nüfuz alanına askeri müdahaleyi de içeren tüm araçlarla sızma; yerel savaşları kışkırtma, düzenleme... Bütün bunlar, emperyalist barışın yol arkadaşlarıdır. Bunlar gibi göstermelik ***silahsızlanma, barış görüşmeleri***, konferansları vb. vb. yapılan bir dizi anlaşma, bir çok halde eski silahların yerine daha modernlerinin geçirilmesi anlamına

gelen sınırlı silahsızlanmalar ve yüksek perdeden ilan edilen "barış severlik" de emperyalist barışın yol arkadaşlarıdır. Dünya proletaryası ve ezilen halkları İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan buyana yaşadığı "barış" ortamı içinde, ***emperyalist barışın da, emperyalist savaş gibi yok edilmesi gereken bir kötülük*** olduğunu görecek yeterli veriye sahiptir! Sorun, bu verileri ona kavratabilmek; emperyalistlerin, –onların revizyonist, reformist, pasifist sözcülerinin "barış" maskesini yüzlerinden çekip alabilmektir. "Bir daha savaş olmasın" diyen ve bunu gerçekten isteyen; emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşların gerçek kaynağı olan EMPERYALİZM'i Proleter Dünya Devrimi ile yıkmak için savaşmak zorundadır!

Bizim bu makalede esas üzerinde durmak istediğimiz sorun ama, bu 1 Eylül'ün emperyalist, sosyal-emperyalist burjuvazi tarafından Komünizm'e saldırı için kullanıldığı ikinci alandır.

Sözkonusu alan, "tarih çarpıtıcılığı" alanıdır.

TARİH NASIL ÇARPITILIYOR ?

İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ertesinde, "anti-Hitler" koalisyonu dağılıp, emperyalist güçler Sovyetler Birliği'ne karşı "soğuk savaşı"ı başlattıklarında; İkinci Dünya Savaşı'nın tarihi "gözden geçirilmeye", "düzeltilmeye", yani emperyalistlerin işine gelecek biçimde çarpıtılmaya başlandı.

İkinci Dünya Savaşı, ***bu tip tarihe göre***, hiç bir şekilde emperyalizmin I. Dünya Savaşı sonunda yarattığı durumun tabii sonucu; emperyalizmden kaynaklanan bir olgu değil; Almanya'da nasıl oldu ise başa gelmiş olan –ve tabii emperyalizmle ilgisi olmayan!!!– bir manyak tarafından yönetilen "totaliter" Nazi rejiminin; yine Nazizm gibi totaliter ve yayılmacı olan Rusya'daki komünist rejimin anlaşması sonucu ortaya çıkan bir olgu idi.

Eğer İkinci Dünya Savaşı çıktı ise, bunun nedeni, 23 Ağustos'ta (1939) yapılan ve emperyalist tarihçilerin "Hitler - Stalin Paktı" adını verdikleri, "Almanya - Sovyetler Birliği Anlaşması" idi.

Bu anlaşmanın bir de gizli "ek protokolü" vardı. Bu ek protokolde Polonya'nın doğusu ve Baltık ülkeleri Sovyetler Birliği'ne bırakılıyordu. Bu anlaşmadır ki, Hitler Almanyası'nın Polonya'ya saldırmasına –böylece II. Dünya Savaşı'nın başlamasına– yeşil ışık yakmış, "İki totaliter rejim" kendi aralarında anlaşarak dünyayı ateşe atmışlardı.

Bu tezler 1948'de, Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanlığı tarafından –İngiliz ve Fransız Dışişlerinin de katılımı ile– yayınlanan "Nazi - Sovyet İlişkileri 1939-1941" başlıklı derlemede getirilmiş ve o zamandan bu yana Batılı emperyalistler açısından "resmi tarih" olmuştu.

Bu açık çarpıtmalar, derhal Sovyetler Birliği Dışişleri Bakanlığı'nın "TARİH ÇARPITICILARI" başlığını taşıyan broşürü ile cevaplanmış; Sovyetler Birliği, tarih çarpıtıcılarının yüzünün tanınması için elindeki belgeleri ayrıca "Diplomasi Tarihi", "İkinci Dünya Savaşının Öncesi Tarihi Hakkında Belge ve Malzemeler" başlıklı eserlerde de yayınlamıştı.

Sovyetler Birliği bu belgelerde ve tavrında açıkça şunları ispatlıyordu:

"Hitler saldırısı; birincisi, ABD, kısa zamanda Alman saldırısı için askeri ve ekonomik bir temel yaratmasında Almanya'ya yardım ettiğinden ve bu şekilde saldırganı silahlandırdığından; ve ikincisi, İngiltere ve Fransa'nın yönetici çevreleri kollektif güvenliğe sırt çevirerek barışsever ülkelerin saflarını dezorganize ettikleri, saldırıya karşı bu ülkelerin birleşik cephesini parçaladıkları, Alman saldırısına yol hazırladıkları ve İkinci Dünya Savaşını başlatması için Hitler'e yardım ettiklerinden dolayı mümkün olmuştur.

Eğer ABD, Hitler Almanyası'nın ağır sanayiini finanse etmeseydi; ve İngiltere ve Fransa kollektif güvenliğe sırt çevirmeyip de tam tersine Sovyetler Birliği ile Alman saldırısına karşı bir kollektif savunma hazırlasaydı ne olurdu?

Hitler, saldırısı için yeterli silah bulamazdı. Hitler'in haydutluk politikası, kollektif bir güvenlik rejimi tarafından kıskaç içine alınırdı. Hitler faşistlerinin İkinci Dünya Savaşını başlatmadaki başarı şansı asgariye inerdi. Hitler faşistleri, kendileri için bu kadar olumsuz koşullara rağmen, İkinci Dünya Savaşını çıkarmaya karar verselerdi bile, daha savaşın ilk yılında yenilgiye uğratılırlardı.

Ama ne yazık ki bu, ABD, İngiltere ve Fransa'nın tüm savaş öncesi dönemde izledikleri zararlı politika sonucu gerçekleşmedi.

Eğer Hitler faşistleri nerdeyse altı yıl süren ve milyonlarca kurban yutan İkinci Dünya Savaşını başlatmayı başarabildi ise, bunun suçu tam da onlardadır." ("Tarih Çarpıtıcıları", sayfa 27, İnter Yayınları)

Sovyetler Birliği, Nazi Almanyası'nın ve diğer faşist güçlerin saldırganlığını tespit ettiği andan itibaren, "saldırgan olmayan güçler"e bir "ortak savunma ve karşılıklı destek" önerisi götürmüş, "ortak güvenlik" sisteminin kurulması için elinden gelen her şeyi yapmıştır.

Buna karşı İngiliz, Fransız ve Amerikan emperyalistlerinin politikası, Nazilerle uzlaşma ve onları "bolşevizmi ezme"de vurucu güç olarak kullanma olmuş; bunlar "ortak güvenlik sistemi" kurulmasına yanaşmamışlardır.

Sovyetler Birliği, Almanya ile "saldırmazlık paktı"nı imzalamadan önce Fransız ve İngiliz askeri misyon temsilcileri ile yapılan görüşmelerde bir anlaşma yapılabilmesi için elinden geleni yapmıştır. Ama sonuçlar şöyledir:

"1– Sovyet Hükümeti, görüşmeler sırasında, karşılıklı yardımlaşmanın gerçekten etkin olması; yani politik bir anlaşmanın yanısıra, yardımlaşmanın boyutlarını, biçimini ve süresini saptayan bir askeri anlaşmanın da yapılması koşullarında, saldırgana karşı İngiltere ve Fransa ile birlikte eşit haklar temelinde karşılıklı bir anlaşma yapmak için son derece büyük bir sabırla çaba gösterdi; çünkü olayların önceki tüm gelişmesi, ancak böylesi bir anlaşmanın, tümüyle cezasız bırakıldığından ve Batılı güçler tarafından desteklendiğinden dolayı uzun yıllar boyunca şımartılan Hitlerci faşist saldırganların aklını başına getirebileceğini göstermişti.

2– İngiltere ve Fransa'nın Sovyetler Birliği ile görüşmeler sırasındaki tavrı, İngiltere ve Fransa'nın politikalarının, barışın ve saldırgana karşı mücadelenin çıkarları ile hiçbir ortak yanı olmayan hedefler tarafından belirlenmesinden dolayı, bunların SSCB ile ciddi bir anlaşmayı asla düşünmediklerini tümüyle kanıtladı.

3– İngiliz-Fransız politikasının sinsi niyeti, Hitler'e SSCB'nin müttefikleri olmadığı, SSCB'nin tecrit olduğu, İngiltere ve Fransa'dan gelebilecek bir direnişle karşılaşma riski olmaksızın Hitler'in SSCB'ne saldırabileceği şeklinde işaret vermekten oluşuyordu.

Bu koşullar altında, İngiliz-Fransız-Sovyet görüşmelerinin bir fiyasko ile sonuçlanması şaşırtıcı değildir." (age. sf. 56 -57)

İngiliz emperyalistleri, Sovyetler Birliği ile "yetkisiz temsilciler" düzeyinde görüşmeler yürütürken; Dışişleri Bakanı Halifax üzerinden

Nazi Almanyası'na, "bugün dünyada endişe verici tüm sorunlar üzerine anlaşmaya hazır" oldukları mesajını veriyordu. (Bkz. "Tarih Çarpıtıcıları", sayfa 58)

"Tarih Çarpıtıcıları"nda ortaya konduğu gibi:

"Bu dönemde, İngiltere ve Fransa'nın, Hitler Almanyası'nın savaşı başlatmasını önlemek için herhangi bir girişimde bulunmak şeklinde ciddi bir niyetinin olmadığı gibi; aksine, gizli sözleşmeler ve anlaşmalar yoluyla, mümkün olan tüm provokasyonlarla Hitler Almanyası'nı Sovyetler Birliği üzerine kışkırtmak amacıyla ellerinden gelen her şeyi yaptıklarından artık kuşku duyulamazdı.

Hiçbir kalpazan, Sovyetler Birliği'nin bu koşullar altında şunlar arasında bir seçim yapma durumunda olduğu tayin edici olgusunu, ister tarihte olsun, isterse halkların bilincinde, karartmayı başaramaz:

ya kendini korumak amacıyla, Almanya tarafından önerilen saldırmazlık antlaşmasının imzalanması önerisini kabul etme ve böylelikle Sovyet devleti tarafından güçlerini olası bir saldırgan saldırısına karşı daha iyi hazırlamak için kullanılacak barışı Sovyetler Birliği açısından belli bir dönem daha güvence altına alma;

ya da Almanya tarafından önerilen saldırmazlık antlaşmasını reddetme ve böylelikle, Sovyetler Birliği'nin tümüyle tecrit olacağı, kendisi için dezavantajlı bir durumda, Almanya ile silahlı bir çatışmaya kışkırtmaları amacıyla Batılı güçler kampındaki provokatörlere olanak sağlama.

Bu durumda Sovyet Hükümeti, kendisini, seçimini yapmak ve Almanya ile bir saldırmazlık antlaşması imzalamak zorunda gördü." (age, sf. 60 - 61)

İşte tüm dünyada emperyalist burjuvazi ve onun çanak yalayıcılarının "Hitler - Stalin Paktı" adını verdiği, 23 Ağustos 1939'da imzalanan "Almanya - Sovyetler Birliği saldırmazlık antlaşması" gerçekte bu ortamda ortaya çıkmıştır. Bu antlaşmanın "savaşa yol açtığı" vb. iddialar, bütünü ile idealist-emperyalist tarih yazıcılarının bir uydurması, iftirası, tarih çarpıtmasıdır.

Bu antlaşma değildir, savaşa yol açan! Savaşa yol açan, emperyalizmin eşitsiz, sıçramalı gelişme yasasının işlemesi sonucu Alman emperyalizminin, Nazizm şahsında I. Dünya Savaşı sonrası ortaya çıkan "Versay rejimini" parçalama, emperyalist dünyaya, evet tüm dünyaya hakim olma isteği; diğer emperyalist büyük güçlerin, Alman Nazizmi eliyle, "bolşevizm belası"ndan kurtulma (!) isteği ve "ortak güvenlik" çabalarını torpillemeleridir.

Savaş, yukarda da ortaya koyduğumuz gibi, aslında 1 Eylül 1939'dan çok önce başlamıştı. Bunun ötesinde Nazi Almanyası'nın Polonya'ya saldırması da, Alman-Sovyetler Birliği saldırmazlık paktından çok önce detayına kadar planlanmıştı.

Alman-Sovyetler Birliği saldırmazlık paktı, yalnızca bir konuda değişikliği beraberinde getirdi: İki cephede birden savaşmak istemeyen Nazi Almanyası, Sovyetler Birliği'ne saldırısını iki yıl geciktirdi. Bunun yerine yüzünü, Polonya saldırısı ertesinde, Fransa cephesine, Batı cephesine döndü!

Bütün hesaplarını Nazi Almanyası'nın Polonya üzerinden –ve Polonya Baronları ile birlikte– Sovyetler Birliği üzerine saldırması üzerine kuran Batı'nın, o an saldırgan konumda bulunmayan "demokratik" emperyalist büyük güçleri, bu saldırmazlık paktını tabii ki kendi çıkarlarına aykırı gördüler.

Ama İngiliz-Fransız-Amerikan emperyalistlerinin hoşuna gitmeyen ve onların hesaplarına uygun olmayan bu anlaşma, Sosyalizmin kalesi Sovyetler Birliği'ne savaşa hazırlanması için biraz daha zaman kazandıran; Sosyalizmin, dünya proletaryasının, ezilen halkların çıkarlarına uygun olan bir antlaşma idi.

Sosyalist Sovyetler Birliği, saldır-

mazlık antlaşmasının imzalandığı Ağustos 1939'dan, Nazi Almanyası'nın Sovyetler Birliği'ne saldırdığı Temmuz 1941'e dek geçen iki yılı, Sovyetler Birliği'nin savunmasını güçlendirmek ve Doğu cephesini, yani Sovyetler Birliğinin Batı savunma sınırını hemen hemen tam bir hat boyunca 200 km. kadar Batıya kaydırmak, böylece muhtemel bir Nazi saldırısını çok daha önceden karşılayacak tedbirleri almakla değerlendirdi.

Sovyet Kızıl Ordusu, bu dönemde Nazi Almanyası'nın bütün Doğu Avrupa'yı Nazi işgali altına almasını önlemek için, Polonya'ya girdi ve 1920'de Baronların Polonyası tarafından ilhak edilen Batı Belorusya ve Batı Ukrayna'yı Sovyet Belorusya ve Sovyet Ukraynası ile birleştirdi.

Baltık devletleri Estonya, Letonya ve Litvanya ile yapılan anlaşmalar temelinde bu ülkelere Sovyet Ordu Garnizonlarını yerleştirdi.

Fin Hükümetinin, Sovyetler Birliği'nin Kuzey sınırını güvence altına almak için yaptığı tüm önerileri geri çevirmesi ve düşmanca bir tutum takınması üzerine çıkan savaş, Fin Hükümetinin Sovyetler Birliği'nin önerileri temelinde yapılacak bir barış anlaşmasını imzalaması ile sonuçlandı.

Sovyetler Birliği, Romanya'nın Ekim Devrimi sonrasında Sovyetlerden kopardığı Bukovina ve Moldavya'ya da girdi.

Bu şekilde Hitler saldırısına karşı yönelen "Doğu Cephesi"nin oluşturulması, Baltık Denizi'nden, Karadeniz'e kadar uzanan bir hat üzerinde tamamlanmış oldu.

Emperyalistler, Sovyetler Birliği sınırının bir hat boyunca 200 km. kadar Batı'ya kaydırılması ve bu alanların Nazi imparatorluğunun sömürgesi haline getirilmesinin önlenmesi demek olan bu gelişmeleri, çok "ulusal hak" savunucusu pozlarında, Finlandiya, Litvanya, Letonya, Estonya, Polonya vb.'nin "ulusal haklarının zedelenmesi" vb. olarak adlandırmış, Sovyetler Birliği'ni "yayılmacılık", saldırganlık vb. ile suçlayagelmişlerdir.

Halbuki olan, "Tarih Çarpıtıcıları"nda tespit edildiği gibi: "... *Polonya (vb.'nin) ulusal haklarının zedelenmesi veya zedelenmemesi değil, tersine* ***Hitler faşistleri üzerinde zaferin örgütlenmesi yoluyla bu ülkelerin Hitler Almanyası'nın hiçbir hakka sahip olmayan sömürgeleri haline dönüşmesini önlemek ... mümkün olan her yerde Alman birliklerinin ilerlemesine set çekme, güçlü savunma mevzileri kurma ve sonra da karşı saldırıya geçme, Hitler birliklerini dağıtma ve böylelikle bu ülkelere özgür bir gelişme sağlama***" *(age. sf. 72 / abç)* idi.

Bütün emperyalist demagoglar ve onların etkisinde kalıp, Sovyetler Birliği'nin Batı sınırını, Batıya kaydırmasını "ulusal hakları savunma" adına kınayanlar; "Bu yapılmasa idi, ne olurdu, alternatif ne idi ?" sorusuna cevap vermek zorundadırlar!

Bu soruya "Tarih Çarpıtıcıları"nda şu cevap verilmektedir:

"Sovyetler Birliği, daha Alman saldırısından önce SSCB'nin eski sınırlarının oldukça batısında bir "Doğu Cephesi" oluşturmasaydı ve bu cephe Viborg-Kaunas - Bialistok- Brest- Litovsk -Lvov hattı üzerinde değil de, Leningrad-Narva - Minsk - Kiev eski sınır hattı boyunca ilerleseydi, ne olurdu?

Bu, Hitler ordusuna, yüzlerce kilometre derinliğinde bölge kazanması ve Alman cephesini Leningrad, Moskova, Minsk ve Kiev'in 200 ile 300 kilometre yakınına kadar çekmesi olanağını verirdi; Almanların SSCB'nin içlerine doğru ilerlemesini hızlandırır, Kiev ve Ukrayna'nın daha hızlı bir şekilde düşmesini sağlar, Moskova'nın Almanlar tarafından işgal edilmesi sonucunu verir ve Leningrad'ın Almanların ve Finlilerin birleşik güçleri tarafından işgaline yol açar ve SSCB'ni uzun ve çetin bir savunmaya geçmeye zorlardı ki, Almanlar böylelikle İngiliz adalarına bir indirme ve Mısır bölgesindeki Alman-İtalyan cephesinin güçlendirilmesi için 50 tümeni Doğu'dan tasarruf etme olanağına sahip olurlardı. O zaman da büyük ihtimal ki, İngiliz Hükümeti Kanada'ya tahliye edilmek zorunda kalır ve Mısır ve Süveyş Kanalı Hitler'in egemenliği altına girerdi.

Ama hepsi bu değil. SSCB, Mançurya sınırındaki birliklerinin önemli bir bölümünü, savunmasını güçlendirmek için "Doğu Cephesi" sınırına aktarmak zorunda kalır ve bu da Japonlara, Mançurya'da 30 civarında tümen tasarruf etme ve bunları Çin'e karşı, Filipinler'e karşı, bir bütün olarak Güneydoğu Asya'ya karşı ve nihayet Uzakdoğu'daki Amerikan askeri kuvvetlerine karşı kullanma olanağı sağlardı.

Bütün bunlar, savaşın en azından iki yıl daha uzun sürmesine ve İkinci Dünya Savaşı'nın 1945'te değil de, 1947'de ya da daha sonra bitmesine yol açardı.

"Doğu Cephesi" sorununda durum buydu." (age. sf. 74 - 75)

Sovyetler Birliği'nin 23 Ağustos 1939'da Almanya ile saldırmazlık paktı imzalamasını hangi neden gerekçelerle olursa olsun "eleştirenler", gerçekte Sovyetler Birliği'ne "neden 1939 yazında tek başınıza Alman ve Japon saldırısına karşı ülkenizi terketmediniz?" eleştirisini (!) getirmektedir.

Sovyetler Birliği'nin Batı cephesini, hemen hemen 200 km. daha Batıya kaydırmasını "eleştirenler" gerçekte objektif olarak "bu alanın neden Nazi işgaline bırakılmadığı" eleştirisini (!) getirmektedirler.

Bu bağlamda, bu eleştirilerin objektif konumu budur.

Bir de "gizli protokol" sorunu vardır. Emperyalistlerin iddiasına göre, Almanya-Sovyetler Birliği saldırmazlık paktının bir de "gizli protokolu" vardır. Ve bu gizli protokolda, Almanya ile Sovyetler Birliği arasında "nüfuz alanları" paylaşması yapılmıştır. Daha sonraki gelişmeler de zaten bu gizli protokole göre olmuştur.

Bu "gizli protokol" iddiası bağıntısında, Sovyetler Birliği daha Nürnberg Mahkemeleri döneminde resmen tavır takınmış; böyle bir protokolun olmadığını; böyle bir protokol olduğu iddiası ile ileri sürülecek tüm belgelerin "Nazi Almanyası"nın ya da diğer "emperyalist güçler"in gizli servislerinde imal edilmiş sahte belgeler olabileceğini ***resmen*** açıklamış ve buna İngiltere, Fransa ve ABD'nin ***hiç bir itirazı*** olmamıştır. Ne zaman ki soğuk savaş başlamış; o zaman "gizli protokol" iddiası yine ***Batılı emperyalist tarih***in tezlerinden biri olarak piyasaya sürülmüştür

Sovyetler Birliği, daha sonraki dönemde de, revizyonistlerin iktidarı ele geçirdiği dönemde de "gizli protokol" konusunda yukardaki pozisyonu savunmuştur. Ta ki, II. Dünya Savaşı'nın başlamasının üzerinden 50 yıl geçene dek!

Batılı emperyalist güçlerle ilişkilerini iyileştirmek temel kaygılarından biri haline gelen Gorbaçov revizyonist yönetimi, bu alanda da geçmiş pozisyonu revizyondan geçirmiş; Batılı emperyalistlere "50. Yıl Hediyesi" olarak, "gizli protokol"un varlığını kabul etme anlamına gelen bir tavır takınmıştır.

Bugün yeni olan, aslında Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği'ne getirilen suçlamalar değil; bu suçlamalara giderek artan ölçüde Sovyet revizyonist tarihçilerinin ve

yönetiminin de katılması; emperyalist tarih çarpıtıcılarının resmi tezlerinin, giderek sosyal-emperyalistlerin de resmi tarihi olma yönündeki gelişmedir.

Bugün Volgonokov, Afanasyev gibi kötü ünlü revizyonist "Sovyet" tarihçileri, İkinci Dünya Savaşı'nın başlamasındaki "suçluluk" konusunda Hitler ile Stalin'i aynı kefeye koyma konusunda, Batılı meslekdaşları ile adeta yarışır hale gelmiştir.

Baltık ülkelerinde milliyetçi burjuvalar çoktan Nazizm ile Komünizmi; Hitler ile Stalin'i eşitleme noktasına gelmiş; Baltık ülkelerinde milli baskıya karşı mücadele talepleri, çoktan "Rus işgalinin temeli" olduğu söylenen, "gizli protokol" kaldırılmalıdır (Sovyetler Birliği'nin olmadığını söylediği, bu anlamda hiç bir bağlayıcı yanı olmayan bir "anlaşma"nın kaldırılması nasıl olacaksa artık!) talebi ile birleşmiştir.

Polonya'da kilise ve burjuva muhalefeti açısından, Hitler ne ise Stalin; Nazizm ne ise Komünizm odur! vb. vb.

Bütün bunlar tarihin utanmazca çarpıtılması; ***Nazizmin aklanması. Stalin ve onun önderliğindeki proletarya diktatörlüğünün utanmazca karalanması*** anlamına gelen iddialardır.

Bu iddiaların giderek artan bir bölümünün, hem de Sosyalizm - Komünizm adına, bugünkü "Sovyet" tarihçileri ve yönetimi tarafından üzerlenilmesi, onların barikatın hangi yanında olduğunu gösteren en açık göstergelerden biridir.

İkinci Dünya Savaşı sırasındaki Sovyetler Birliği'nin Marksist-Leninist siyasetine kara çalanlar, objektif olarak emperyalizmi, onun doğurduğu Nazizm'i aklamak konumunda, ***tarihi çarpıtma*** konumundadırlar.

Bütün dünya proletaryası, Nazizm'in yıkılmasında baş rolü oynayan Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği'ne; Kızıl Ordu'ya minnet borçludur.

Nazizm'in yıkılmasından açıkça üzüntü duyanlara fazla söyleyecek bir söz yoktur. Onların ne olduğu bellidir çünkü... Ama Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin, Nazizm'in yıkılmasında belirleyici rol oynayan politikalarını, "insanlık adına", "ulusal haklar adına", hele hele "Sosyalizm - Komünizm adına (!)" eleştirmeye kalkanlara söylenecek çok şey vardır. Onun en hafifi şudur: Sizin konumunuz, objektif olarak Nazi Almanyası'nı aklayan bir konumdur! Siz bu konumunuzla emperyalizmin ve onun ürünü Nazizm'in çanak yalayıcılığını yapıyorsunuz!

Tarih çarpıtıcıları, bütün çabalarına rağmen güneşi balçıkla sıvayamazlar!

GERÇEKLER İNATÇIDIR !

Sınıf bilinçli proletarya, Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin ve Kızıl Ordu'nun ve tüm Sovyet işçi, köylü, aydınlarının Nazizm'e karşı kazandığı muazzam zaferin sevincini ve coşkusunu bugün de eyleminde kendine dayanak yapacak, tarih çarpıtıcılarının paçavra "tez"lerini elinin tersi ile itecektir!

Emperyalist, sosyal-emperyalist burjuvazinin ve onun çanak yalayıcılarının ve her türden revizyonist ve oportünistin Stalin'e ve onun önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği'ne bunca azgınca saldırması tesadüfi değildir. Şimdi emperyalist burjuvazinin "öldüğü" üzerine nutuklar attığı Komünizm'in devasa bir güç olarak karşılarına dikildiği dönemdi, Stalin'in dönemi!

Onlar ne kadar saldırırsa saldırsın; Komünistler Stalin'in Marx, Engels, Lenin'den devraldığı bayrağa sımsıkı sarılarak, o bayrağı er-geç emperyalizmin Proleter Dünya Devrimi ile yere çalınmış leşinin üzerine dikecektir!

Tarihin, bütün tarih boyu çarpıtılamayacağını, bugüne kadarki tarih göstermektedir. Bundan sonra da görülecektir!

Proletarya, tarih çarpıtıcılardan er geç hesap soracaktır!

1 Eylül 1989 ■

TARİH ÇARPITICILARI

SSCB Enf. Bürosu-STALİN

inter yayınları

Kuzey Kürdistan'da Türk faşistlerinin yeni "yok etme" seferi de hüsranla bitecektir !

Yaz ayları, PKK'nın faşist Türk güçlerine yeni askeri darbeler vurduğu aylar oldu. Hemen her gün, Kuzey Kürdistan'dan gelen çatışma haberleri, faşist boyalı basının sayfalarını doldurdu.

PKK şahsında Kürt ulusuna karşı yeni ideolojik saldırılar, yok etme tehditleri, Cudi dağı çevresindeki köylerin boşaltılması, Kürt köylülerinin zoraki sürgünü ve Kuzey Kürdistan'da tam işgal ordusu görünümündeki faşist Türk ordusunun geniş çapta saldırı hazırlıkları ve saldırıları ile, kimyevi silahlar da dahil, tüm silahlarla yeni "yok etme" seferlerinin düzenlenmesi ile yeni boyutlara ulaştı...

Ama bütün yok etme tehdit ve saldırıları, yalnızca Kürt ulusunun ulusal uyanışını ve faşist Türk devletine karşı nefret ve direnişini daha da körükleme sonucunu veriyor.

PKK'nın yığınlar içindeki desteği de, hakim sınıfların faşist baskılarının artmasına paralel olarak, giderek artma eğilimi gösteriyor.

PKK, her "yok ettik", "ağır darbe vurduk", vb. çığlığı ardından, yok olmadığını ve olmayacağını, yeni eylemleri ile kanıtlıyor.

Artık ulusal uyanış ve onun bir ifadesi olan PKK'nın mücadelesi, yalnızca askeri yöntemlerle ezilmeyecek boyutlara varmış durumdadır.

Bunu gören hakim sınıf sözcülerinin bir bölümü, "Kürt siyasetinin" gözden geçirilmesini talep etmeye, daha hız vermiş durumdadırlar. Bunların "çözümü" –en ileri noktasında–, reformist - tasfiyeci "kültürel özerklik"e ve "Doğu Anadolu'nun iktisaden geliştirilmesi"ne varmaktadır.

Ama ne askeri, ne de askeri ile birlikte "siyasal" çözüm önerileri, Kürt ulusunun milli uyanışını ve bugün PKK şahsında simgelenen milli mücadeleyi tasfiye etmeye yetmeyecektir.

Biz Türkiyeli komünistler, faşist Türk devletinin yok etme seferlerine karşı, PKK'nın mücadelesinin yanında olduğumuzu, ve bu seferlerin tümünün faşistler için hüsranla sonuçlanacağını ilan ediyoruz.

Biz Türkiye - Kuzey Kürdistanlı komünistler, bütün milliyetlerden işçileri, başta da Türk milliyetinden işçileri, Kürt ulusuna ve bugün onun mücadelesinin en ön saflarında olan PKK'ya karşı girişilen saldırılara aktif olarak karşı çıkmaya; Türk-şövenizmine karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.

> "Kürt ulusunun ayrılma, ayrı devlet kurma hakkı, kayıtsız-şartsız savunulmadan, Kürt ve Türk proleterlerinin devrim mücadelesindeki birliği sağlanamaz!"

"Başka halkları ezen bir halk özgür olamaz" düşüncesi, Türk milliyetinden işçilerin temel şiarı olmak zorundadır. Faşist "misak-ı milli" demagojisine karşı, Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunmak; milli zulme karşı mücadelede, faşist Türk devletine karşı mücadelede, Kürt ulusunun ve PKK'nın yanında olduğunu ilan etmek; sınıf bilinçli işçilerin bu bağlamdaki temel görevi olmak zorundadır.

Kürt ulusunun ayrılma, ayrı devlet kurma hakkı, kayıtsız - şartsız savunulmadan, Kürt ve Türk proleterlerinin devrim mücadelesindeki birliği sağlanamaz.

PKK'nın yanlış, milliyetçi çizgisi; hiç bir şekilde onunla, faşist devlet arasındaki mücadelede seyirci kalınmasının gerekçesi, nedeni olamaz !

Aynı şekilde, bu çizgi, PKK'nın mücadelesinin kesin haklı olan, milli baskıya karşı olan, Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunan, demokratik yönünün desteklenmemesinin de nedeni ve gerekçesi olamaz.

Bugün kendi ekonomik ve sınırlı siyasi talepleri için mücadele eden işçiler, Kürt ulusunun ayrılma hakkının savunmasını, mücadelelerinin ayrılmaz parçası haline getirmedikçe, kurtuluş mücadelelerinde kendi çıkarlarına aykırı hareket etmektedirler !

İşçilere bu görevi taşımayan, aktarmayan "solcu"lar da; devrime, işçi sınıfının kurtuluşu davasına ihanet etmektedirler...

Kahrolsun faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı saldırıları !

Faşist devletin PKK'ya karşı saldırılarına, devrimci mücadele ile dur diyelim !

Faşist Türk devletine ölüm !

Yaşasın Kürt, Türk, Ermeni, Arap, Laz, Çerkez, vb. tüm milliyetlerden proletaryanın birliği !

Eylül 1989 ■

Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongresi Raporu'nun Bazı Temel Konularda Eleştirisi

Bu yazı, Kasım 1986'da yapılan Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongresi'nin kısa bir değerlendirilmesi olup, Kongre'nin tüm bir değerlendirilmesi değildir. Kongre Raporu'nda yer alan, çok önemli gördüğümüz bazı temel noktaları kapsayan bir yazıdır.

Biz, Komünist olma iddiasındaki Uluslararası Hareket içinde çok önemli sapmalardan birinin başını çeken Arnavutluk Emek Partisi'nin gelişmesini yakından izlemeye, görüşlerine karşı tavır takınmaya ve bu konuda duyarlı olmaya çalışıyoruz. Enternasyonal alanda, Marksizm-Leninizm'den tüm sapmalara karşı, Marksist-Leninist ilkeler ışığında mücadele etmenin, hele hele bugün Komünist Hareket'in ideolojik birliğinin çok zayıf, Dünya Komünist Hareketi'nin üzerinde birleşip hareket edebileceği bir platform olmadığı günümüz koşullarında, çok önemli ve ertelenemez bir görev olduğu, bu görevin Marksist - Leninistler'in omuzlarında olduğu bilinciyle hareket ediyoruz.

Bu anlayıştan yola çıkarak, daha önce 1981'de yapılan Arnavutluk Emek Partisi'nin 8. Parti Kongresi'nin bazı önemli temel tezlerini, Marksizm-Leninizm bilimi temelinde değerlendirip, bazı sonuç ve görevler koymuştuk. Arnavutluk Emek Partisi'ni eleştirdiğimiz, "AEP'nin VIII. Kongresi: Revizyonist yozlaşma yönünde yeni bir adım" (Ocak 1982) başlıklı yazımızda, sonuçta şunları söylemiştik:

"Marksist-Leninislerin görevi, bu yozlaşma tehlikesinin büyüklüğünü belgesel bir biçimde ortaya koymak; ve buna karşı bütün gücü ile mücadele etmektir. Bu mücadele verilirken, durum ne ise ortaya koymak, hayal yayılmamak zorundadır." (Bolşevik Partizan; No: 15/5- Ocak 1982)

Tespit ettiğimiz bu göreve bağlı kalarak bu yazımızı kaleme alıyoruz. Arnavutluk Emek Partisi'nin 9. Parti Kongresi'ni değerlendirirken, daha önce Arnavutluk Emek Partisi 8. Kongresi'ne getirdiğimiz eleştiriler üzerinde tekrar genişçe durmayacağız. Okuyucu, Ocak 1982'de yayınladığımız, Bolşevik Partizan Sayı 15/5'de, "AEP'nin VIII. Kongresi: Revizyonist yozlaşma yönünde yeni bir adım" başlıklı yazıyı tekrar gözden geçirmelidir. Çünkü, Arnavutluk Emek Partisi 8. Parti Kongresi'nde eleştirdiğimiz temel görüşler, 9. Kongre'de daha da derinleştirilerek savunulmaya devam edilmiştir.

Okuyucunun hatırlayabileceği gibi, Arnavutluk Emek Partisi 8. Parti Kongresi öncesinde, Ekim 1978'de Tiran'da bir "Bilimsel Konferans" yapıldı.

"Bilimsel Konferans"la birlikte özellikle Çin Devrimi, Çin Komünist Partisi ve Mao Zedung'a bir dizi konuda yanlış eleştiriler getirildi.

Aynı dönemde Enver Hoca'nın "ünlü "Emperyalizm ve Devrim" adlı eseri yayınlandı. "Emperyalizm ve Devrim" ilk olarak Nisan 1978'de parti içinde, daha sonra Aralık 1978'de kamuoyuna açıldı. (Bu kamuoyuna açılma hikayesi de ilginç, ilginç olduğu kadar da Marksist-Leninist yönteme ters, rezil bir yöntemle olmuştur. Eserin kamuoyuna açılmasına neden olan şey, –eserdeki açıklamaya göre– daha önce parti içinde bu eseri okuyan "komünistlerin isteği"dir. Bir dizi konuda geçmişte savunulanlardan 180 derecelik çark etmeyi ifade eden bu görüşler, istek olmasa raflarda tutulacaktır. Daha doğrusu, ideolojik mücadelenin verilmesi anlayışı; eleştiri - özeleştiri sorunu; işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin denetimine sunulması, vb. vb. sorunlarında Arnavutluk Emek Partisi ve onun "yanılmaz" önderi Enver Hoca'nın anlayışını ortaya çıkarmaktadır. (Bkz. "Emperyalizm ve Devrim", sayfa 4)

Bu eserin ortaya çıkması süreci ile birlikte, Arnavutluk Emek Partisi de yönünü, revizyonist yöne doğru çevirmiştir. Ne yazık ki, daha sonraki gelişmelerin de gösterdiği gibi, Arnavutluk Emek Partisi bu eğilimden kurtulup yeniden Marksist-Leninist yöne doğru yönelememiştir.

Arnavutluk Emek Partisi'nin savunduğu bazı yanlış görüşlere karşı, enternasyonal alanda MLPÖ (Avusturya Marksist Leninist Partisi), GDS (Akıma Karşı), WBK (Batı Berlinli Komünist), TKP/ML ve bölünme sonrası TKP/ML(BOLŞEVİK) tarafından eleştiriler getirilmiştir. Arnavutluk Emek Partisi, bu eleştirilere karşı suskun kalmayı tercih etmiş, tartışma alanına girmemiştir. (Hatırlansın; o dönem MLPÖ «Avusturya Marksist Leninist Partisi», Arnavutluk Emek Partisi'nin kardeş örgütüdür. Bunlar da bilindiğinde, Arnavutluk Emek Partisi'nin tavrı iyice vahimleşmektedir.)

Arnavutluk Emek Partisi 8. Kongresi, "Bilimsel Konferans"la birlikte geliştirilen, özellikle de Çin Devrimi, ÇKP ve Mao Zedung'un değerlendirilmesi konusundaki yanlış çizgiyi resmen onaylayarak, Arnavutluk Emek Partisi'nin yeniden Marksist-Leninist bir yörüngeye oturtulması umutlarını ve imkanını hemen hemen söndürmüştü. Kongre sonrasında, parti içi mücadelede kullanılan revizyonist yöntemler, özellikle Mehmet Şehu olayında kendini bir kez daha gösterdi. Arnavutluk Emek Partisi'nin yozlaşma sürecinin –geri dönülmez bir yola girdiği– 8. Kongre sonrasında izlenen çizgi ve kullanılan yöntemlerle iyice açığa çıktı.

Arnavutluk Emek Partisi, böylece daha önce girdiği revizyonist yolda hızla ilerleyerek revizyonist bir parti haline girdi.

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in 1986 başla-

rında yapılan III. Konferansı'nda, Arnavutluk Emek Partisi'nin geldiği son noktada şöyle değerlendirilir:

"... (Geçmişte bu görevi çözerek, daha sonra milyonlarca kitleyi de devrimci mevzilere yerleştirmeyi, ve devrime önderlik etmeyi başarmış ve iktidar olmuş bütün komünist partilerin –en son olarak Arnavutluk Emek Partisi' nin de revizyonistleşmesi ile– tümü yozlaşmıştır." (Bolşevik Partizan; No: 27)

Arnavutluk Emek Partisi için yapılan bu değerlendirmenin doğruluğu, Arnavutluk Emek Partisi'nin 9. Kongre Raporu incelendiğinde de görülecektir.

Arnavutluk Emek Partisi, 8. Kongre' de aldığı ve onayladığı bir dizi yeni revizyonist kararla –ki, bu onaylanan yeni belgeler Arnavutluk Emek Partisi'nin Marksist-Leninist geçmişi ile temelden çelişen görüşlerdir– Marksizm - Leninizm'den revizyonizme doğru hızlı evrimde önemli bir mesafe almıştır.

Parti ve kitleler içerisinde, partinin yozlaşma yönündeki bu gelişmesine hemen hemen hiç bir müdahale edilmemiştir. Arnavutluk Emek Partisi, 8. Kongre'de onayladığı revizyonist kararlarla, partide ***revizyonist bir çizgi***, resmen onaylanarak hakim hale getirilmiştir.

Arnavutluk Emek Partisi'nin bu durumu açıktır ki uzun sürmeyecekti. Mücadelenin gelişmesi seyri içerisinde önünde iki imkan vardı. Ya revizyonist çizgiyi reddedip, partiyi tekrar Marksist-Leninist bir çizgiye kavuşturup geçmişine sahip çıkacaktı; ya da girdiği revizyonist hızla ilerleyip revizyonizmin batağına iyice batacaktı.

Ne yazık ki, Arnavutluk Emek Partisi'ndeki gelişme ikinci yönde oldu. Arnavutluk Emek Partisi, Dünya Komünist Hareketi'nin bir parçası olmaktan çıktı, revizyonist bir partiye dönüştü.

(Arnavutluk Emek Partisi'nin yozlaştığını ve revizyonistleştiğini tespit etmemiz, aynı zamanda Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde artık "proletarya diktatörlüğü"nden söz edilemeyeceğini; Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nden de "sosyalist" bir devlet olarak söz edilemeyeceğini de beraberinde getirir.

Açıktır ki, proletarya diktatörlüğünün, sosyalizmin hüküm sürdüğü dönemden kalmış bir dizi kazanımın ortadan kalkması, bugünden yarına olmaz, süreç ister. Ama şimdi yaşanan süreç, bu süreçtir.

Diğer yandan ama, şu da bugün için olgudur: Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, bugün henüz emperyalizmin veya sosyal-emperyalizmin doğrudan uzantısı veya onların denetiminde olan bir devlet konumunda da değildir. Emperyalizm, sosyal-emperyalizm karşısında henüz bağımsızlığını koruyan bir devlet durumundadır. Bu yapısı ile, henüz bir bütün olarak emperyalizmin, karşı-devrimin bir parçası durumunda değildir. Bir geçiş aşamasında bulunmaktadır.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin "bağımsızlığını" korumasında bugün Arnavutluk Emek Partisi yöneticilerinin önemli ideolojik dayanaklarından biri olduğu görülen milliyetçilik önemli rol oynamaktadır.)

Burada kısa da olsa, Arnavutluk Emek Partisi'nin yandaşları olan oportünistlerin tavrına dikkat çekmek istiyoruz.

Arnavutluk Emek Partisi'ni Dünya Komünist Hareketi'nin önderi olarak gören, onun bir dediğini iki etmeyen TD"K"P, T"K"P/ML Hareketi, vb. örgütlerden ses çıkmıyor. Cılız bir ses, "AEP 9. Parti Kongresi yapıldı" vs. deyip geçmek ! Bu örgütler, yapılan bu Kongre'de alınan kararların propagandasına, ya da Kongre Raporu'nu dahi Türkçe'ye çevirip okuyucuya sunma zahmetine bile katlanmadılar.

Bu, bu örgütlerin ne kadar Arnavutluk Emek Partisi yanlısı oldukları, Komünist Hareketin birliği ve propagandası yanlısı olduklarını gösteriyor. Bunun yanında çokça enternasyonalist olduklarını söyleseler bile, bu somut tavır, onların darmilliyetçi bakış açısına sahip olduklarının göstergesinden başka bir şey değildir. ■

9. PARTİ KONGRESİ RAPORU'NUN BAZI TEMEL REVİZYONİST TEZLERİ :

I – Marksizm-Leninizm'in propagandası, Enver Hoca'nın propagandası ile eşitleniyor

Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongre Raporu'nda sık sık karşımıza çıkan, Marksizm-Leninizm'den bahsedildiği bir çok yerde boy gösteren bir görüş var. Bu görüş, "... Marksizm-Leninizm'in ve Enver Hoca'nın öğretileri ..." görüşüdür. Okuyucuyu sıkma pahasına da olsa, bu konuda Rapor içinde söylenenleri buraya aktarmak istiyoruz:

*"Bizi 8. Parti Kongresi'nden ayıran beş yıl zarfında elde edilen zaferler, Parti çizgisinin doğruluğunun ve sosyalist toplum düzenimizin güçlülüğünün yeniden onaylanması, **Marksizm-Leninizm'in öğretilerinin ve Enver Hoca yoldaşın öğretilerinin** yeniden onaylanmasıdır. Bunlar bir kez daha, Komünistlerin Partisinin Arnavutluk'u üzerinde neredeyse yarım yüzyıldır yürüttüğü sosyalizm yolunun, ülkenin gerçek özgürlüğünü ve bağımsızlığını güvence altına alan, insanlarına gerçekten onurlu bir yaşam sağlayan, sosyalist kazanımları garanti altına alan ve sürekli olarak başı dik bir şekilde ilerici ve eşit haklara sahip uluslararasında varolabilmesi için ön koşulları yaratan tek yol olduğunu bir kez daha kanıtlamaktadırlar." (Rapor, sayfa 4-5 /abç.)*

*"Mücadele ve **Enver Hoca'nın öğretileri** (abç), partimizin genel çizgisinin temelinde yatmakta ve onun günlük çalışmasının esaslı yönlendirici ve kaynak noktasını oluşturmaktadırlar. **Bu öğretilere sadakat ve bunların tutarlı bir şekilde kullanılması, bugünün güvencesi ve geleceğin garantisini oluşturur, bunlar Arnavutluk'ta sosyalizm ve komünizm davasının zaferinin tayin edici koşullarıdır.**" (sayfa 7)*

"Yeni Arnavutluk'un tüm tarihi, iç ve dış düşmanlara karşı bütün cephelerde yürütülen keskin bir sınıf mücadelesi tarihidir. Bu mücadelenin, sağa ve sola sapmaksızın, sürekli olarak doğru bir şekilde yürütülmesi, bunun emperyalist baskıya karşı dayanması ve asla revizyonist görüşlerden ve pratiklerden etkilenmemesi, Enver Hoca'nın kazanımıdır. Enver Hoca, yalnızca bu mücadeleyi, sosyalist toplumun ana itici gücü olarak tanımlamakla kalmadı, aynı zamanda bunun sosyalizmden komünizme kadar olan tüm dönem boyunca varolacağı olgusunu da parlak bir şekilde gerçekleştirdi." (sayfa 10-11)

"Partinin çizgisinin ve onun tüm faaliyetinin temelinde sürekli olarak Marksizm-Leninizm'in muzaffer öğretileri ve Enver Hoca yoldaşın ışıklı *(nurlu -ÇN)* **öğretileri yattı.** *Bunlar, partinin her durumda hata yapmaksızın yönünü çizebilmesini ve dönemin önüne koyduğu sayısız sorunu çözebilmesini sağladı. Marksizm-Leninizm'in canlılığı ve kendini zenginleştirme, daha da geliştirme ve sürekli olarak en muntazam çağdaş dünya görüşü olmak yeteneği, kendisini hayatımızın pratiği içinde sürekli olarak kanıtlamaktadır." (sayfa 119-120 /abç.)*

Burada uzun da olsa bir kaç alıntı yapma gereğini duymamıza sebep, Enver Hoca'nın "değerli" katkıları üzerine söylenenlerin gösterilmeye çalışılmasıdır.

Aktardığımız bölümlerde açıkça görülen şudur: Burada propagandası yapılan Marksizm-Leninizm değil, esas olarak Enver Hoca'nın öğretileridir. Ve bu, yer yer "Marksizm-Leninizm ve Enver Hoca'nın öğretileri" şeklinde; yer yer de sadece "Enver Hoca'nın öğretileri" şeklinde yapılmaktadır. Marksizm-Leninizm öğretisi bir kenara itilmekte; Marksizm-Leninizm, "bugünün güvencesi ve geleceğin garantisi" olma görevini yitirmekte; bu görevi her derde deva "ünlü" Enver Hoca'nın öğretileri üstlenmektedir.

"Marksizm-Leninizm ve Enver Hoca öğretileri" formülasyonu, geçmişte Marksizm-Leninizm'in "üst aşaması" olarak propaganda edilen "Mao Zedung düşüncesi"nin çıkış noktasında kullanılan, "Marksizm-Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi" formülasyonuna da benzemektedir. Bunda şaşılacak bir şey de yoktur. Çünkü anlayış, bir yumurtanın diğerine benzediği kadar benzemektedir. Gerek Mao Zedung düşüncesinin, gerekse Enver Hoca öğretileri denen şeyin temel anlayışı, Marksizm-Leninizm öğretisinin Mao Zedung veya Enver Hoca tarafından nitel olarak ilerletilmiş, yeni bir aşamaya yükseltilmiş vb. olduğu anlayışıdır.

Bu anlayış olmasa, Marksizm-Leninizm'e bir de "Mao Zedung düşüncesi", ya da "Enver Hoca öğretileri" eklemenin anlamı yoktur.

Burada yüksek perdeden önemi anlatılarak bir türlü bitirilemeyen "Enver Hoca öğretileri" ile birlikte milliyetçilik de çok açık sırıtmaktadır. Arnavutluk'taki tüm sınıf mücadelesinin, ***"sağa sola sapmadan"***, ***"sürekli olarak*** (abç), ***doğru*** (abç) olarak yürütülmesi", ***"asla revizyonist görüşlerden ve pratiklerden etkilenmemesi*** (abç)" (SBKP 20. Parti Kongresi'ne övgü düzen, Arnavutluk Emek Partisi değildi sanki!!! Sonradan "küçük-burjuva-köylü devrimciliğinin ideolojisi" olduğu ilan edilen "Mao Zedung düşüncesi"ne övgü düzen, Arnavutluk Emek Partisi değildi sanki !) kimin kazanımıdır? Tabii ki Enver Hoca'nın ! Bu mücadelenin mucidi tek başına ve yalnız tek başına Enver Hoca'dır!!! Sınıf mücadelesinin tarihini çarpıtma; milliyetçi konumda durma, bundan daha açık nasıl izah edilebilir ki ?

Şimdi de Enver Hoca'nın herhalde Marksizm-Leninizm'e ek olarak "Enver Hoca öğretileri" denmesine hak kazandıran (!) "katkı"larının 9. Parti Kongresi Raporu'nda nasıl ifade edildiğine bakalım:

"Bugün, dünyada meydana gelmekte olan süreçler, Enver yoldaşın çağımız ve onun temele ilişkin çelişkileri, emperyalizmin özellikleri ve stratejisi, uluslararası alandaki ideolojik mücadele, kapitalizmin genel krizi, dünya devrimci hareketi ve modern revizyonizm konusunda yaptığı derin bilimsel çözümlemeyi bir kez daha kanıtlamaktadır." *(sayfa 168 /abç.)*

Burada yapılan tespitler, sadece bir şeye hizmet eder: Marksizm-Leninizm'e saldırmaya. Bunlar Lenin'in emperyalizm teorisinin önemini küçültmeye yarar, Öte yandan da, modern revizyonistlere yarar...

Modern revizyonizm ve onun çeşitli yansımaları değilmiki, Leninizm'e karşı çıkarken emperyalizmin geliştiğini, yeni şartların oluştuğunu, şartların değiştiği vb. gerekçelerini ileri sürerek, bir dizi temel ilkenin geçersizliğini savunmaktadır.

Bunlardan kimileri Marksizm-Leninizm'in yanıldığını, iflas ettiğini; kimileri artık eskidiğini; kimi "yeni" çözüm ve öneriler ileri sürerek; kimi Marksizm-Leninizm'i geliştirdiğini iddia ederek... işin özünde Marksizm-Leninizm'e saldırı noktasında hepsi birleşmektedir.

İlginç iki örnek verelim:

a) Kruşçof modern revizyonistleri, Marksizm-Leninizm'e saldırırken, çağımızın değiştiğini, şartların ve görevlerin değiştiğini ileri sürerek, Marksist-Leninist ilkelerin artık eskidiğini, geçersiz olduğunu savunuyorlar.

b) "Mao Zedung düşüncesi" savunucuları da aslında çağın değiştiğini, Marksist-Leninist ilkelerin bu çağın sorunlarına cevap veremediğini, bunun için Marksizm-Leninizm'in bir üst aşamaya yükseltilmesinin ifadesi olan "Marksizm-Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi"nin, çağımızın Marksizm'i olduğu görüşünü savunmaktadır.

Arnavutluk Emek Partisi de yukarda aktardığımız görüşler temelinde olsa gerek, "Marksizm-Leninizm ve Enver Hoca öğretileri" görüşünü savunma konumuna girmiştir. Marksizm-Leninizm'e saldırı cephelerinden biri daha, gittikçe daha açığa çıkmakta; yüzüne taktığı Marksizm-Leninizm kılıfını da atma sürecine girmektedir. Bunun başka anlamı yoktur. Bu tespitimize karşı çıkacak olanlara, sorumuz şu olacaktır: Hangi nedenler, Arnavutluk Emek Partisi'ni bu tespitleri yapmaya götürüyor, gereklilik nerden doğuyor ? vs..

"Marksizm-Leninizm ve Enver Hoca'nın öğretileri" görüşünü savunmak, bugünkü durumda Marksizm-Leninizm'e dayanarak, Marx, Engels, Lenin, Stalin'in görüşlerine dayanarak, varolan sorunların çözülemeyeceğini savunmaktır. Bunun dışında bir anlam içermez.

"Marksizm-Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi" teorisi de ortaya çıkarken, çağın değiştiğini, şartların değiştiğini, Marksizm-Leninizm'in artık varolan sorunlara cevap veremediğini ileri sürerek; "Mao Zedung düşüncesi, Marksizm-Leninizm'in gelişmesinde yeni bir aşamadır", "Mao Zedung Düşüncesi, emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin dünya çapında zafere ilerlediği çağın Marksizm-Leninizmi'dir" vb. görüşleri ile ortaya çıkmıştı. (Geniş bilgi için bkz. "Uluslararası Marksist-Leninist Hareket'in Birliği Üzerine", Bolşevik Partizan; No: 12/2, Temmuz 1982)

"Marksizm-Leninizm ve Enver Hoca'nın öğretileri" tezinin de varacağı yer, Marksizm-Leninizm'in artık değişen koşulların sorunlarının çözümüne cevap veremediği, Marksizm-Leninizm ve Marx, Engels, Lenin, Stalin'e dayanarak, bu sorunların çözülemeyeceği vb. görüşüdür. Tersi anlamsızdır. Bu değilse çıkarılacak sonuç; neden dünya proletaryasının tek görüşü olan Marksist-Leninist bilimin propagandası net bir biçimde yapılmıyor ? Neden Marksizm-Leninizm'in saflığı bozulup, ekler yapılmak isteniyor ?

Buraya Stalin'in "Leninizm", ya da "Neden Leninizm" (yani Marksizm'e ek olarak) teorisinin ortaya çıktığı üzerine görüşlerini aktarmak istiyoruz:

"Leninizm, emperyalizmin ve proletarya devrimi çağının Marksizmi'dir. Daha tam söylemek gerekirse, Leninizm, genel olarak proleter devrimin teori ve taktiği, özel olarak proletarya diktatörlüğünün teori ve taktiğidir."

...

"Leninizm, emperyalizm koşullarında, kapitalizmin çelişkilerinin en aşırı noktaya ulaştığı; proletarya devriminin hemen çözülmesi gereken bir eylem sorunu haline geldiği, eski, işçi sınıfını devrime hazırlama döneminin yeni bir döneme, sermayeye karşı doğrudan doğruya mücadele dönemine dönüştüğü bir zamanda gelişti ve biçimlendi." (Stalin, "Leninizmin Sorunları", sayfa 10 - 11)

Stalin, Komünistlere örnektir. İşte Stalin'in Leninizm'i tanımlaması böyle. İşte Stalin'in Leninizm'in ortaya çıkışına kaynaklık eden tarihi kökleri açıklaması böyle...

Bütün dünyada revizyonistler, oportünistler, varsın yeni "izm"ler, "öğretiler", "düşünceler" icat etmeye devam ededursun. Komünistler şunları haykıracak: Marksizm-Leninizm ve Marksizm-Leninizm'in Klasikleri Marx, Engels, Lenin, Stalin yaşıyor, yaşayacak !

(Bu bölümde Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongresi'nden yaptığımız alıntıların içeriğindeki diğer sorunlara, daha ilerde değineceğiz. Burada yapmaya çalıştığımız, "Marksizm-Leninizm ve Enver Hoca öğretileri" anlayışına temel olan görüşleri, okuyucuya sunmaktır.)

II – Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongre Raporu, 8. Parti Kongresi 'nden de ileri giderek, enternasyonalizm yerine milliyetçiliği geçiriyor.

9. Parti Kongresi Raporu 'nun hareket noktası, proleter enternasyonalizmi değil; kendi ülkesinin durumudur, çıkarlarıdır !

Arnavutluk Emek Partisi 8. Parti Kongresi'nde olduğu gibi, 9. Parti Kongresi'nde de proleter enternasyonalizmi sorunu doğru bir şekilde ele alınmamaktadır. Bu göreve uygun davranılmamakta, gerekleri yerine getirilmemektedir.

Rapor'da "yurtseverlik" üzerine uzunca durduktan sonra, şunlar söylenmektedir:

"Yurtseverlik duygusu asla eskimez ve pas tutmaz. Bu, toplumun muazzam bir itici gücü, yalnızca anavatanın özgürlüğünün ve bağımsızlığının düşman tarafından doğrudan tehdit edilmesine karşı değil, aynı zamanda emperyalizmin ideolojik ve kültürel saldırısına karşı da güvenilir bir kalkan, yani, emperyalizmin halklara zorlamaya çalıştığı zehirli kozmopolizm ve apolitizm düşüncelerine karşı güçlü bir silahıydı ve öyle de kalacaktır.

Gerçek sosyalist yurtseverliğin burjuva milliyetçiliği ile ortak bir yanı yoktur. O, sıkı sıkıya proleter enternasyonalizmine bağlıdır. Ulusal baskıdan ve toplumsal sömürüden kurtulmuş, komünizmin ülkülerine ve tüm insanlığın kapitalizmin zincirlerinden kurtuluşuna sağlam bir kanaatla inanan sosyalist insan, diğer halkların refahını istemekten ve bağımsızlık ve özgürlük için, toplumsal eşitlik ve demokrasi için mücadele eden herkesi desteklemekten kendisini alıkoyamaz." (sayfa 129 -130)

Alıntıda, *"Gerçek sosyalist yurtseverliğin burjuva milliyetçiliği ile ortak bir yanı yoktur. O, sıkı sıkıya proleter enternasyonalizmine bağlıdır."* denilerek, proleter enternasyonalizminin öneminden ancak bu kadar bahsedilebilmektedir. Öte yandan, yurtseverlik üzerine uzunca anlatımlardan kendini alamamaktadır. Halbuki hiç bir yanlış anlayışa kapı açık bırakmayacak bir şekilde proleter enternasyonalizminin savunulması, *çıkış noktası* alınması, ve diğer görevlerin buna bağlanması gerekir. Kendi durumunun sorunları, buna bağlı olarak ele alınması gereklidir. Marksist-Leninist tutum budur. Arnavutluk Emek Partisi'nin yaptığı, bunun tam tersidir. Alıntıdan da görülebileceği gibi, proleter enternasyonalizminin propagandası ikinci planda yer almaktadır. Proleter enternasyonalizmi, "sosyalist yurtseverliğin" adeta bir yan görevidir !

Arnavutluk Emek Partisi'nin 8. Parti Kongresi'nden bu yana, proleter enternasyonalizminin propagandası ve buna uygun pratikte hareket edilmediğini, onun dış politikasında görebiliriz.

Örneğin, Arnavutluk Emek Partisi, faşist Mustafa Kemal'e ve faşist Türkiye Cumhuriyeti'ne övgüler düzmekten asla geri kalmazken, faşist Türk devletinin Kıbrıs'ın kuzeyini işgal etmesi üzerine susmaktadır. Rapor'da Türkiye ve Kuzey Kürdistan Devrimci Hareketi'nin desteklenmesi görevinden, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkından tek söz yoktur.

Bu milliyetçi anlayış, Rapor'da kendini bir dizi yerde daha göstermektedir. Gençliğin eğitim sorunu ortaya konurken, gençlik, proleter enternasyonalizmi temelinde eğitilmemekte, tam tersi ülkenin bağımsızlığı, yurtseverlik, vb. görevler temelinde eğitilmekte. Propagandası yapılan şey, esasta kendi ülkesinin durumunu ve çıkarlarını öne alan milliyetçiliktir.

III – 9. Kongre Raporu 'nda uluslararası politik durum

A– Enver Hoca'nın emperyalizmi nasıl çözümlediği üzerine:

"Bugünkü kapitalizm, aynı dünkü kapitalizm gibi, kendi yaralarının hiç birini iyileştirecek durumda olmadığını ispatlamıştır." (sayfa 179)

Burada hemen bu da ne demek? sorusu gündeme gelmektedir. Burada "dünün", "bugünün" kapitalizminin aynı olduğu değerli, taktir edilecek !!! tespitine neden gerek duyulmaktadır ?

"Dünkü kapitalizm"den anlaşılan, emperyalizm öncesi kapitalizm midir ? Eğer öyle olsa, o zaman bugünkü kapitalizmden anlaşılan emperyalizm olurdu ! Ve ozaman da ama burdaki tespiti yeni bir şeymiş gibi ileri sürmenin anlamı kalmazdı. Lenin, daha "Emperyalizm: Kapitalizmin En Yüksek Aşaması" başlıklı eserinde, ikisi arasındaki özde birliği buradakinden çok daha açık koymuştur. O halde, burda açıkça emperyalist kapitalizmin dünü ve bugününden söz edilip; onun yeni bir aşamaya vardığı anlatılmaya çalışılıyor.

"Bugünkü kapitalizm", "dünkü kapitalizm" tespitinin altında nelerin yattığını, Rapor'da söylenenlere bakarak açığa çıkarmak mümkündür.

"Bugün, dünyada meydana gelmekte olan süreçler, Enver yoldaşın çağımız ve onun temele ilişkin çelişkileri, emperyalizmin özellikleri ve stratejisi, uluslararası alandaki ideolojik mücadele, kapitalizmin genel krizi, dünya devrimci hareketi ve modern revizyonizm konusunda yaptığı derin bilimsel çözümlemeyi bir kez daha kanıtlamaktadır." *(sayfa 168 / abç.)*

Yukarıda yaptığımız alıntı, çok açık ve hiç bir yanlış yoruma açık kapı bırakmayacak şekilde, Leninizm'e, Lenin'e, Lenin'in "emperyalizm" teorisine saldırıdır. Alıntıdan şunlar çıkmaktadır:

a) Bugünkü kapitalizm ile dünkü kapitalizm arasında fark vardır.

b) ***Bugünkü kapitalizmin analizini köklü bir biçimde Enver Hoca yapmıştır.***

c) Lenin'in emperyalizm teorisi, aslında dünün kapitalizminin çözümlenmesine aittir, bugüne cevap vermemektedir, ya da yeterli değildir.

Alıntıdan "bu sonuçlar çıkmaz", "çıkarılamaz" diyecek olanlara şunu soruyoruz: Peki, böyle bir tespitin anlamı nedir, buna neden gerek duyulmuştur ?

Arnavutluk Emek Partisi'nin bu görüşleri savunmasına, "Üç Dünya Teorisi"nin çok önemli bazı temel görüşlerini savunmaları, kaynaklık etmektedir.

Lenin, çağımız, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının temel özelliklerini çok derinlemesine inceleyip tahlilini yapmıştır. Emperyalizm ve onun çelişkilerinin derinlemesine tahlilini, Lenin'in "Emperyalizm: Kapitalizmin En Yüksek Aşaması" adlı eserinde yaptığını, bu eseri okuyan herkes kolayca görebilir.

Burada da açıkça görüyoruz ki, "Enver Hoca öğretisi" görüşü, tezi; basitçe ileri sürülen bir tespit değildir. Enver Hoca ve Arnavutluk Emek Partisi revizyonistleri, Lenin' in emperyalizm teorisine açıkça saldırıya geçmişlerdir, Lenin'in teorisini yetersiz saymışlardır.

B– Emperyalist sistemin değerlendirilmesi; süper güçler teorisi:

Arnavutluk Emek Partisi, 9. Kongresi'nde, üç dünya teorisi"nin bazı temel tezlerini savunmaya devam ediyor. Bu bağlamda Arnavutluk Emek Partisi 8. Parti Kongresi'nde savunulan görüşler, bu Kongre'de de savunulmaya devam ediliyor. Arnavutluk Emek Partisi açısından bu konuda da gelişme, olumsuz yönde devam etmektedir. Aşağıdaki alıntılardan da, Arnavutluk Emek Partisi'nin "üç dünya teorisi"nin önemli tezlerini savunduğunu görmemiz mümkün.

"En güçlülerin gücünden ve diktasından, *devletler üstü* **Ortak Pazar ya da RGW örgütlerine entegre olmuş büyük devletler de kurtulamıyor bugün.** *Nasıl ki,* **bu ülkelerin ekonomik bağımsızlığı yavaş yavaş sürekli olarak kısıtlanıyorsa,** *kitlelerin yerli veya sözde ortaklaşa tekel toplulukları tarafından baskı altına alınması ve sömürülmesi de o şekilde sürekli olarak vahşi bir hal alıyor." (sayfa 172 /abç.)*

"Askeri güç önünde tapınma ve saldırı felsefesi, hiç bir dönemde bugünün büyük emperyalist devletlerinde olduğu kadar, böylesine sınırsız hükmeden bir ideolojiye, dış ilişkilerde böylesine somut bir siyasete dönüşmedi. **İnsanlık, hiç bir dönemde, süper güçlerin kendisiyle dünyayı tehdit ettikleri bir atom savaşının önem kazandığı ölçüde bir yok olma ile tehdit edilmedi.** *" (sayfa 173-174 /abç.)*

"Gerçek, Birleşik Devletler ve Sovyetler Birliği'nde ekonominin, politikanın ve ideolojinin bugün esas olarak genel bir savaşın ve yerel savaşların hazır- lanması planlarına tabi olduğundan oluşmaktadır.

Amerikan emperyalizmi, bugün, günümüzün politik, ekonomik ve askeri olarak en büyük, ama aynı zamanda en saldırgan kapitalist gücü, burjuva sisteminin en önemli kalkanı ve uluslararası gericiliğin dünya çapındaki merkezini teşkil etmektedir. *Devrimin, sosyalizmin ve komünizmin en vahşi düşmanıdır." (sayfa 174 - 175)*

"Dış ülkelerle olan Amerikan ilişkileri, pratik olarak halkların ve çeşitli bağımsız ülkelerin yağmalanması, sömürülmesi, iktisadi ve politik olarak köleleştirilmesinin araçlarına dönüşmüştür." (sayfa 176)

Arnavutluk Emek Partisi, emperyalist sistemi değerlendirirken, "iki süper gücü" ön plana alıp (özellikle de ABD'yi öne çıkararak), diğer emperyalist güçleri bir kenara bırakmaktadır. Emperyalistler arasındaki çelişkiler sorununa değinirken, sadece "iki süper güç" arasındaki çelişkiye ve dalaşmaya değinmektedir. Diğer emperyalistler, özellikle emperyalist büyük güçler, arasındaki çelişkiden tek laf bile etmemektedir.

Arnavutluk Emek Partisi, hegemonya dalaşının "iki süper güç" tarafından yürütüldüğünü; atom savaşının "iki süper güç" tarafından çıkarılacağı, vb. gibi "üç dünya teorisi" nin parçalarını teşkil eden görüşleri savunmaktadır.

Arnavutluk Emek Partisi, bütün bu konularda revizyonist cephede olup, Marksizm-Leninizm'e saldırı pozisyonunda durmaktadır. Leninizm'e baktığımızda emperyalist savaşların kaynağının, bizzat emperyalist sistemin kendisi olduğunu, emperyalist dünya savaşlarını, emperyalist bü-

yük güçlerin hepsinin de çıkarabilecek durumda olduğu görüşünü görürüz. "İki süper güç" denen emperyalist iki büyük gücü, diğer emperyalist büyük güçlerden değişik göstermek, en başta diğer emperyalist büyük güçler olmak üzere emperyalist güçleri şirin göstermekten, onlar hakkında yanlış değerlendirmeler ve de yanlış sonuçlar çıkarmaktan başka bir anlam taşımayacaktır.

Burada şuna dikkat çekmekte yarar vardır. Emperyalist büyük güçler dışında kalan diğer emperyalist devletlerin bugün dünya savaşını çıkarma konusunda, diğerlerine göre daha da az tehlikeli olması, bunların hiç bir savaşı çıkarmayacakları anlamına gelmez. Bu emperyalist devletler de bir dizi yerel savaşın çıkmasında esas rolü oynayabilirler. Günümüzde de bir dizi bölgesel savaş, bunun kanıtıdır.

Bu devletler bugünkü somut durumda, emperyalist büyük güç olmamalarından dolayı, emperyalist bir dünya savaşını çıkaramazlar. Çünkü böylesi bir savaşta emperyalist büyük güçlere karşı, güçleri yetersiz kalır ve bırakalım dünya pazarlarının yeniden paylaşılmasında yeni pazarlar elde etmesini, kendi sahip oldukları pazarları da elden kaçırabilirler. Ama bu devletler de, empeyalizmin özelliği gereği, sürekli kendi durumlarını geliştirme, yeni paylar elde etme uğraşından bir an olsun dahi geri durmazlar.

Arnavutluk Emek Partisi, "üç dünya teorisi"ni savunmada o kadar ileri gitmektedir ki, "süper güçler" dışındaki emperyalist ülkeler için, bunların ekonomik bağımsızlıklarının gerekliliğinden, görevinden bahsediyor.

Emperyalist değerlendirmesini, yalnızca "iki süper güç" için kullanıyor, diğer emperyalist güçler için "kapitalist" tespiti yapıp, orda duruyor. Örneğin Batı Alman devletinin emperyalist olduğundan bahsedilmiyor, kapitalist ülkeler tespiti içine alınıyor ve bu devletin ekonomik bağımsızlık görevinin olduğundan bahsediliyor.

C– Savaş - Barış sorunu:

Arnavutluk Emek Partisi, 9. Parti Kongresi'nde de savaş sorununda "üç dünya teorisi"ni savunmaya, Marksizm-Leninizm'e saldırmaya devam ediyor. "Üç dünya teorisi"nin temel tezlerinden biri, "iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır, tüm dünyadaki bütün devletler –sınıfsal sorun gözetilmeksizin, devrim / karşı-devrim ilişkisi bir yana bırakılarak– bu iki süper güce karşı savaşmalıdır, tüm kötülüklerin kaynağı iki süper güçtür" vs. şeklindedir.

Arnavutluk Emek Partisi ne diyor, neyi savunuyor ? Şimdi de buna bakalım:

"Amerikan-Sovyet çatışması, bu anda emperyalistler arası çelişkilerin en güçlü ifadelerinden biri anlamına gelmektedir. Şu anda dünyayı, her süper gücün elinde bulundurduğu tüm güçlerle bütün kıtalar üzerindeki politik hegemonyayı ve iktisadi egemenliği güvence altına almak için, üzerinde çaba gösterdiği bir muharebe meydanına dönüştürmektedir. **Bugün, bu çatışma tarafından şu veya bu ölçüde tehdit edilmeyen hiç bir ülke, özgürlüğü, bağımsızlığı ve egemenliği bunun tarafından tehlikeye düşürülmeyen hiç bir halk yoktur.** *Bugün, bu çatışmanın mührünü taşımayan ve bunun sonuçlarından etkilenmeyen uluslararası ilişki çizgisi seyrektir. Bu, yalnızca şu anda dünyada var olan gerilimlerin ve çatışmaların büyük çoğunluğunun nedeni değil, aynı zamanda barışın tehlikeye düşürülmesi ve genel güvenliğin yok edilmesinde de tayin edici etmendir.*

Halklar, ülkelerinin bu rekabetin nesneleri ya da her iki süper devletin çatışması için bir muharebe alanına dönüşmesine izin vermezler ve vermemelidirler." (sayfa 178 - 179 /abç.)

Alıntıda ortaya konan görüşlerin; Marksizm-Leninizm ile mi, yoksa revizyonist "üç dünya teorisi" ile mi ilişkisi olduğu açık değil mi ? Bizce Arnavutluk Emek Partisi'nin bu görüşünün Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından hiç bir alakası yoktur. Ama revizyonist, karşı-devrimci "üç dünya teorisi" ile bağı ve akrabalığı gün gibi açık görülmektedir.

Alıntıdan da görebileceğimiz gibi, soruna sınıfsal açıdan, Marksizm-Leninizm açısından yaklaşma, "Amerikan - Sovyet çatışması" anlâtımı içerisinde yerle bir olmuştur. Revizyonizm çok açık sırıtmaktadır. Dünya ikiye ayrılmakta: Bir yanda "Amerika - Sovyetler", diğer yanda geriye kalan tüm devletler...

Savaşa karşı mücadele, burada açıkça ve kesin bir biçimde, "iki süper güç"ün hegemonya dalaşına karşı mücadele olarak görülüp gösterilmekte; emperyalist savaşın gerçek kaynağı olan emperyalizm, gözlerden gizlenmekte; çıkış yolu olarak da devrimci savaş propaganda edilmemektedir.

Burada Lenin'den bir alıntı yapmak istiyoruz:

"Sosyalistler, halklar arasındaki savaşları daima barbarca ve canavarca bulmuşlar ve kötülemişlerdir. Bizim savaşa karşı tutumumuz gene de aslında burjuva pasifistleri ile anarşistlerden farklıdır. Her şeyden önce, biz, bir yanda savaşlar ile öte yanda bir ülke içindeki sınıf savaşımları arasındaki ayrılmaz bağlılığı; sınıflar ortadan kaldırılmadan ve sosyalizm kurulmadan savaşların ortadan kaldırılmasının olanaksızlığını ve iç savaşların, örneğin, ezilen sınıfın ezene, kölenin köle sahiplerine, serflerin toprak beylerine, ücretli işçilerin burjuvaziye karşı verdikleri savaşların haklılığını, ilerici niteliğini ve gerekliliğini tamamen kabul ederiz." (Lenin, "Sosyalizm ve Savaş", sayfa 11)

Marksist-Leninist tavır budur. Gözü, Marksizm-Leninizm düşmanlığı ile kararmamış olanların tavrı, bu olmak zorundadır...

D– Bağımlı ülkeler için devrim propagandasından tek laf edilmiyor:

Arnavutluk Emek Partisi, bu konuda da, 8. Parti Kongresi'nde girdiği çıkmaz üzerinde yola devam etmektedir. Leninizm'e saldırı noktalarından birini teşkil eden bu sorunda hiç bir düzelme, olumluya yönelme, 9. Parti Kongresi'nde de görülmez.

Arnavutluk Emek Partisi, kendisini dünyada sosyalizmin yıkılmayan tek kalesi olarak görmektedir. Ama o, bu tespiti yaparken de, proleter enternasyonalizmi konusunda üzerine düşen görevi de unutuvermektedir. Enternasyonal alanda verilen devrimci sınıf mücadelelerinin desteklenmesi, bunun propagandasının yapılması görevi kayıplara karışmaktadır, Arnavutluk Emek Partisi şahsında.

9. Parti Kongresi'nde, "üçüncü dünya" ülkeleri için devrimden tek laf da olsa bahsedilmezken, bu ülkeler için görevin, ne idüğü belirsiz "bağımsızlık, özgürlük" olduğu söyleniyor. (Yine de bravo! bu ülkeler için şiddet sorunundan bahsediliyor.) Emperyalist ülkelerden bahsederken

devrimden bahsediliyor, ama bu kez şiddetten laf yok.

Değişik ülkeler için de olsa, devrim ve şiddet sorunu unutulmamış !!! Sadece bunları ülkelere göre birbirinden ayırmış, herkes ayrı ayrı yerlere ! Aynı yerde birlikte bulunmak yok !!!

Kapitalist ülkeler üzerinde dururken, terörizm üzerine bolca laf edilmektedir. Esas olarak devrimci şiddet ve bunun üzerine durmayıp, devrimci şiddeti her türlü saldırıya karşı savunmayıp; terörizme ver yansın etmek, Marksist-Leninist bir tavır olmasa gerek.

Biliyoruz ki, burjuvalar, reformistler, modern revizyonistler, vb. devrimci şiddete karşı çıkarken, sürekli bu işi "terörizme karşı mücadele" adı altında yapmaktadırlar. Komünist ve devrimcilerin görevi, bireysel teröre karşı çıkarken, devrimci şiddetin önemini ve gereğini her zaman ilk planda açıklamaktır. Arnavutluk Emek Partisi, bunun yerine, burjuva pasifistlerinin özlediği biçimde şunları söylüyor:

"Kapitalist sistemin ağır krizi ve kitle ayaklanmalarının yükselmesi döneminde, burjuvazi, terörizmi proletaryanın devrimci mücadelesi ile bir göstermek ve kapitalist sisteme karşı ayaklanan gerçek yurtseverlerin, devrimcilerin ve komünistlerin terörist ve anarşist, katleden ve soygun yapan kişiler olduğu izlenimini yaratmaya çalışmaktadır." (sayfa 185)

Arnavutluk Emek Partisi, revizyonizmin derinliklerine gittikçe, daha fazla batmaktadır. O, emperyalizme bağımlı ülkelerden bahsederken, demokratik devrimden, işçilerin - köylülerin devrimci - demokratik diktatörlüğünden, devrimden hiç söz etmiyor. Tabii proletaryanın diktatörlüğünden de söz yok. Bunun yerine:

"(Halkların -yn) toplumsal baskı ve toplumsal haksızlıkların kaldırılması ve anavatanın bağımsızlığı ve özgürlüğü için silahlanması, inkar edilemez bir haktır." (sayfa 187)

Arnavutluk Emek Partisi, emperyalizme bağımlı, geri kalmış ülkelerde devrim propagandasını açık açık yapacağı yerde, ne idüğü belirsiz "özgürlük", "bağımsızlık" ları ile sorunu açıklamaktadır.

Sorun, önce sınıfsal bir bakış açısı ile açıklanmak zorundadır. Bu ülkelerde proletarya önderliğinde zora dayalı demokratik devrimin propagandası açıkça yapılmak zorundadır. Bunun tersi açıklamalar, –Arnavutluk Emek Partisi'nin yaptığı gibi– proletarya ve ezilen halkların yolunu kapatır.

Proletaryanın devrimdeki öncü rolü ve görevlerinin propagandası rahatlıkla bir kenara bırakılmaktadır. Bütün bu sorunların unutulmuş olması (!) basit bir olay olmasa gerek !

Kuşkusuz, Arnavutluk Emek Partisi'nin diğer temel belgelerinde –bu arada "Enver Hoca öğretileri"nin gereçesi yapılan "Emperyalizm ve Devrim" kitabında– bu sorun doğru ele alınmış olsa, o zaman ille de Rapor'da bu sorunun bizim talep ettiğimiz biçimde konmasını talep etmezdik. Ama Rapor'da emperyalizme bağımlı ülkeler için, işçi sınıfı önderliğinde demokratik devrimlerin propagandasının yapılmaması "tesadüfi" değil; Arnavutluk Emek Partisi'nin "üç dünya"cı teorisinin mantıki sonucu ve devamıdır.

IV – Uluslararası Komünist Hareket 'in durumu ; modern revizyonizme karşı açık mücadele sorunu :

Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongresi'nde, uluslararası durum değerlendirilirken, Marksist-Leninistlerin durumu (Marksist-Leninistler' den kendilerini ve kardeş partilerini kastediyorlar), çok olumlu olarak gösteriliyor. Bu tespit, bu cephenin durumunu doğru yansıtmıyor; olgularla çelişen, ayakları havada olan bir tespittir.

"Ama, şeylerin bu durumu onları ne sindiriyor, ne de mücadeleyi terketmelerine yolaçıyor. Marksizm-Leninizm'in öğretilerine sadık kalarak ve devrimci bir çizgi ve strateji ve aynı zamanda -ülkenin somut koşulları ile uyum içinde- hareketli taktikler kullanarak, Marksist-Leninist kardeş partiler, kitlelerle olan ilişkilerini genişletme ve derinleştirme, kendilerini politik hayatta kabul ettirmek ve devrimci çalışmalarının ufkunu genişletmek amacıyla kitleler üzerindeki etkilerini artırma çabalarında önemli başarılar elde ettiler.." (sayfa 211)

Bize, sağlam olarak gösterilmek istenen Arnavutluk Emek Partisi ve çevresinin parçalanmışlığı, zayıflığı, az çok uluslararası durumla ilgilenenler açısından açık olsa gerek. En açık örnek: Bu nasıl sağlam komünist hareket ve bunlar nasıl sağlam Arnavutluk Emek Partisi'nin kardeş partileri ki, Arnavutluk Emek Partisi'nin 9. Parti Kongresi yapılalı iki yılı geçiyor, ama bunun propagandası, örneğin Türkiye açısından en azından Rapor'un türkçeye çevrilip dağıtılması sağlanamıyor ?

Arnavutluk Emek Partisi 9. Kongresi, girdiği çıkmazda, 8. Parti Kongresi'nin görüşleri üzerinde, tarihi gerçekleri yok sayarak, çarpıtarak, gözümüzün içine baka baka yalan söyleyerek, Marksizm - Leninizm'e saldırarak yol almaya devam ediyor.

Arnavutluk Emek Partisi'nin 8. Kongre Raporu'nu eleştirirken de üzerinde durduğumuz bir yalan üzerine tekrar dikkatleri çekmek istiyoruz. Modern revizyonizme karşı mücadele üzerine, Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongresi'nde şunlar söylenir:

***"Modern revizyonizme karşı büyük ve uzun süren bir mücadele yürüten Emek Partimiz ve Enver Hoca yoldaş, bunun ortaya çıkışının ve yayılmasının nedenlerini,** revizyonist çizginin sınıfsal karşı-devrimci özünü, yozlaşma ve parçalanma sürecini **derin bir şekilde tahlil ettiler.** " (sayfa 202 /abç)*

Burada söylenenler koca bir yalandan başka bir şey değildir. Dünya Komünist Hareketi'nin tarihini çarpıtmaktır ve onun geçmişine ağır bir saldırıdır. Tarihi çarpıtmadır, çünkü;

a) Modern revizyonizme karşı mücadeleyi, yalnız Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca yürütmemiştir; onlarla birlikte bu mücadeleyi yürütenlerden biri de, Çin Komünist Partisi ve onun önderi Mao Zedung'tur. Ve evet, *öncelikle* Mao Zedung ve onun önderliğindeki Çin Komünist Partisi'dir...

b) Modern revizyonizme karşı Arnavutluk Emek Partisi ve Çin Komünist Partisi, ve bu partilerin önderleri tarafından verilen ve modern

revizyonizme karşı Marksizm-Leninizm'i savunmaya çalışan mücadelede, önemli hata ve zaaflar vardır. (Burada Enver Hoca, Arnavutluk Emek Partisi ve Mao Zedung, Çin Komünist Partisi'nin bu mücadele içindeki yerleri, hataları, olumlu yanları, farklılıkları, benzerlikleri üzerinde durmayacağız. Yazımızın amacı bu değil. Bunu daha önce yaptık.) Her iki parti ve önderleri tarafından da –değişik boyutlarda ve içerikte– bu mücadele içinde önemli hatalar işlenmiştir. Bizzat kendileri modern revizyonist kökler den tümüyle kurtulamamışlardır.

Arnavutluk cephesinden bir örnek: Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca'nın "açık mücadele"den ne anladıkları ve buna ilişkin pratikleridir. Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca, açık ideolojik mücadele yürütülmesi sorununda modern revizyonistlerden kopmamıştır.

Örnekleyecek olursak: Bir yanda çok ça ilkeli mücadeleden bahseden ve modern revizyonistlerden ayrıldığını söyleyen Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca; diğer yanda Çin Devrimi, Çin Komünist Partisi ve Mao Zedung'a yaklaşımları, Enver Hoca'nın "Çin Üzerine Düşünceler", vs. ... Bütün bunlara rağmen, nasıl oluyor da Arnavutluk Emek Partisi, Enver Hoca, modern revizyonizme karşı köklü, ilkeli bir mücadele yürütmüş oluyor ? Bravo doğrusu, bu tespit ve anlayışta olanlara !!!

Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca tarafından açık ideolojik mücadelenin nasıl yürütüldüğü konusunda, uluslararası arenadan çıkıp, biraz da ülke içindeki gelişmelere, bu alanda ideolojik mücadelenin nasıl kavranıldığı ve yürütüldüğüne bakalım.

"Kesintisiz olarak, daha ulusal kurtuluş savaşı döneminden bu yana partimizin halkla iletişimindeki en karakteristik özelliklerinden biri, onun halka danışmasında ve emekçilere her konuda bilgi vermesinde yatmaktadır. Enver Hoca yoldaş 1960 Kasım'ında, Moskova Danışma toplantısında Sovyet revizyonizmini açıkça ve tüm dünyanın önünde teşhir ettiği tarihsel konuşmasını yaparken, ardında yalnızca komünistler değil, tüm Arnavutluk halkı da vardı. Parti, Kruşçev'in ihaneti sorununu, işçilerle, köylülerle ve aydınlarla önceden tartıştı. Kitlelere her şey konusunda, Sovyet revizyonistlerinin kullandığı tüm yöntemler, ortaya attıkları tezler ve dile getirdikleri anti-Marksist görüşler konusunda kitlelere bilgi verdi. Ve halk, partiyi ve Enver yoldaşı kayıtsız-şartsız destekledi." (sayfa 144)

"Kitlelerin, varolan durum, ortaya çıkan zorluklar ve önde duran görevler konusunda ne kadar iyi bilgi sahibi olursa, yerine getirecekleri rolün de o denli bilincinde olacaklarını kavramak mutlaka zorunludur. Ülke yaşamında meydana gelen her şey konusunda düzenli, sistemli ve açık bilgi, kitlelerin yaratıcı insiyatifini, ülke yönetimine aktif katılımını ilerletir ve sosyalist demokrasimizi yaygınlaştırır. Bu, partinin, devletin ve kitle örgütlerinin tüm organları için önemli bir görev, var olan sayısız olanakların kullanılmasıyla sürekli olarak daha iyi bir şekilde üstesinden gelinmesi gereken bir görevdir. Her bürokratik gecikme, esrarengizcilik yönündeki her eğilim, cesaretle kökünden söküp atılmalıdır." (sayfa 145)

"Ajan Mehmet Şehu ve cani çetesinin komplosunun çok yönlü ortaya çıkarılması ve parçalanması, partimiz ve halkımız için büyük bir zaferdi. Anavatanımızın özgürlüğü ve bağımsızlığı ve Arnavutluk'ta sosyalizmin geleceği açısından bunlardan gelen tehlikeyi, insan düşünebilir, ancak hesaplayamaz. Parti, bu düşmanca faaliyeti derinlemesine analiz etti ve olgular bilinmektedir. Bu faaliyetin izlerinin partide, ekonomide, devlet organlarında, silahlı kuvvetlerde ve içişleri bakanlığında başarıyla yokedildiğini söyleyebiliriz. Bu büyük tehlikeden kurtuluş, partinin ve halkın devrimci uyanıklığı ve mücadele ruhunu yeniden yükseltti, onları iç ve dış düşmanlara karşı mücadelede daha kararlı bir hale getirdi, görüşlerini derinleştirdi, onları canlandırdı, daha iyimser yaptı ve geleceğe olan güvenlerini daha da güçlendirdi." (sayfa 4)

Görüldüğü gibi, burada savunulan görüş, Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca'nın sürekli halka danıştığı vs. tespitidir. Önce şunu tespit etmek isteriz ki, 1960'lardaki Enver Hoca ile, 1976 sonrası Enver Hoca aynı değildir. Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca, Mao Zedung'un ölümünden sonra, tüm hata ve eksikliklerine rağmen, Marksizm-Leninizm'den çark edip, revizyonizme doğru yol almaya koyulmuşlardır. Bu yola koyulmayı, Arnavutluk Emek Partisi 7. Parti Kongresi ve öncesine ve 8. Kongre sonrasına bakarak görebiliriz.

Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca'nın sürekli halka danıştığı görüşü, bizce 1976 sonrası için kesinlikle doğru değildir. Bunu örnekleyelim:

a) Enver Hoca'nın Günlüğü'nü, kendisi için sır olarak sakladığı "Çin Üzerine Düşünceler"i okuyan herkes görecektir ki, ta başından beri Enver Hoca'nın Çin Komünist Partisi, Mao Zedung ve Çin Devrimi üzerine değişik görüşleri vardır !!! (Bu görüşlerin günlük mü, yoksa sonradan mı yazılıp yazılmadığını, bir kenara bırakalım. Çünkü her iki durumda da Marksizm-Leninizm ile ilgisi olmayan bir tavır, metot izlenmiştir, Marksizm-Leninizm'den ilkesel sapmadır.)

Bu görüşleri, Enver Hoca yazdığı dönemde, kendisi için yazmıştır, denetleme imkanı yoktur. Pratikte ise, aynı dönemde dışta tam tersi görüşler savunulmaktadır, Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca tarafından...

Arnavutluk Emek Partisi 7. Parti Kongresi'ne kadar (bu Kongre de da- hil) uluslararası planda, Arnavutluk'ta, parti içinde Çin Komünist Partisi, Mao Zedung ve Çin Devrimi'nin sürekli propagandası yapılmıştır. Daha sonra Enver Hoca'nın "Çin Üzerine Düşünceleri"nden öğreniyoruz ki, Enver Hoca böyle düşünmemişmiş !!!

Şimdi soruyoruz: Bütün bunlara rağmen, nasıl oluyor da, Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca sürekli halka danışmış, halkla açık açık konuşmuş olabiliyor ? Ne diyelim bu revizyonist tavra ?

Bir yandan uluslararası planda ve ülke içinde Mao Zedung, Çin Komünist Partisi ve Çin Devrimi'nin propagandasını yapacaksın, Çin Komünist Partisi ve Mao Zedung'un Marksist-Leninist olduğunu söyleyeceksin; diğer yandan, başından beri açık ideolojik mücadele yürüten, tutarlı yürüten, halka sürekli danışan Enver Hoca olarak, herkes için sır olan hatıralar yazmakla meşgul olacaksın... Bu tavrın Marksizm-Leninizm ile ilgisi yoktur, ilgisi olan bir yer varsa, o da revizyonizmdir.

Arnavutluk Emek Partisi, 6. Parti Kongresi'nde, 1 Kasım 1971'de Çin Komünist Partisi ve Mao Zedung üzerine şunlar söylenir:

"Arnavutluk halkı ve bütün dünya halkları, büyük sosyalist Çin'e ve onun şanlı partisine ve ulu önder Mao Zedung'a karşı sıcak bir sevgi besliyor ve büyük güven duyuyorlar."

"... büyük Marksist-Leninist Mao Zedung ..."
(Enver Hoca, 6. Parti Kongresi'ne Rapor, sf. 102 - 103)

Enver Hoca, 15 Kasım 1971 tarihinde yazıldığı söylenen "Çin Üzerine Notlar" adlı yazısında şunları söyler:

"6. Kongre raporumuzun Çin'de yayınlanmasını ve parti ve halk kitleleri arasında incelenmesini, partimiz ve Marksist-Leninist çizgisi için çok büyük bir başarı olarak değerlendirmeliyiz. ... Partimiz, siyasetiyle, Çin'i ve Çin Komünist Partisi'ni doğru çizgiye, Marksist-Leninist yola sokmak için elinden gelen her şeyi yapmalıdır. (Yanlış mı anladık acaba, hani siz bu tarihlerde yaptığınız 6. Kongre'de –ki bu Kongre Raporu'nun Çin'de propagandasını yapıyorsunuz, Çin'e sosyalist, ÇKP'ne komünist, Mao'ya büyük Marksist-Leninist Mao demiyormuydunuz ? Biz mi yanlış anladık acaba ? Burada ise, "yola sokmak"tan dem vuruyorsunuz. Bu da ne ? /YN) *... Çin'de kim zafer kazanacak ? Gericilik mi, sosyalizm mi, revizyonizm mi, Marksizm-Leninizm mi ?"*

(Enver Hoca, "Çin Üzerine Düşünceler", 2. Kitap, sayfa 214)

Yine Enver Hoca'nın hatıralarından 3 Mart 1972 tarihli bir inci daha:

"Çinliler, zamanında Kruşçef'in yaptığı gibi, gerçekten yoldan sapmışlar. Çin revizyonizmi de yalpalamalarıyla ve nüanslarıyla gelişecek; ama her zaman revizyonist, anti-Marksist niteliğini taşıyacak ve Amerikan emperyalizmiyle işbirliği içinde olacak." (age. sayfa 269)

Çin Devrimi, Çin Komünist Partisi ve Mao Zedung üzerine, Arnavutluk Emek Partisi'nin 6. Kongresi'nde yer alan görüşlerin aynısı, 1 Kasım 1976'da yapılan 7. Kongre'de de savunulmaktadır.

Yukarıda aktardığımız değerlendirmeler, birbirine taban tabana zıtlık arzetmektedir. Arnavutluk Emek Partisi'nin 6. ve 7. Kongreleri'ne rapor sunan Enver Hoca'dır; ve yine Çin üzerine "hatıralar" yazan da odur. Arnavutluk Emek Partisi'nin 6. ve 7. Kongreleri'nde söylenenler, açıkça devrimci kamuoyu önünde Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca tarafından savunulan görüşlerdir. Ama bunun yanısıra, Enver Hoca kendisi için hatıra defterinde başka şeyler de yazar. Ve gizli hatıra defteri tutan aynı Enver Hoca, 1 Kasım 1981'de yapılan Arnavutluk Emek Partisi'nin 8. Kongresi'ne sunduğu Merkez Komitesi Faaliyet Raporu'nda şunları söyler:

"Partimiz Çin revizyonizmine, Çin Komünist Partisi'nin ideolojisi, siyaseti, tutum ve davranışlarına karşı büyük, açık ve ilkeli bir mücadele verdi." (sayfa 115)

Yukarıda alıntılarla ispatladığımız gerçek olgulara rağmen, Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca'nın çıkıp da, ideolojik mücadeleyi açık yürüttüklerine, kitlelerden ve partiden hiç bir şeyin gizlenmediğine, kitlelere danışıldığına, vb. palavra sıkmalarına kim inanabilir ? Hiç bir komünist bu tavrı ciddiye almaz. Ama Arnavutluk Emek Partisi'nin şakşakçıları, buna tabii ki inanacaklar, kafa sallayacaklardır...

b) Mehmet Şehu olayı: Bu sorun üzerinde bir çok kez durduk. Bir daha söyleyelim. Bir yandan Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca mücadeleyi açık yürütüyor, halka danışıyor şeklinde görüşler savunulurken; diğer yanda da, Arnavutluk Emek Partisi'nin önderlerinden Mehmet Şehu'nun ölümünün ardından önce intihar ettiği söylenir, ah-u vah edilir, göz yaşları dökülür ve yoldaşça nutuklar atılır; hemen peşinden, Yugoslavya ve sonra Rus sosyal-emperyalizminin gizli haber alma örgütü olan KGB'nin ajanı olur. vs. vb. ... Ve Mehmet Şehu halledilmiş olur, defteri dürülür. Bu nasıl açık ideolojik mücadele, bu nasıl halka danışma ?!!

1976 için kesinlikle doğru olmayan "sürekli halka danışma" iddiası; aslında Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca'nın esasta Marksist-Leninist konumda durduğu 60'lı yıllar için de tam olarak geçerli değildir. O dönemde de Arnavutluk Emek Partisi, aslında 1957 Deklerasyonu'nda imzaladığı, "partiler arası ilişkilerde" sorunları gizleme anlamına gelen bir "ilke"yi savunmuştur.

Arnavutluk Emek Partisi'nin modern revizyonizme karşı ***açık*** tavır alması, aynı Çin Komünist Partisi'nde olduğu gibi; modern revizyonizmin ***açık*** saldırısı sonrası olmuştur. Ve o zamana dek, sorunlar yığınlardan gizlenmiş, bu bağlamda revizyonist bir pratik izlenmiştir.

V – Çin Devrimi ve Mao Zedung 'a yaklaşım sorunu :

Aşağıda Arnavutluk Emek Partisi 9. Kongre Raporu'ndan yapacağımız alıntıdan, Arnavutluk Emek Partisi'nin Mao Zedung, Çin Komünist Partisi ve Çin Devrimi'ne ilişkin görüşlerinde, belirli ve tabii sessizce (!) bir değişikliğin olduğu görülecektir:

"(Marksizm-Leninizm /YN), Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in bilimsel öğretilerinde, Enver Hoca yoldaşın teorik eserinde ve Sosyalist Arnavutluk'un gerçekliğinde, Sovyetler Birliği'ndeki Sosyalist devrim ve Kruşçev'in iktidarı ele geçirmesine kadarki sosyalist inşa deneyiminde, **komünistlerin önderlik ettiği, ama daha sonra ihanete uğrayan Çin Devrimi ve diğer devrimlerde, gerçekten Marksist-Leninist bütün partilerin ve güçlerin devrimci deneyiminde cisimlenmektedir.** *" (sayfa 210 /abç.)*

Arnavutluk Emek Partisi, 9. Parti Kongresi'ndeki bu tespitin, yeni bir tespit olduğunu (AEP 7. Parti Kongresi sonrası dönem açısından yeni; çünkü AEP 7. Kongre dahil olmak üzere, 1976'ya kadar Mao ve ÇKP'nin Marksist-Leninist olduğunu, Çin Devrimi'ni sürekli savunmuştur.), geçmişi ile çeliştiğini (1976 sonrası dönem) görmüyor. Ve bu tespit yapılırken de, hiç bir özeleştiri yapma gereğini duymuyor.

Arnavutluk Emek Partisi'nin 8. Kongresi'nde de onaylanan Enver Hoca'nın görüşleri, *"Çin Devriminde egemen rolü, küçük-burjuvazi ve orta-burjuvazi oynamıştır." ... "Mao hiç bir zaman Marksist-Leninist olmamıştır." ... "Bir küçük-burjuva köylü devrimcisi."* vb. şeklindedir.

Arnavutluk Emek Partisi, burada oportünistçe, 8. Parti Kongresi'nde onaylanan görüşün tersine, sessizce yeni bir görüş getirmektedir. Alıntıdan da görülebileceği gibi, Arnavutluk Emek Partisi geldiği yerde, en azından bir dönem "Çin Devrimine komünistlerin önderlik ettiğini, ama daha sonra ihanete uğradığını" kabullenmiş gözüküyor. Buradaki yaklaşımın hangi dönem için geçerli olduğunu da açıkça ortaya koymuyor. "Dün dündür, bugün bugündür; ben söylediysem doğrudur" oportünist mantığı, burada da yürütülmektedir.

Açıktır ki, bu değişiklik de Arnavutluk Emek Partisi'nin, Mao Zedung, Çin Komünist Partisi ve Çin Devrimi konusundaki revizyonist genel değerlendirmesini değiştirmiyor. Biz bu konuda daha önce genişçe tavır takınmış olduğumuz için, burada bunun üzerinde yeniden durmayı gerekli görmüyoruz.

VI - Arnavutluk Emek Partisinin "Dış Politika" konusunda tavrı :

Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongresi'nde, "AEP'nin, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin dış politika sorunlarına nasıl yaklaştığı", Rapor'un "ASHC'nin dış politikası: Devrimci ve özgürlükçü ideallerin taşıyıcısı" başlıklı bölümünde ortaya konur.

Bu bölümün belirleyici özelliği, bölümde proleter enternasyonalizmi ile, kapitalist - emperyalist ülkeler devletleri ile ve hakim sınıfları ile geliştirilebilecek diplomatik, ticari vb. ilişkiler sorununun birbirine karıştırılması; ve hiç bir yerde açıkseçik, SOSYALİST bir devletin dış politikasının da çıkış noktası ve temelinin PROLETER ENTERNASYONALİZMİ olduğunun ortaya konmamasıdır.

Bırakalım çıkış noktası alınmasını, 40 sayfalık bölümde proleter enternasyonalizminin lafı bile edilmemektedir. Rapor'un bu bölümünde bunun ötesinde, sınıflar üzeri bir dil kullanılmaya adeta özel bir önem gösterilmiştir. Örneğin şöyle denmektedir:

"Biz dostlarımızı iyi tanırız. Ama düşmanlarımızı da iyi tanırız. Biliyoruz ki, bizim sosyalist sistemimizi beğenmeyen ve Arnavutluğu batırmak ve geçmişe atmak isteyen KİŞİLER vardır." (sayfa 217)

Bu "kötü" kişilerin kimler olduğunu, bunların niteliklerinin ne olduğunu, hangi sınıflar, hangi devletler olduğunu vb.'ni okuyucu Rapor'dan öğrenemiyor ! Marksist-Leninist olma iddiasındaki Arnavutluk Emek Partisi, sınıflar üzeri "bazı kişiler" değerlendirmesinin ardına gizlenmeyi doğru buluyor, Parti Kongresi'ne sunulan raporda !

Bu sözcük seçiminin tabii ki nedeni var: Arnavutluk Emek Partisi'nin genel yaklaşımı, "iki süper güç" dedikleri dışında, kimseyi –Arnavutluk Emek Partisi ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin doğrudan çıkarlarına dokunmadığı sürece ve ölçüde– doğrudan karşısına almama tavrı içindedir. O kadar ki, örneğin Yunanistan'ın hakim sınıfları bile, Yunanistan'da halk kategorisi içinde ele alınmaktadır. (Rapor, sayfa 233)

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin dış politikasında *çıkış noktası*nın Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetinin *çıkarları* olduğu, hiç bir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta konuyor, ilgili bölümde. (sayfa 218)

Soruna böyle yaklaşıldığı için de, örneğin "iyi komşuluk içinde bulunulan" ülkelerde , hakim sınıflar ile işçi sınıfı ve halk yığınları arasındaki uzlaşmaz çelişmelerin üzeri örtülüp, bunların hepsi aynı kefede ele alınıyor. İşte bu bağlamda Yunanistan hakkında söylenenler:

"Yunanistan halkı ve onun önderlerinin (kastedilenin o günkü dönemdeki Yunan hakim sınıflarının hükümeti olduğu açıktır. /YN) *halkımıza ve onun özgürlüğünü ve bağımsız gelişmesini güçlendirme çabasına karşı aynı dostluk ve saygı duygularını taşıması, AEP'ni memnun etmektedir." (sayfa 233)*

Bunlar, devletler arası diplomatik bir nota vb. de değil, Marksist-Leninist Dünya Hareketi'nin önderi olduğu söylenen Arnavutluk Emek Partisi'nin Kongre Raporu'nda söyleniyor !

Yunanistan'ın dostluğu üzerine bunları söyleyen Arnavutluk Emek Partisi Raporu, Yugoslavya konusunda da aynı sınıflar üzeri toptancılığı sergileyip;

"Bizim toplum sistemimiz YUGOSLAVLARIN (kim bunlar acaba ? Yugoslavya'daki sosyal-faşist, bir bölümü açık ırkçı hakim sınıflar mı ? Öyle ise, neden öyle söylenmiyor ? Sorunun tüm Yugoslavlar olarak konması, milliyetçiliğin körüklenmesi değil mi ? /BN) *hoşuna gitmiyor ve onlar bizim sistemimizi ve evet hatta büyük bir coşku ile reddediyorlar." (sayfa 236)*

Arnavutluk Emek Partisi'nin milliyetçi tavrı, proleter enternasyonalizminden nasibini almamış tavrı, şu tespitlerinde de kendini açıkça gösteriyor:

"Biz HİÇ KİMSEDEN, yaptığımız planları gerçekleştirmemiz için bize yardım etmesini beklemiyoruz. Çünkü biz HERŞEYİ KENDİ GÜCÜMÜZLE yaptık ve gelecekte de kendi gücümüzle yapacağız." (sayfa 250)

Arnavutluk Emek Partisi, Arnavutlar dışında hiç kimseden, hiç bir yardım beklemiyor ! Bunlar, burjuva milliyetçilerinin ağzından şaşırtıcı sözler değildir. "Türkün Türkten başka dostu yoktur.", bizim Türk faşistlerinin ağzından çok dinlediğimiz laflardır. Ama komünistlerin, kendilerini Proleter Dünya Devrimi'nin BİR PARÇASI görenlerin; Arnavutluk proletaryasını, dünya proletaryasının bir parçası görenlerin, "biz hiç kimseden ... yardım beklemiyoruz", "herşeyi kendi gücümüzle yaptık ..." vb. ları ederek, açıkça milliyetçilik körüklemeleri; dünya proletaryasına bugün sosyalizmin biricik kalesi olduğu iddia edilen, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne yardıma açıkça çağırmamaları şaşırtıcı ve kötüdür. Yozlaşmanın boyutlarını göstermektedir.

Şimdi aynı bölümde tek tek bazı diğer sorunları ele alalım:

A - " İki süper güçle hiç ilişki yok ..."

Arnavutluk Emek Partisi, 9. Kongresinde açık bir şekilde "iki süper güç"le Arnavutluk arasında ekonomik ilişkilerin olamayacağını savunur, bunlar dışındaki emperyalist ülkeler ve diğer kapitalsit ülkeler ve geri ülkelerle ilişkiyi savunur.

"Sosyalist Arnavutluk ile iki süper devlet arasında hiç bir uzlaşma olmayacaktır. Bu tavır, bizim onların yayılmacı ve hegemonyacı politikaları, ülkemizin ve özgürlük sever halkların özgürlüğü ve bağımsızlığı için teşkil ettikleri tehlike karşısındaki uzlaşmazlığımızdan kaynaklanmaktadır." (sayfa 224)

Görüldüğü gibi, "iki süper güç"le ilişkinin reddedilmesine gösterilen neden, ilginçtir. Neden; bu "iki süper güç"ün hegemonyacı olmasıdır. Bu görüş de, Marksizm–Leninizm'e saldırı noktalarından bir tanesidir. Lenin'in emperyalizm teorisine saldırıdır. Hegemonyacılık isteği, hırsı; şu veya bu "süper güce" özgü bir olay değildir. Tüm emperyalistlere özgü olan bir şeydir. Bunu başarıp başaramadıkları, bu emperyalist güçlerin hegemonya peşinde koşmadıkları anlamına gelmez.

Açık olmak zorundadır ki, sosyalist bir ülke, emperyalist ülkelerle çeşitli ilişkilere, evet bazı "uzlaşmalara" girebilir. Bu reddedilmemelidir. Bu ilişkilerin boyutlarının, dönemlerin özelliklerine göre bazı değişiklikler taşıması mümkündür. Bunun ilke olarak reddi çocukça bir tavırdır, ve

esasında Lenin - Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin teori ve pratiğine de saldırı anlamını taşır.

Arnavutluk Emek Partisi, "iki süper güç" dışında bir de İngiltere ile ilişkiye girmeyi reddediyor. Gerekçe olarak, "İngilizlerin elinde bulunan altınları (Arnavutluk'a /BN) geri verilmemesi." (sayfa 247) gösterilmektedir. Bu gerekçeden yola çıkarak, İngiltere ile ilişkiyi reddeden Arnavutluk Emek Partisi, Batı Almanya ile ilişkiler kurmuştur. Daha önce Batı Almanya ile ilişkilerin red gerekçesi olan "Arnavutluk'un onarımı" talebinden vazgeçilmiştir. Burada çifte standartçı, çelişkili bir tavrın olduğunu görüyoruz.

Arnavutluk Emek Partisi, 6. Kongre' de İngiltere ve Batı Almanya ile diplomatik ilişkiye geçmemesini şöyle anlatmaktadır:

"(İngiltere kastedilerek /BN) ... Arnavutluk'tan çaldığınız altını faiziyle birlikte bize iade etmelisiniz. Aynı şeyi Bonn hükümetine de söylüyoruz. İntikamcı bir siyaset güden bu hükümetin Arnavutluk'a milyarlarca mark tutarında savaş tazminatı borcu vardır." (AEP 6. Kongre Raporu, sayfa 115)

İngiltere ve Batı Almanya ile diplomatik ilişkiler konusundaki bu tavır, aynı şekliyle Arnavutluk Emek Partisi 7. Kongresi'nde de takınılmaktadır.

Daha sonra yapılan 8. Kongre'de, bu konuda değişiklik göze çarpmaktadır. Bu Kongre'de İngiltere ile diplomatik ilişkiler için, "altınların geri verilmesi" talebi tekrar getirilirken; Batı Almanya ile ilişkiler için ise, daha önce talep edilen "savaş tazminatı"ndan vazgeçmektedir, bunu öne sürmemektedir. Şunlar söylenir:

"Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ile Federal Almanya Cumhuriyeti arasında diplomatik ilişkilerin kurulması yolunda aşılmaz engeller yok. Biz inanıyoruz ki, İkinci Dünya Savaşından beri askıda kalmış bazı sorunlarda iki tarafın anlayış göstermesiyle bu durum düzenlenebilir." (AEP 8. Kongre Raporu, sayfa 101)

9. Kongre'de de *"FAC ile iki ülke (FAC - Arnavutluk) arasında ilişkilerin normalleştirilmesi için konuşulduğu, ... iki ülke arasındaki ilişkilerin kurulması hedefine varılacağı"* görüşleri savunulmaktadır.

Raporlar'da Batı Almanya ile İngiltere arasında diplomatik ilişkilerin kurulmasında, bu ayrımın neden yapıldığına herhangi bir gerekçe getirilmemektedir. Batı Almanya ile ilişkilerin nasıl kurulduğu, Arnavutluk'un daha önce Batı Almanya'dan istediği tazminattan vazgeçip geçmediği üzerine herhangi bir bilgi verilmemekte. Oportünist bir yöntemle sorun çözülmeye çalışılmaktadır.

Burada göstermeye çalıştığımız, ilişkilerin kurulup kurulmaması sorunu değil; sorun, bu ilişkilerin nasıl ve hangi temeller üzerinde kurulduğudur.

B - Türkiye ile ilişkiler :

Arnavutluk Emek Partisi, 9. Parti Kongresi'nde de Türkiye ile dostça ilişkilerin sürdüğünden bahsederken, Atatürk'e övgüler düzülmeye devam edilmektedir. 8. Kongre'de söylenilenlerden farklı bir şey yok. Türkiye üzerinde dururken, Türk halkından başka bir şeyi tanımıyorlar. Arnavutluk Emek Partisi, Türkiye' de Türk ulusu dışında, Kürt ulusunun ve diğer milli azınlıkların varlığından habersiz mi ?

Türkiye ile ilişkiler ve Atatürk üzerine görüşlerini, bir kez de 9. Parti Kongresi'nden aktaralım:

"Arnavutluk ile Türkiye arasındaki dostça ilişkiler, sürekli olarak güçlendi. Farklı politik sistemler, bu ilişkilerin uyumlu gelişmesini önlemedi. Arnavut ve Türk halkı birbirine büyük saygı duymakta, içten karşılıklı sempati ve karşılıklı iyi niyet duyguları beslemektedir. Eski dönemlerde Türkiye'ye giden vatandaşlarımız, orada, bütün dönemlerde, eşit koşullar altında çalışabilmek ve yaşayabilmek, yeteneklerini geliştirebilmek ve hiç bir engelle karşılaşmaksızın Türkiye'nin gelişmesine ve ilerlemesine katkıda bulunabilmek için dostça bir atmosfer, yardım ve destek gördüler. Arnavut halkı, başlarında Mustafa Kemal'in olduğu ilerici Türklerin daha yeni oluşturulmuş ilk Arnavutluk devletine verdiği manevi desteğin ve bugün de Türk halkının ülkemizin ilerlemesine ve gelişmesine olan sempatisinin değerini bildi. (sayfa 234 - 235)

Bu konuda biz, öncelikle Arnavutluk Emek Partisi yanlısı örgütleri tavır takınmaya çağırıyoruz ! Bu görüşleri doğru buluyorsanız, açıkça savunup propagandasını yapmak göreviniz-dir ! Yanlış buluyorsanız, eleştiriniz, mücadeleniz nerdedir ?

C - Kosova sorunu :

Yugoslavya'nın Kosova bölgesinde yaşayan Arnavut halkının haklı mücadelesi, son yıllarda Kosova sorununu yeniden ve yeniden gündeme getirmiştir. Burjuva basınından izleyebildiğimiz kadarıyla, Kosova'da yaşayan halk –burada yaşayan halkın ezici çoğunluğu Arnavuttur– Yugoslavya'da yaşayan diğer halkların sahip olduğu haklar talep etmekte, Kosova'nın diğer milletlere bağlanmasına karşı çıkmaktadır, ayrı bir cumhuriyet statüsü istemektedir.

Arnavutluk Emek Partisi, bu soruna yaklaşımını, 9. Parti Kongresi'nde şöyle dile getirmektedir:

"Kosova'da ortaya çıkan durumun sorumlularını Yugoslavya dışında aramak için girişilen çabalar, gerçeği görme realizminden yoksunluğun, problemleri nesnellikle ve serin kanlılıkla çözme politik işleminin yoksunluğunun ifadesidir. Şiddetin ve zorun kullanılması da durumu düzeltmez.

Biz, Kosova'da durumun kötüleşmesini istemiyoruz. Hiçbir durumda ve hiçbir şekilde Yugoslavya'da istikrarın bozulmasını ne istedik, ne de istiyoruz. Yugoslavya'nın bir çatışmalar ve bölünmeler arenasına dönüşmesi ve yabancı güçlerin müdahale etmesini kolaylaştıran bir durumun çıkması, Balkan halklarının yararına, yani bizim de yararımıza değildir." (sayfa 240 -241)

"Önceden olduğu gibi, şimdi de **çıkış noktamız, Kosova'da birikmiş problemlerin çözümünün,** *Yugoslavya'nın tüm halkların, Sırpların, Arnavutların, Makedonyalıların, Karadağlıların, Boşnakların, Hırvatların, Slovenlerin vs. çıkarlarının,* **Yugoslavya'nın istikrarının ve geleceğinin akıllı, gerçekçi ve nesnel bir tavır talep ettiğini vurgulamamızdır. Bunlar, Yugoslavya anayasasının ve diğer temel yasalarının** *Kosova ve diğer Arnavut bölgelerine tanıdığı hakların korunmasını ve bunlara saygı duyulmasını ve bu temel üzerinde meşru taleplerine eşitlik ruhu içinde anlayış ve adaletle çözüm bulmayı zorunlu kılmaktadır." (sayfa 242)*

Yukarda yaptığımız iki alıntıdan okuyucu, Arnavutluk Emek Partisi'nin soruna nasıl yaklaştığını açık ça görebilir. Temel yaklaşım ve çözüm önerisi olarak, Yugoslavya'nın anayasası ve temel yasaları çerçevesinde Kosova'daki Arnavut halkın sorunlarının çözülmesi getirilmektedir.

Arnavutluk Emek Partisi, tek bir lafla bile "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" sorunundan söz etmemektedir. Oysa Marksist-Leninist tavır burda, bunun propagandasının yapılmasıdır. Kosova'da yaşayan Arnavutların nasıl yaşayacaklarına ken dilerinin karar vermesidir. Arnavutluk Emek Partisi, bir kez daha proleter enternasyonalizmini bir yana

luk Emek Partisi, bir kez daha proleter enternasyonalizmini bir yana bırakıp, milliyetçi yaklaşımını burada da sergiliyor.

Yugoslavya'da devrim ve "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" sorunundan hiç söz etmez iken, ama diğer yanda, "hiç bir durumda ve hiç bir şekilde Yugoslavya'da istikrarın bozulmasını ne istedik, ne de istiyoruz" diyebilmekte. Böylesi bir tavır, Yugoslavya'da devrim sorunu olmadığı, "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" sorununun olmadığı vb. tavrıdır. Görev, düzenin korunması, geliştirilmesi, parçalanmasının önlenmesidir, vb. vb. ...

Arnavutluk Emek Partisi'nin şu anda yaptığı bundan başka bir şey değildir. Onlar açısından, proleter enternasyonalizminin içeriği, ülkede devrimin propagandası ve bunun desteklenmesi değil, varolan düzenin korunmasıdır. Böylesi bir tavrın, Marksist-Leninist bir yaklaşımla uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.

Burada kısaca şuna da dikkat çekmek istiyoruz : Biz, Yugoslavya'da yaşayan Kosova halkının, diğer halkların sahip olduğu haklara sahip olma mücadelesini doğru buluyoruz ve bunu destekleriz. Fakat bizce esas olan, Yugoslavya anayasasındaki hakların alınması, bunun için mücadele edilmesi değildir; *esas olan* Yugoslavya'da yaşayan tüm ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının, tüm milliyetlere tam hak eşitliğinin savunulması ve desteklenmesidir. Diğer haklar için mücadele, kesinlikle buna bağlı kılınmak zorundadır. Aksi taktirde reformizmin batağına batmaktan başka bir işe yaramaz.

Arnavutluk Emek Partisi 8. Parti Kongresi'nde de savunulan görüş, 9. Parti Kongresi'nde savunulan görüşle aynı içeriktedir. Ama bu kongrede ilginç bir görüş daha vardır. Bu ilginç görüşü buraya aktaralım. O zaman Rapor'u sunan Enver Hoca şunları söyler:

"Benim başkanlığımda ülkemizin bir heyeti, savaştan sonra 1946 yılında Yugoslavya'ya ilk resmi ziyareti yaptı. Bu vesileyle Tito ile yapılan görüşmelerde, Tito, Kosova ile Yugoslavya'daki diğer Arnavut bölgeler sorununun çözümü konusunda benim ne düşündüğümü öğrenmek istedi. Ben Arnavutluk tarafının görüşünü dile getirerek, "Kosova ve Arnavutların yaşadıkları diğer bölgeler Arnavutluk'a aittir, Arnavutluk'a geri verilmelidir" dedim. Arnavutlar, özgür ve egemen bir Arnavutluk için savaştılar ve bu özgür ve egemen Arnavutluk'a Yugoslavya'daki Arnavut bölgeler de katılmalıdır. Başkan Tito şu yanıtı verdi: "Görüşünüze katılıyorum, ancak şimdilik bunu yapamayız, çünkü Sırplar bizi anlamaz". Tito'nun bu büyük ve ilkesel sorunla ilgili bu resmi vaadinden sonra, Yugoslavlar bu yönde başkaca hiç bir girişim yapmadılar. Yaptıkları her şey aldatmacaydı." (AEP 8. Parti Kongresi Raporu, sayfa 96)

Belki de Arnavutluk Emek Partisi'nin bir türlü açıkça savunamadığı Kosova sorununa ilişkin esas anlayışı budur. Burada da revizyonizm kendini gösteriyor. Marksist-Leninist tavır, Kosova'da yaşayan halkın nasıl, kimle yaşayacağına kendisinin özgürce karar vermesidir. Bu halk nasıl yaşayacağına bir kez karar verdi mi, ne Enver Hoca'nın "Kosova Arnavutluk'a verilmelidir" görüşü, ne de Tito'nun "Sırplar bizi anlamaz" görüşü, beş para etmez. (*)

(*) : • TDKP/Yurtdışı Örgütü, Nisan 89 tarihli, "Kosova halkına özgürlük" adı altında bir bildiri yayınladı. Bildiride Kosova için öne sürülen çözüm: *"Kosova'nın özerkliğini gasp eden yeni anayasa değişikliği derhal iptal edilsin! Kosova halkı kendini özgürce yönetmelidir!"* şeklindedir. Tüm bildiride sorunun özüne ilişkin olarak söylenenler bunlardır. TDKP' (bildiri YDÖ adına çıkmasına rağmen, merkezi olarak tersi bir görüş çıkmadı, ya da bu eleştirilmediği için, bu görüşün merkezin de görüşü olduğundan hareket ediyoruz.) nin bu tavrı, revizyonizmin ulusal soruna yaklaşımının bir ifadesidir. Kosova halkının kendi kaderini tayin etmesi; ayrılıp ayrı devlet kurması hakkı savunulması gerekirken, bu Marksist-Leninist yaklaşım unutuluyor. TDKP de sahibinin sesi görevini yerine getirmektedir. Kosova halkının önüne sürdüğü çözüm önerisi, Kosova halkının Yugoslavya anayasasının, eski anayasanın çizdiği sınırlar içersinde yaşamasıdır. Sorunun gerçek çözümü için devrim mücadelesi bir kenara bırakılıp, reformizmin batağında konaklayıp, Kosova halkının sorunlarının reformizm yoluyla çözülmesi önerilerini getirmektedir TDKP !

• Özgürlük Dünyası adlı dergi de, Kosova sorununda aynı koroya katılıp, aynı tellerden çalmaktadır. Örneğin bu derginin Aralık 1988 tarihli 3. sayısında, 5 - 10 Ekim 1988'de yapılan 40. uluslararası Frankfurt kitap fuarına katılan Arnavutluk sergisi sorumlularından Ramazan Vojga ile yaptığı bir röportaj yayımlanmıştır. Özgürlük Dünyası'nın Kosova ile ilgili sorduğu bir soru üzerine, Ramazan Vojga şunları söylemektedir:

"Arnavutluk kimsenin iç işlerine karışmaz. Bu sorun da ordakilerin çözmesi gereken bir konu. Biz sadece Yugoslavya'daki kardeşlerimizin diğer halklar gibi, anayasal haklardan yararlanmasını istiyoruz. Nerede olursa olsun ulusal baskıya karşıyız." (sayfa 17)

Burada söylenilenler, Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongresi'nin bir tekrarından başka bir şey değil. Kosova sorunu, Yugoslavya anayasası çerçevesinde çözülmesi öngörülmekte; ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı bir kenara itilmekte. "Kimsenin iç işlerine karışmayız" perdesi arkasına saklanarak, proleter enternasyonalizmi görevi, terk edilmektedir, böylece bu sorumluluktan kurtulmaya çalışılmaktadır; tam da revizyonizme yaraşır bir şekilde.

Özgürlük Dünyası dergisi, bu söylenilenlere karşı bir tek laf etmez. Doğrusu revizyonist ve oportünist düşünce savunucularından böyle bir şey beklenilmez, sadece onay dışında... Kuyusundan su içtiğine ne diyebilir ki ?

• Kosova üzerine, Özgürlük Dünyası ile aynı tavra, Arnavutluk Emek Partisi'nin takipçisi koronun mızıkacılarından Emeğin Bayrağı da girdi. Emeğin Bayrağı 12. sayısında, Şubat 1989'da, Kosova üzerine Rıza Arnavut imzalı bir yazı yayımlandı.

Emeğin Bayrağı da diğer AEP izleyicileri gibi, hık diyenin tokmakçısı misali, yazıya tek bir eleştiri getirmemektedir. Yazıda söylenenler, AEP 9.Parti Kongresi'nde söylenenlerden farklı bir içeriğe sahip değil. Yazıdan bir kaç bölüm aktaralım (alıntılar sayfa 56'dan):

"Yugoslavya'daki Arnavut halk, ilerici ve devrimci güçlerin önderliğinde, haklı isteminde kararlıdır, Kosova'ya Yugoslavya sosyalist federatif cumhuriyeti çerçevesinde cumhuriyet statüsü tanınmalıdır."

Yazar, revizyonist Yugoslavya devleti anayasası çerçevesinde ulusal sorunu çözmeye çalışıyor. Var olan devletin parçalanması, ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı bir kenara koyulmaktadır. Ulusal sorunda da gerçek çözümün Yugoslavya'da varolan devlet mekanizmasının proletarya önderliğinde zor yoluyla yıkılmasıyla mümkün olacağı

(Devamı yanda)

VII - Parti

A - Parti ve kitle ilişkisi :

Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongre Raporu'nda parti, kadro ve kitle ilişkisi üzerine şunlar söylenir:

"(Komünistlerin görevi /YN) hayatın her alanında, kitle önderi, politik ve toplumsal aktivist, bir mücadeleci olarak, ***partinin çizgisinin*** *uygulanmasını göstermelidir." (sayfa* 91 */abç)*

Alıntıdan da görebileceğimiz gibi, kadrolardan beklenen, talep edilen, ***parti çizgisinin*** kavranılıp uygulanmasıdır.

Marksist-Leninist bir yaklaşım ve gereklilik, zorunluluk olan; Marksizm-Leninizm'in kavranılması, bu temel üzerinde parti çizgisinin oluşturulması, bu temel üzerinde parti çizgisinin gözden geçirilmesi ve denetlenmesi görevi, parti kadrolarının önüne konmamakta, bunun propagandası yapılmamaktadır. Bu yaklaşım ve anlayış, kitlelerin partiyi savunması ve denetlemesinin gerekliliği açısından da gereklidir.

B - Partinin durumu ve geçmişi üzerine söylenenler:

"Partinin çizgisinin ve onun tüm faaliyetinin temelinde sürekli olarak Marksizm-Leninizm'in muzaffer öğretileri ve ***Enver Hoca yoldaşın ışıklı*** *(nurlu /ÇN)* ***öğretileri*** *yattı. Bunlar,* ***partinin her durumda hata yapmaksızın*** *yönünü çizebilmesini ve dönemin önüne koyduğu sayısız sorunu çözebilmesini sağladı. Marksizm-Leninizm'in canlılığı ve kendini zenginleştirme, daha da geliştirme ve sürekli olarak en muntazam çağdaş dünya görüşü olmak yeteneği, kendisini hayatımızın pratiği içinde sürekli olarak kanıtlamaktadır." (sayfa* 119-120 */abç)*

Alıntıdan da görülebileceği gibi, Arnavutluk Emek Partisi, palavra sıkmaktadır. Arnavutluk Emek partisi, hiç bir dönemde hata yapmamışmış ! Arnavutluk Emek Partisi, herhalde tatlı rüyalar içinde hoş hayaller peşinde koşarken, geçmişini ve gelişmesindeki değişiklikleri, 180 derecelik çark edişlerini unutuyor ve bütün bunları bu değerlendirme içine almıyor.

Sanki Arnavutluk Emek Partisi denince, akla sadece 8. ve 9. Parti Kongreleri gelir... Arnavutluk Emek Partisi 8. Parti Kongresi ile doğdu ve sonra da 9. Parti Kongresi'ni yaptı. Tabii ki yaşamını da hatasızca sürdürüyor !!! (Bravo ! Çok yaşa !)

Söylenecek tek şey var:

"Yalnızca ölüler hata yapmaz ! " *(Stalin)*

Arnavutluk Emek Partisi'nin 9. Parti Kongresi'nin bazı temel yanlışlarını kısaca da olsa eleştirmeye, revizyonist görüşlerin yanlışlığını açıklamaya, bu görüşlerin Marksizm-Leninizm bilimi ile kökten çeliştiğini göstermeye çalıştık.

Yazımızı, Lenin'den yapacağımız bir alıntı ile noktalamak istiyoruz. Gördük ki, Arnavutluk Emek Partisi, 8. ve 9. Kongrelerinden sonra, Lenin'den yaptığımız alıntının içeriği ve anlayışından fersah fersah uzak laşmış; bu ilkesel görüşler temelinde hareket etmemiştir. Ve böyle olunca da, bir zamanlar Marksist-Leninist olan Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca (tüm hata ve zaaflarına rağmen), esas olarak "Bilimsel Kongre" sonrası revizyonizme doğru hızla yol katetmişler ve sonuçta revizyonizmin batağında yerlerini almışlardır...

"Siyasal bir partinin yanılgılarına karşı tutumu, bir partinin ciddiyetinin ve ***sınıfına*** *ve* ***emekçi kitlelere*** *karşı sorumluluklarını* ***gerçekten*** *yerine getirişinin en önemli ve en güvenilir ölçütlerinden biridir.* ***Bir yanılgıyı açıkça kabul etme*** *(altını çizen Stalin), nedenlerini ortaya koyma, onu yaratan koşulları titizlikle çözümleme, yanılgıyı ortadan kaldırma yollarını dikkatle araştırma –bu ciddi bir partinin özelliğidir, bu sorumlulukların yerine getirilmesi,* ***sınıfın*** *ve sonra da,* ***kitlenin*** *eğitimi ve yetiştirilmesidir."(Lenin "'Sol' Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı", aktaran Stalin, "Leninizm Nedir ?", Leninizm Dizisi: I, sayfa* 108*)* ■

(Yandaki dipnotun devamı)

gerçeği unutuluyor. Ulusal sorun hep revizyonistçe çözülmeye çalışılıyor. Devamla şunları söyler yazar:

"Kosova-Cumhuriyet istemi haklıdır, çünkü: 1. Arnavut halkın kendi isteğidir. 2. Yugoslavya anayasasının ilkeleri Yugoslavya halklarına ulusal eşitlik ve "sosyalist özyönetim" hakkını tanımaktadır. 3. Yugoslavya'nın federatif yapısını belirleyen anayasa ilkeleri bunu haklı kılmaktadır. ...

"Kosova-Cumhuriyet istemi hiçbir biçimde ayrılıkçı (separatist) bir istem değildir, çünkü Yugoslavya'nın "parçalanmasına" yol açmaz. Öyle düşünülüyorsa Yugoslavya'nın anayasayla belirlenmiş federatif (federal) yapısını bütününe ayrılıkçı demek gerekir. Yugoslavya'daki Arnavut halk, Yugoslavya Anayasası'na da dayanarak, ayrılma hakkı dahil kendi kaderini belirleme hakkına sahiptir ama Arnavut halk, cumhuriyet statüsü istemiyle kendini sınırlıyor. ...

" "Solcu" grupların ana istemi, Kosova'nın Yugoslavya'dan kopması ve Arnavutluk'la birleşmesidir; Yugoslavya'da işçi sınıfının ve örgütlü güçlerin örgütlenme düzeyini ve bilincini hesaba katmadan, Yugoslavya'nın iç koşullarını ve uluslararası koşulları hesaba katmadan her koşulda hatta bütün Yugoslavya'da sosyalist (kendilerinin anladığı anlamda sosyalist) devrimdir. Bunların "teorik" bakışına göre, Yugoslavya'da Arnavut halk bütün haklarını birden kazanılmalıdır, çünkü, bunlara göre, cumhuriyet statüsü Kosova'yı yine Yugoslavya'nın egemenliği altında tutacak sınırlı demokratik bir haktır." (agy)

Yaptığımız bu alıntılar, yazarın revizyonist görüşlerini açık bir şekilde sergilemektedir. Yazar, sorunu; Yugoslavya anayasası çerçevesinde, Yugoslavya'nın parçalanmasına yol açmadan, varolan devlet yapısı, üretim ilişkisi ve üretim biçimi korunarak, ***Yugoslavya anayasasına dayanarak*** ayrılma hakkı dahil, Kosova halkının bütün haklarının kazanılabileceğini savunuyor. Devamla, ama bu haklar birden kazanılamaz diyerek, reformizmin batağında, kitle kuyrukçusu bir tavır sergilemektedir.

Yazar ve yazar gibi düşünenlerin kafalarının almadığı şey: Yugoslavya devletinin yapısı ve ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmesi (ayrılma hakkı dahil) sorunudur.

Kosova halkının hakları, anayasa değiştirilerek ellerinden alınmakta ve buna karşı Kosova halkı direniş gösterirken, protestolar yükseltirken, Yugoslavya devletinin baskı ve terörüyle karşılaşmakta. Kosova halkının mücadelesi kanla bastırılmaya çalışılmakta. Yazar ve yazar gibi düşünenler, Yugoslavya'daki devletin şiddet yoluyla devrilmesi; ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının savunulması, vb. vb. görevini kavramıyorlar. Böyle olunca da, Marksizm-Leninizm'in değil, revizyonizmin - oportünizmin sınırlarında kalıyorlar.

Örgütsel Konferans
Kararları Üzerine III :

POLİSTE ÇÖZÜLME İHANETTİR !
ÇÖZÜLMENİN DERECELERİ ÜZERİNE "TEORİ"LER,
İHANETİ DERECELENDİRMENİN TEORİLERİDİR !
- II -

Geçen sayımızda, Örgütsel Konferansımız'ın kararlarını tanıtma çerçevesinde yayınladığımız, *"POLİSTE ÇÖZÜLME İHANETTİR! ÇÖZÜLMENİN DERECELERİ ÜZERİNE "TEORİ"LER, İHANETİ DERECELENDİRMENİN TEORİLERİDİR!"* başlıklı makale, devrimci çevre içinde çeşitli tepkilere yol açtı.

Çeşitli örgütlerin tabanından ve tek tek, yüz yüze konuşulan bir çok devrimci, sözkonusu makaleyi doğru bulup desteklerken; makale içinde olumsuz örneklerden biri olarak verilen Dev–Sol'un, yurtdışındaki bazı taraftarları tam bir panik içinde ve utanmazca, devrimci normlardan nasibini almamış bir biçimde, BOLŞEVİK PARTİZAN'ı dağıtan bazı arkadaşlara karşı fiili saldırılar yönelttiler.

Paris'te bir kitapçıdan Bolşevik Partizan'lara el kondu; Bolşevik Partizan'ı dağıtan arkadaşlara karşı şiddet uygulamaya kadar varan saldırılarda bulunuldu.

İsviçre'de Bolşevik Partizan dağıtan bir arkadaşın evi basılarak, sözkonusu kişi dövüldü.

9 Eylül 1989, Cumartesi günü, Köln şehrinde düzenlenen "12 Eylül'ü protesto yürüyüşü"nün bitiminde, miting alanında, yüzlerce devrimcinin gözleri önünde Bolşevik Partizan yayın sergisine ve etrafındaki görevli arkadaşlara, "Yürüyüş Komitesinin bir kararını iletme" kisvesi altında vahşice saldırıldı. Yayın sergisi ve birçok yayın ve Marksist-Leninist klasik kitap zarar gördü. Bu saldırı, gerek Bolşevik Partizan taraftarlarının ve gerekse alanın bu kısmında yer alan, özellikle PKK taraftarları ve görevlileri ile, diğer devrimci örgüt taraftarlarının çabası sonucu geri çevrildi ve bu olgun tavır sonucu, olaylar büyümedi...

Yine başka bölgelerde de, Bolşevik Partizan'ın dağıtımı engellenmeye çalışıldı.

Bu olaylar sonrasında bazı bölgelerde ve diğer devrimci örgütlerin de katılımı ile yapılan toplantılarda, hem sorun içerik olarak tartışıldı ve hem de Dev-Sol'un yurtdışındaki bu saldırıları, toplantılara katılanlarca kınandı.

Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği adına çıkartılan bir bildiride, bu karşıdevrimci eylemlere onay verme anlamına gelen bir tavır takınıldı.

Aşağıda diğer bazı belgelerin yanında, Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği adına çıkarılmış olan bu "ibret belgesini" ve bununla ilgili olarak TKP/ML(BOLŞEVİK) Yurtdışı Bürosu'nun tavrını yayınlıyoruz.

Tepkiler, olumlu - olumsuz, aslında Türkiye - Kuzey Kürdistan Devrimci Hareketi açısından kanayan bir yaraya parmak basıldığını açıkça gösteriyor.

Biz Bolşevikler, bütün devrimcileri bu sorun üzerine ciddi olarak yürümeye, bir kaç ajitatif lafla sorunun perdelenmesine izin vermemeye çağırıyoruz.

"Çözülme ihanettir" anlayışını ve buna uygun tavrı kural-dışı olmaktan çıkarıp, kural haline getirmenin tek yolu; bu konuda devrimci örgütlerin –TİKB dışında– geçmişteki kötü, olumsuz, başarısız tavırlarının üzerine cesaretle gitmektir. Bunu yapmayan, geçmişte "bülbül gibi öten" bir dizi "önderi", "kol kırılır yen içinde" anlayışı ile koruyan örgütler, objektif olarak hakim sınıflara hizmet etmektedir.

Biz konunun önemi nedeni ile, bu sayımız ve önümüzdeki sayılarımızda da konu ile ilgili belge ve makaleler yayınlamaya devam edeceğiz.

Varsın "devrimcilik" ve "solculuk" adına bazı mülteciler, Türk faşistlerinin henüz yurtdışında beceremediği "sansür" işini yurtdışında da üstlenmeye kalksın ! Varsın kimi oportünistler, tavrımızı "çok provokatif" bulsun ! Bütün bunlara diyecek tek söz var : Yarası olan gocunur !

* *

"Polis'te tavır" bağıntısında, olumsuz örneklerden öğrenilmesi ne kadar önemli ise; olumlu örneklerden öğrenilmesi de, en az o kadar, hatta ondan daha fazla önemlidir.

Bu bağlamda Türkiye - Kuzey Kürdistan Komünist - Devrimci Hareketi'nin tarihinde kural-dışı olarak da olsa, çok değerli örnekler vardır.

Her şeyden önce, 1973'te, öncülümüz olan TKP/ML'nin kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaş, komünistlerin "poliste tavrı"nın nasıl olması gerektiğini yaşayarak göstermiştir.

Onun örnek tavrı, Ocak 1979'da Le - Ya Yayınevi tarafından yayınlanmış olan, *"İki Lider İki Örnek !"* başlıklı broşürde; ayrıldığı Şafak revizyonizminin başını çeken, bugün de yine ortalarda legal "Sosyalist" Parti'nin "devrimci !!!" şeflerinden biri olarak dolaşan Doğu Perinçek'in tavrı ile karşı karşıya, belgeli olarak ortaya konmuştur.

Bu sayımızda, bu belgeden alıntılarla, komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın tavrı ile; komünist olma iddiasındaki liberal-burjuva, karşıdevrimci Doğu Perinçek haininin tavrını bir kez daha tanıtmaya çalışacağız. Açıktır ki, bütün devrimcilere çağrımız sözkonusu belgelerin tümünü incelemeleridir.

* *

12 Eylül dönemi, Türkiye - Kuzey Kürdistan Devrimci - Komünist Ha-

reketi için "poliste tavır" bağlamında yeni bir sınav dönemi olmuş; ne yazık ki, devrimcilerin, komünistlerin büyük çoğunluğu bu sınavda bir kez daha "çakmış"tır ! Bu bağlamda ***örgüt olarak*** tek olumlu kural-dışı, TİKB'dir. TİKB, diğer örgütlerin tersine, yönetici kademeler düzeyinde hiç çözülmemiş; örgüt ve çevresi açısından da genelde çözülme kural-dışı; çözülmeme, direnme kural olmuştur.

TİKB'nin bu olumlu tavrından öğrenmek, bütün komünistlerin ve devrimcilerin görevidir. Şimdi bunun için mükemmel bir malzeme de vardır. TİKB'li bir dizi devrimcinin sorgu deneyimlerini –kendi yazıları ile– içeren bir kitap, ***"ADRESSİZ SORGULAR"*** başlığı ile, Haziran 1989'da Yurt Yayınları tarafından yayınlandı.

Biz bu sayımızda, ***"ADRESSİZ SORGULAR"***dan; bu sorguları derleyen Yaşar Ayaşlı'nın yazdığı "İşkencede Direniş Üzerine Kısa Bazı Dersler" başlıklı önsözden, ***"Mazeretçi Çözülme Teorileri"*** ve ***"Özel Bir Politikanın Gerekliliği"*** bölümlerini aynen alıntılıyoruz. Bu bölümlerdeki genel yaklaşım ve çıkarılan dersler; bizim katıldığımız, doğru bulduğumuz anlayış ve derslerdir. Alıntıladığımız yerde yalnızca bir bağlamda, "Özel Bir Politikanın Gerekliliği" bölümünde, "işkenceden geçenlere nasıl tavır takınılacağı" sorusunun tartışıldığı yerde; çözülmenin ihanet olduğu genel anlayışından uzaklaşma anlamına gelen, kategorilere ayırma ile hemfikir değiliz. Biz de, tabii ki ayrımlar yapılmasından yanayız. Bu ama her kişinin durumu, kendi yapısı ve şartları içinde ele alınarak ya- pılmalıdır. Önceden bir kategorileştirme, bize sonuç olarak, yine çözülme ihanettir genel anlayışının sulandırılmasına hizmet eder olarak görülüyor.

Tüm devrimcilere çağrımız, sözkonusu kitabın tümünü incelemeleridir.

15 Eylül 1989

BELGELER ve BAZI ÖRNEKLER :

I - Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği ' nin ibret belgesi bildirisi :

SOYSUZLAŞMANIN EVRİMİ: " BOLŞEVİK PARTİZAN"

Sınıflar mücadelesi hiçbir zaman düz bir hat izlemez.Devrim dalgasının alçalma ve yükselme dönemleri vardır. Ve her iki halde de eğer doğru devrimci program ve taktikler üretilemezse boş gevezelikler ve ahkam kesmelerle yönlendirilmeye çalışılan süreç, hareketin inisiyatifinin dışında gelişir ve kendine devrimciyim diyen örgütlenmenin ayakları havada kalmaktan kurtulamaz. Özellikle, karşı-devrimin güçlendiği, yenilgi dönemlerinde, devrim saflarında büyük bir kaosun yaşanması kaçınılmazdır. Yenilginin nedenlerine ilişkin ortaya atılan tezler ve psikolojik moral değerlerde ortaya çıkan bozulma, yeni arayışlara, yeni arayışlar ayrışmalara yol açarak süreci aşabilme adı altında felsefi idealizmden, sivil toplumculuğa değin uzanan evrimleşmeler sıkça görülür.

Ülkemiz sınıflar mücadelesi bilindiği gibi 80'li yılların başında karşı-devrimin yoğun saldırısıyla büyük bir altüst oluş yaşadı. Gericiliğin etkinliğini sürdürdüğü bu yıllar, ülkemiz solunda, yukarda açmaya çalıştığımız karışıklık çok derin bir biçimde yaşandı. Halada yaşanıyor. Bu süreci aşabilmek adına her gün maddi temelden yoksun özeleştirilerle yeni teoriler icad edilerek, hiçbir ciddiyeti olmayan ve fakat kendi varlık koşullarına dayanak yapabilmek için siyasi muarızlara hayasızca saldıran ve örgütsüzlüğün yarattığı boşluğun dezavantajıyla egemen güçlere soldan destek olma noktasına düşen örgütçüklerin, durmadan boşluğa kurşun sıkan teorilerinin ortalığı doldurduğunu görüyoruz.

Sınıf mücadelesinde, yenilgi dönemlerinin özgün karakteri olarak ortaya çıkan bu nesnel durumu aşabilme adı altında, "sınıf adına" ama sınıfın yaşadığı ülke topraklarından binlerce kilometre uzakta ve masa başlarında oportünizmin bilinen tüm inceliklerini üstelikte en acemi biçimiyle savunmak -akıllı geçindiğini iddia edenlerce- hem"Bolşeviklik" hemde "Partizan" olmak olarak lanse ediliyor.

Bilinlyor; 12 Eylülle birlikte siddetlenen sınıf mücadelesi, oportünist-revizyonist saflarda ülkeyi terketme, mücadeleyi tatil ve yurtdısını "mücadele"alanı olarak belirleyen tespitlerin cokça yapıldığı bir dönemide beraberinde getirdi. Teslimiyet ve kaçısa bir kılıf uydurabilmek icinde burjuvazinin ideolojik silahlarıyla beslenerek,silahlı mücadelenin,halkın mücadelesinin karartılması ve inkar edilmesi teorileri üretildi. Oportünizm kendi açmazından kurtulabilmek için hicbir sey yapamazssam çamur atarım izi kalır mantığıyla hareket etti ve halada ediyor.- Bunun en karakteristik örneğini karşı-devrimin yoğun saldırıları karşısında emekçi halkı kendi basına bırakıp, yurtdısını kendine mesken tutmus olan ama genede yiğitliğine leke sürdürmeyip kendini dünyanın merkezi sayarak, devrimci hareketlere marksizm-leninizm adına, burjuvazinin dahi kullanmaya cesaret edemediği bir pervasızlıkla saldıran ve bunu utanmazca bir ikiyüzlülükle "bilimsellik" olarak sunmaya calısan ne idüğü belirsiz üc bes masa basi eyyamcısından olusan "Bolsevik Partizan(?)"cı olduklarını iddia edenler olusturuyor.

80 öncesi burjuva milliyetçi çizgilerinin doğal seyri icinde isi devrimcileri ihbar etmeye dek vardırarak burjuvazinin akıl hocalığına soyunan PDA'cılığın 1984 sonrası "siyasi" sahnede kendini en uç noktada yeniden gösterme cabaları pek yeni değil. PDA'cı mantık kendine Türkiye sol hareketi içinde yer bulabilmek için olmadık manevralar yaparken, yurtdışında doğan boşluğu, oluşumundan bugüne, süreç içinde "Bolsevik Partizan(?)"üstlenmeye basladı. "Ağustos 89"da çıkan dergilerinde örgütsel konferans kararları diye ele alınan polisteki tavır değerlendirmesiyle bundan sonra neye hizmet edeceklerini gösteriyorlar. "Bolseviklik" adı altında,"sol" adına, burjuvaziye hizmet tarihte cokca rastlanan, dünü, bugünü olan, yarında olacak olan bir durumdur. "Bolsevik Partizan"cılara sormamız gerekiyor: Konferans kararları adı altında,polis tavrı değerlendirmesini neye hizmet etmek için yapılıyor ? Eğer kendileri her sart ve koşulda ülkede ve mücadele alanında idilerse ve bunun sonucunda karşı-devrime tutsak düsen pek cok(!) kadroları olumsuz bir tavır takındıkları için, bugünde sürdürdükleri sıcak mücadeleyi(!) gelistirmek, olumsuzlukları asabilmek adına kendi örgütlülüklerine yönelik tavır belirlemekse bunun üslubu ve yöntemi yazılarındaki gibi olmaz.Fakat amaç bu olmadığı için yüksekten atmak ve çuvaldızı başkalarına batırmak"Bolsevik" baylarca gecerli kabul ediliyor.

Bu baylara soruyoruz. Adlarının "BolsevikPartizan" olması olur olmaz herşeyi akıllarına estiği gibi yazmayı getirirmi? "Bolsevik Partizancı "olmak Metris koğuslarında "siyasi"(!) dedikodu ve teslimiyetin teorilerinin sesli düşünüldüğü, burjuva ajanlarının mücadeleyi sekte etmeye yönelik taktiklerini "bilimsel"olmak adına, söylentiden öte hiç bir veriye dayanmadan dergi sayfalarında yayınlamak hakkına sahip olmayı mı getirmektedir?

DS davalarının hangi süreclerde nasıl olusturuldugu ve baslatıdığı bütün belgeleriyle ortada iken, bu davalara ilişkin hiç bir arastırma yapma gereğini duymadan, üstelikte ciddi bir konuda, sadece cezaevi koğuslarında yapılan dedikodulara dayandırılarak teori oluşturmak hangi siyasi ciddiyetle bağdaşmaktadır? "Bolsevik Partizan" içinde aynı türden dedikodular Metris koğuslarında yapılmamıs mıdır? Yapıldıysa neler söylendi ve Bolsevik baylar bu dedikoduları neden açıklama gereği duymuyorlar! Eğer gerekli değildi deniliyorsa o zaman başka hareketlere ilişkin dedikodular niye spekülasyon konusu yapılmaktadır bunun açıklanması gerekmektedir.

Evet DS iddianamesi ve mütalasına bakma zahmetine katlanmayacak kadar"Bolsevik" olan baylar, iddialarınız büyük, büyük olduğu kadarda çirkin. Neyin hesabını yapıyorsanız açıkça kamuoyuna söylemelisiniz.

Eğer büyük iddialarınızı ispatlamak için çaba gösterirve bizide bu çabanıza inandırırsanız , elimizdeki belgeleri çabanız için sunabiliriz.

Bilinen bir gerçeklik var ki oda burjuvazinin,Tercüman, polis veMIT aracılığıyla Devrimci Sol'u karalayabilmek için bu kadarını yapamadığıdır. Ama siz soldan beşinci kol olarak yapmaya çalışıyorsunuz.

Sınıf mücadelesindeki tavrı ile dostun düşmanın kabullendiği Devrimci bir harekete ve önderlerine dedikodu temelinde gelişen bir saldırının sorumluluğunu nasıl alacaksınız ? Bilimsellik temelinde Bolşeviklik, somutun üzerinde hareket etmek, politika üretmek değilmidir ?

Evet Bolşevik baylar, bütün bu yalan ve demagojiye dayalı iddialarınızı ispatlayamazsınız, ispatlayamayacağınız içinde tarih ve devrimciler bunun hesabını soracaktır.

Kahrolsun devrimci mücadeleyi yalan ve dedikodularla karalamak isteyen burjuvazinin sol içindeki uzantıları !

Devrimci Sol Yurtdışı Temsilciliği

II - TKP/ML(BOLŞEVİK) Yurtdışı Bürosu ' nun bu bildiri karşısındaki tavrı :

SOYSUZLUK; HATALARIN, PİSLİKLERİN ÜZERİNİ ÖRTMEDİR ! POLİSTE ÇÖZÜLME İHANETİNİ, DEVRİMCİ HAREKETİN İÇİNDEN SÖKÜP ATMAK İÇİN TEK YOL; GEÇMİŞTEKİ REZİL TEORİ VE PRATİKTEN KOPMAKTIR !

Elimize "Devrimci Sol Yurtdışı Temsilciliği" imzalı, "Soysuzlaşmanın Evrimi: Bolşevik Partizan" başlıklı bir bildiri geçti.

Bu bildiri elimize geçmeden önce, "NRW BOLŞEVİK PARTİZAN taraftarları", Dev Sol yurtdışı sorumlularını, Dev-Sol adına Paris'te geliştirilen bazı *karşı-devrimci* eylemlere tavır takınmaya çağırmış ve ortaya çıkan sorun konusunda, devrimciliğin normlarını kullanma çağrısı yapmıştı.

Dev-Sol'un yurtdışı temsilciliği "yavuz-hırsız" misali, Dev-Sol adına geliştirilen sözkonusu karşı-devrimci eylemler üzerine tek kelime etmiyor; ama bu eylemlerin taraftarlarınca gerekçesi olarak getirilen görüşleri aynen tekrarlıyor. O, böylece *bu somutta* karşı-devrimci eylemleri savunur konumda bulunuyor.

Nedir Paris'te ve 9 Eylül'de Köln'de "12 Eylül'ü protesto yürüyüşü"nde Dev-Solcuları karşı-devrimci eylemlere götüren gelişme? Ve nedir Dev-Sol yurtdşı temsilciliğini bunca kızdıran?

TKP/ML(BOLŞEVİK), 1988 güzünde I. Örgütsel Konferansı'nı yapmış; bu Konferans'ta özel olarak örgütlenme sorunlarını ele almış; geçmişini değerlendirerek, gelecek için dersler çıkarmış; bu Konferans'ın önemli kararlarını devrimci kamuoyuna sunmuştur. (Bkz. BOLŞEVİK Sayı 23 ve 24)

Alınan kararlar üzerine BOLŞEVİK PARTİZAN'larda, bu kararları açıklayan bir dizi makale yayınlanmıştır, yayınlanmaktadır.

Örgütsel Konferans'ın ele aldığı önemli konulardan biri, "Poliste - Mahkemede - Tutukevinde Devrimci Tutum" hakkında olmuş; TKP/ML(BOLŞEVİK), bu noktada kendi geçmişini, özellikle "poliste tutum" bağlamında, esasta "çözülme", "teslimiyet" tavrı olarak değerlendirmiştir. TKP/ML(BOLŞEVİK), bunun ötesinde, Türkiye - Kuzey Kürdistan Devrimci Hareketi genel olarak ele alındığında, poliste çözülme tavrının kural; çözülmemenin - direnmenin kuraldışı olduğunu tespit etmiş,bunun taşınamaz bir durum olduğunu belirlemiştir.

Örgütsel Konferans bunun dışında, TİKB (Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği) dışında, devrimci örgütlerin bu konuda –her birinin durumu, bir diğerinden berbat olduğu için aradaki farklar nicel olduğu için– birbirlerinin üzerine gitmediğini; polisteki tavrı hiçte devrimci olmayan bir dizi insanın, daha sonra da yönetici mevkilere geldiğini, gelebildiğini; bunun olağan durum olduğunu tespit etmiş; bu duruma son verilmesinin Türkiye - Kuzey Kürdistan Devrimci - Komünist Hareketi açısından *hayati önemde* olduğunu belirlemiştir.

Bu anlayışa uygun olarak kaleme alınan bir makale, Ağustos 1989, BOLŞEVİK PARTİZAN sayısında yayınlan-

mış; makalede önce Bolşeviklerin durumu, bundan sonrası için direktifleri, vb. ortaya koyduktan sonra; genelde devrimci hareketin olumsuzluğu bağlamında iki örnek verilmiştir.

Örneklerden biri, TKP/ML menşeviklerinin, özellikle de son dönemde III. Konferansçı kanadın tavrı ile; diğeri Dev-Sol adına savunmayı okuyan Dursun Karataş'ın tavrı ile ilgilidir. Dursun Karataş'ın polisteki tavrının çözülme tavrı olduğu ortaya konmaktadır.

Bu bağlamda ilginç olan, Dev-Sol yurtdışı temsilciliğinin çıkardığı bildiride, BOLŞEVİK PARTİZAN'ın getirdiği iddiaların "yalan-demagoji" vb. olduğu söylenmesine rağmen, getirilen iddianın ne olduğu konusunda, somut olarak tek söz edilmemesidir. Dev-Sol yurtdışı temsilciliği, herhalde sözkonusu iddiaların somut olarak adlandırılmasından bile korkmaktadır.

Bu BOLŞEVİK PARTİZAN sayısının dağılmasının hemen ertesinde, yurtdışında, Paris'te bazı Dev-Solcu unsurlar, BOLŞEVİK PARTİZAN'ı dağıtan bazı taraftarlarımızı dergiyi dağıtmamaları yönünde tehdit etmiş, daha sonra işi bir kitapçıda duran altı adet dergiye "devrimcilik" !!! adına el koyma, tehditlerini arttırma, tanıdıkları taraftarlarımıza karşı şiddet kullanmaya kadar vardırmışlardır.

9 Eylül 1989, Cumartesi günü, Köln'de düzenlenen "12 Eylül'ü protesto yürüyüşü"nün bitiminde, miting alanında, yüzlerce devrimcinin gözleri önünde BOLŞEVİK PARTİZAN yayın masasına ve etrafındaki görevli taraftarlarımıza, "Yürüyüş Komitesinin bir kararını iletme" kisvesi altında vahşice saldırmışlardır. Bu saldırı sonucu yayın masamız tahrip olmuş, üstünde bulunan bir dizi yayın organımız ve Marksist-Leninist klasik kitaplar zarar görmüştür.

Bu saldırı, gerek BOLŞEVİK PARTİZAN taraftarlarının ve gerekse alanın bu kısmında yer alan, özellikle PKK taraftarları ve görevlileri ile, diğer devrimci örgüt taraftarlarının çabası sonucu geri çevrilmiş; bu olgun tavır sayesinde olay büyümemiştir.

Saldırıyı gerçekleştirenlerin bir bölümünün "görevli" kolluğu taşıması ve saldırının yapılış şekli, saldırının "örgütlü" oluşunu göstermektedir.

Dev-Sol'un kendisinin de yer aldığı bir eylemde, bizzat bu eylemi sabote anlamına gelen, olayların büyümesi halinde onlarca devrimcinin (kadın - erkek - çocuk) ayaklar altında çiğnenmesine neden olabilecek olan, Batı Alman emperyalist devletinin tetikte bekleyen polisinin eyleme saldırısına yolaçabilecek olan bu tavrı da; devrimci değildir. Devrime değil; karşı-devrime hizmet etmektedir.

Gerekçeleri: BOLŞEVİK PARTİZAN'ın yalan söylediği, dedikodu yaptığı, Devrimci Sol önderlerini karaladığı vb. vb.'dir.

Fakat yapılan –ne adına yapılırsa yapılsın–; bir devrimci yayının dağıtımının kaba kuvvetle engellenmeye çalışılması, gücün yettiği yerde bunun fiilen yapılması; Türkiye - Kuzey Kürdistan'da taşınması, okunması suç olan bir devrimci - komünist yayın organının Paris'te ve Köln'de olduğu gibi dağıtımının engellenmesi, taraftarlarına saldırılmasının Devrimci Solculuk adına üstlenilmesidir!

Yapılan, devrimciler arası ilişki normlarının terkedilip, sorunun lump yöntemlerle, kaba kuvvet tehditleri ve şiddet ile çözülmeye çalışılması; devrimciler arası çatışmanın kışkırtılması; karşı-devrime hizmettir. Yapılan, *bu somutta* açıkça karşı-devrimci işlerdir.

Ve biz bu kadar acı deneyim ertesinde, tüm devrimci örgütlerin teoride "devrimciler arasında şiddet yöntemlerinin kullanılmasına karşı çıktıklarını" ilan ettikleri ortamda; Dev-Sol'un sorumlularının "sorumlu" tavır takınacaklarını umuyorduk. Bu, "NRW BOLŞEVİK PARTİZAN Taraftarları"nın yayınladıkları açıklamada da dile getiriliyordu...

Çıkardıkları bildiri, onların şimdiye kadar ki deneyimlerden bir şey öğrenmediklerini, eski tas - eski hamam "devam ettiklerini" gosteriyor.

Dev-Sol yurtdışı temsilciliği adına çıkarılan bildiride, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in "yenilgi döneminin ürünü" olduğu; ülke dışında olduğu, vb. gibi oportünist-revizyonist cephenin bilinen repertuarı sunulduktan sonra (-ki bunlara cevap vermeyi gereksiz görüyoruz. TKP/ML(BOLŞEVİK) in kendini küçük-burjuva örgütlerle ..... yarışı içinde ispatlamak diye bir sorunu yoktur. TKP/ML(BOLŞEVİK)'in muhatabı *işçi sınıfıdır!*), TKP/ML(BOLŞEVİK)'e somut olarak tartışılan konuda şu somut suçlamalar ve sorular yöneltiliyor:

* BOLŞEVİK PARTİZAN, "Metris koğuşlarında üretilen siyasi dedikoduları" hiç bir "veriye dayanmadan dergi sayfalarında yayınlıyor"muş!

Bu bağlamda söyleyeceğimiz şudur: Metris koğuşlarında gerçekten de poliste tavırlar üzerine de çok konuşulmuştur. Ve bu konuşmalarda durumun hiçte iyi olmadığı, tüm konuşanlarca tespit edilmiştir.

Bizim dergi sayfalarına aktardığımız, yalnızca bu konuşmaların bilgisi değil, olgulardır. Mesela Dursun Karataş'ın 120 sayfalık polis ifadesinin varlığı *olgusu*! Bu ifadenin bizzat hakim sınıflar tarafından teksirle çoğaltılıp, açlık grevi sırasında dağıtılma *olgusu*!

Bu ifadenin düzmece olduğunu, polis tarafından hazırlandığını var sayalım! Aynı şey, neden mesela, bir Fatih Öktülmüş, bir R. Küçükertan, bir İbrahim Kaypakkaya için yapılamıyor?

Bizim "verimiz", Dursun Karataş'ın ifadesi olduğu söylenen belgedir. Bu belge, hakim sınıfların elinde, avukatların elinde, Dev-Solcuların ve bir dizi devrimci hareketin elindedir. Bunu veri saymıyorsanız, veriden anladığınız nedir?

* "Bolşevik Partizan konusunda da dedikodu yapılmıştır, bu neden açıklanmıyor"(?!)muş!

Bu bağlamda söyleyeceğimiz şudur: Polis tarafından Türkiye sorumlusu olduğu iddiası ile tutuklanan arkadaş, polis sorgusunda komünist tavır sergilememiş, çözülmüştür. Aynı şekilde Bolşevik Partizanlı oldukları iddiası ile yakalananların % 90'ı çözülmüş, bu alanda komünist bir tavır sergilememişlerdir.

Bunu, biz sözü geçen makalemizde açık seçik ortaya koyduk. Bizim açımızdan sözkonusu kişilerin ifadelerini, Parti içinde ve çevresinde ve ilgilenen devrimci çevre içinde yayınlamak sorun değildir! İlgili tüm devrimcilere de, verilen ifadelerin ne olduğu bilgisi verilmiştir. Ve Bolşevik Partizanlı her tutuklunun ifadesi değerlendirilerek, gerekli tedbirler alınmıştır.

* Bizim iddialarımız Dev-Sol'a göre "yalan ve demagojiye" dayalıdır. İspatlanamaz!

Eğer gerçek buysa, Dev-Solcular için böyle bir gerçeğin ispatı çok kolaydır. Dursun Karataş'ın ve polis tarafından Dev-Sol yöneticisi olduğu iddia edilenlerin *polis ifadelerini* (mahkemede savunulanları değil!) devrimci kamuoyuna sunarlar. ("Karakolda doğru söyler, mahkemede şaşar", ne yazık ki devrimcilerin büyük çoğunluğunun bu konudaki tavrı olmuştur. Poliste işkence altında verilen ifadeler, gözü kapalı, okunmadan atılan imzalar vb.; savcılıkta, daha sonra mahkeme safhasında reddedilmiştir. Bu tabii ki bir yanı ile iyidir. Ama diğer yandan, polisteki tavrın

rezilliğini, poliste çözülmeyi, teslimiyeti ortadan kaldırmamaktadır!)

Mesela TİKB'li devrimcilerin polis ifadeleri kısa süre önce çıkan "ADRESSİZ SORGULAR" başlıklı kitapta yayınlanmıştır. Bu, örnek bir tavırdır. Bütün devrimciler için öğrenilecek çok şey vardır.

Dev-Solculara da tavsiyemiz, eğer iddialarımızın "yalan ve demagoji" olduğu iddiasında ciddi iseler, bu ciddiyetlerini göstermeleri ve ifadeleri yayınlamalarıdır. Bu onların devrimci görevidir. Biz onlara bu görevde yardımcı olmak için, elimizdeki tüm imkanları paylaşmaya hazırız. Ve eğer gerçekten bizim söylediklerimiz yanlış ise, gerçekten Dev-Sol yöneticileri poliste iyi bir sınav verdilerse, bu bizi yalnızca sevindirir.

Biz öyle bir durumda, devrimci kamuoyu önünde ispatsız iddialar temelinde, iftira ettiğimizi kabul eder, özeleştiri yaparız!

Bizim sorunumuz, şu veya bu devrimci örgütü; şu veya bu kişinin kişiliğini özel olarak teşhir etmek değil; Türkiye - Kuzey Kürdistan Devrimci Hareketinde kangren olmuş bir yaraya neşteri vurmaktır. Bu tabii ki TİKB dışındaki tüm örgütlere acı verecek bir neşter vurmadır. Yeniden önderliğe soyunan bir dizi "efsane kahramanına" acı verecek bir neşter vurmadır, ama zorunludur, gereklidir...

Dev-Sol yurtdışı temsilciliği bizim bu yaptığımızı, "Burjuvazinin, Tercüman, polis ve MİT aracılığı ile Devrimci Sol'u karalayabilmek için bu kadarını yapmadığı"; bizim "soldan beşinci kol olarak bunu yapmaya çalıştığımız" biçiminde değerlendiriyor.

Kağıt sabırlıdır... Ama yazanların yazdıklarını bir kez okuyup düşünmelerinde çok yarar vardır.

Dev-Sol'un önderi olduğu iddiası ile yakalananların poliste çözülmesini ortaya koyup eleştirmeyi, "burjuvazinin beşinci kolu" olmak; "karalama" vb. olarak niteleyenler; gerçekte burjuvazinin ekmeğine yağ süren ihanet tavırlarının savunuculuğunu yapma konumundadırlar. Tercüman'dan, mit'ten, polis'ten çözülmenin eleştirisini bekleyip, bunu bulamayan; ve devrimci - komünist bir eleştiri karşısında "bunu mit, Tercüman, vb." yapmadı diye ahkam kesenler, sınıf tavırlarını da sergiliyorlar.

Dev-Sol yurtdışı temsilciliği bildirisinde bir de PDA'cılık ile bizim aramızda bir ideolojik birlik kurmaya çalışılıyor. Bizim PDA ile ilişkimizin ne olduğunu tüm devrimciler bilmektedir. Bu bağlamda dönüp aynaya bakması gerekli olan, daha dün "12 Eylül'ü protesto yürüyüşü"nde, "Sosyalist Parti" (devrimcilere –geçmişteki PDA'nın hortlamışı olan– "Sosyalist Parti"nin gerçek kimliği hakkında uzunca bilgi vermek, acaba gerekli mi?!!) pankartı altında yürüyenlerle; ardarda, kolkola aynı yürüyüşte yerini almada hiç bir sakınca görmeyen Dev-Sol yurtdışı temsilciliğidir.

Biz, "poliste tavır" konusunda, tüm devrimci örgütleri –yine TİKB'i dışta tutarak– geçmişteki kötü gelenekten kopmak için cesaretli olmaya çağırıyoruz.

Biz tüm devrimci örgütleri bir kez daha, Paris'te, Köln'de Dev-Solculuk adına girişilen karşı-devrimci eylemleri mahkum etmeye çağırıyoruz.

(Bu bağlamda, Köln'de düzenlenen yürüyüşün bitiminde; gerçekleştirilmiş olan eylem birliğini eleştiren bir bildiri dağıtan Spartaküs taraftarlarının, eylemin görevlileri ve bir bölüm gösterici tarafından linç edilircesine dövülmeleri, şiddetle kınadığımız diğer bir karşı-devrimci eylemdir. Bunca acı tecrübelere rağmen, hala devrimcilik adına böyle işlerin yapılıyor olması, devrimciler arasında çıkan sorunlarda şiddet kullanılmaması ilkesinin ne denli önemli olduğunu ve bu konuda devrimci örgütlerin önemle çaba sarfetmeleri gerektiğini bir kez daha göstermiştir. Bu konuda takınılacak her liberal tutum ve adam sendecilik, olayları, felaketli sonuçlara boyutlandıracak; bundan karlı çıkan da son tahlilde egemen güçler olacaktır!)

Biz tüm devrimcileri, örgüt yönetimlerini, geçmişte yönetici kademede olanların polis ifadelerini yayınlamaya zorlamaya çağırıyoruz.

KAHROLSUN "DEVRİMCİLİK", "SOL"CULUK ADINA HATALARLA UZLAŞMA, PİSLİKLERİN ÜZERİNİ ÖRTME TEORİ VE PRATİĞİ!

KAHROLSUN OPORTÜNİZM-REVİZYONİZM!

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

14.9.1989

TKP/ML (BOLŞEVİK)
YURTDIŞI BÜROSU

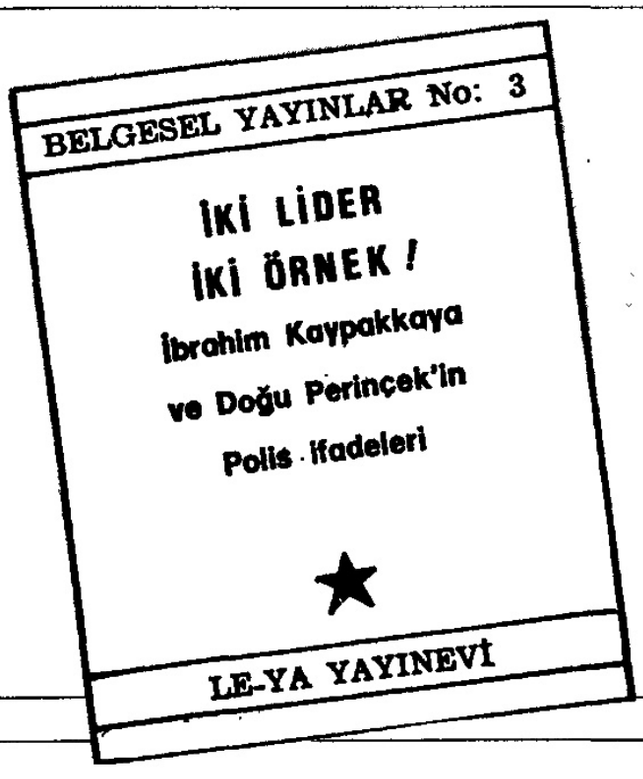

III - İbrahim Kaypakkaya yoldaşın tavrı :

İbrahim Kaypakkaya yoldaş yakalandığı sırada, onun ayrıldığı Şafak revizyonist örgütü ile ilgili operasyonlar hemen hemen tamamlanmıştır. Polis'in elinde Şafak'ın hain revizyonist yöneticilerinin, hepsinin başında da Doğu Perinçek'in verdiği yüzlerle sayfa tutarında ifade vardır. Polis bunlara dayanarak –elinde İbrahim Kaypakkaya'nın Şafak içindeki yeri, vb. hakkında kesin bilgilere sahip olduğu bir ortamda– sorgulama yapmaktadır. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, buna rağmen ***örgütsel faaliyetler*** hakkında hiç bir ifade vermez ve dayatılan hiç bir ifadeyi kabul etmez.

Onun bu konudaki tavrı, Dava Dosyaları'na (Sorgu'dan) aynen şöyle geç- miştir:

"Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiç bir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle birlikte çalışan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız." ("İki Lider İki Örnek !", sayfa 45)

Bir başka bağlamda:

İbrahim Kaypakkaya'nın üzerinde kendi resmi yapışık olan, başkasına ait bir nüfus cüzdanı çıkar. Nüfus cüzdanının sahibi yakalanmıştır. Ve nüfus cüzdanını, İbrahim Kaypakkaya'ya kendisinin verdiğini "kabul etmiştir".

Onun dışında İbrahim Kaypakkaya'ya yataklık ettikleri iddiası ile tutuklanan üç köylü de, yine kendilerine yüklenilen iddiayı "kabul etmişler" ve bunların hepsi, İbrahim Kaypakkaya ile yüzleştirilmeye getirilmiştir. İşte İbrahim Kaypakkaya'nın tavrı:

"İbrahim KAYPAKKAYA'ya, iddia edilen suç konusu anlatıldı ve huzurdaki şahıs gösterilerek soruldu. Sanık, 'ben burada gösterdiğiniz şahsı ve Hacı ÖZDOĞAN'ı tanımıyorum. Sizlerin iddia ettiği gibi bu şahıstan nüfus cüzdanı falan almış da değilim. Üzerimden çıkan ve burada gösterilen şahsa ait olduğunu söylediğiniz hüviyet cüzdanını Malatya'da buldum. Sıkıyönetimce arandığım için, hüviyetimi gizlemek amacıyla, bulduğum bu nüfus cüzdanına kendi fotoğrafımı yapıştırdım. Ben proletaryanın ideolojisini benimsemiş, halkın kurtuluşunu savunan bir komünistim. Bir sınıf mücade-

MAZERETÇİ ÇÖZÜLME TEORİLERİ

Türkiye solunda 1920'lerden günümüze kadar çözülme eğilimi direnme eğilimine ağır bastığından, çözülmeyi teori düzeyine çıkartan tevekkülcü görüşler de etkin ve yaygın olmuşlardır. Belgeler, savunmalar ve çeşitli yayın organlarındaki konuyla ilgili yazılar incelendiklerinde, çözülme pratiklerinin teslimiyetçi teorilere, teslimiyetçi teorilerin çözülme pratiklerine nasıl dönüşüp durdukları görülebilir. Önümüzdeki süreçte işkencede direniş geleneğini esas akım haline getirebilmek için, belki de ilk yapılması gereken şeylerden biri, çözülmeyi kader sayan bu tasfiyeci teorilerle mücadele etmektir.

Bunlar arasında "insan direnişinin de fiziksel bir sınırı vardır" şeklinde formüle edilen teori, etrafında en geniş taraftar kitlesi toplayanların başında gelir. Örneğin hareketi içinde önder konumda olan bir sanık mahkemedeki sorgusunda, "bütün bu yapılanlara karşı direnebilmek ve asılsız suçlamaları kabul etmeyerek direnişi sürdürmek, her geçen gün fizik olarak bu ağır güçlüğü göğüslemek günler geçtikçe olanaksızlaşmakta idi" derken, bu teorinin kanatları altına sığınmaktaydı. Bazen çok daha açık biçimlerde savunulan bu "fizik teorisi"nin özü, insanı biyolojik bir varlığa indirgeyerek sosyalist ideolojinin ve insan iradesinin dinamik rolünü inkar etmeye dayanır. İnsan ile hayvan arasındaki, öncü savaşçı ile ödlek arasındaki, tarihsel insiyatif ile kölece boyun eğiş arasındaki farkları bir çırpıda silip atan benzer düşünce sahiplerinin işkencede direnemeyecekleri besbellidir.

Tarihsel materyalizm teorisine inanan biri bunun tam tersini, yani "insan direnişinin fiziksel bir sınırı yoktur" görüşünü savunur. Çünkü insan direnişinin fiziksel sınırının bittiği yer ölümdür, işkencede ölüm göze alındıktan ve sonuna kadar direnildikten sonra geriye başka hangi sınır kalabilir ki? Aslında en ağır işkencelere katlanarak ölünceye kadar direnen sayısız devrimci sözkonusu teoriyi pratikte çoktan çürütmüşlerdir. Doğa insana kalbi ya da beyni durursa ölür diye bir sınır koymuştur, ama şu noktaya kadar çözülmez ondan sonra çözülür diye bir sınır koyduğunu iddia etmek herhalde gülünç olur. Gerçekte, insan direnişine fiziksel sınır koyan, ideolojisinin ve bükülgen iradesinin hükmü altındaki küçük burjuvanın beynidir.

Çözülmeyi insan fizyolojisine bağlayan bu tür insanlar kendilerini mazur göstermek için yapılan işkenceleri ürkütücü bir dille anlatırken, olumsuz anlamda "işkence edebiyatı" dediğimiz akımı da besleyip büyütmüşlerdir. İster

lesi olan size karşı yürüttüğüm mücadelede böyle şeyleri doğal karşılıyorum. Karşımda bulunan ve üzerimde bulunan hüviyet cüzdanının kendisine ait olduğunu söylediğiniz şahsı tanımıyorum; onun beni tanıyorum demesi, ya sizin işkence ve baskılarla zorlamanızdan, ya da yine aynı sebeple korkması dolayısıyla yalan söylemesinden ileri geliyor; bunun sebebini ben bilmem' dedi.

Sanık İbrahim KAYPAKKAYA'ya huzurdaki diğer üç kişi gösterilerek, suç konusu olay izah edilip soruldu. Sanık, 'ben, burada bana göstermiş olduğunuz üç köylüyü tanımıyorum ve bu kişilerle de hiç bir zaman hiç bir yerde karşılaşmış değilim; bu üç köylünün bana baskından sonra yardım ettikleri iddianız da yalan ve uydurmadır. Ben, müsademe sırasında yaralanmış olduğum için ekmek dahi yiyemiyordum. Huzura getirilmiş olan bu üç köylü, benimle hiç bir ilişkileri olmadıkları halde, fiilsiz, sebepsiz ve haksız olarak buraya getirilmiş ve kendilerine baskı ve işkence ile göz dağı verilmek istenmiştir. Bu, faşizmin bir zulüm örneğidir ve faşistlerden halka zulmetmenin hesabı ergeç sorulacaktır' dedi" (TKP/M-L, TİKKO, TMLGB Davası dosyası, Klasör No 3, Dosya No 4, Sıra No 13/2).

I V - Ve Doğu Perinçek haininin tavrı :

İbrahim Kaypakkaya bu tavrı takınırken; "proletaryanın temsilcisi olma" tüylerini takınarak polisin eline düşen Doğu Perinçek haini, sorulan her soruya kapsamlı cevaplar veriyor ve örneğin: *"Partinizin çeşitli kademelerinde görev alan ve görev almayan bilumum tanıdığınız partili üyeler kimlerdir, takma isimleriyle zikrediniz."* sorusuna şu cevabı veriyordu:

"Doğu Perinçek takma isimleri: Tayyar Yılmaz, Hüsamettin, Behiç, Mustafa, Zeynel (Merkez Komitesi Başkanı);

Ömer Özerturgut takma ismi: Hasan Cumali (Başkan Yardımcısı olup, halen Almanya'dadır);

Şahin Alpay takma ismi: Selim, Şale, Nilgün (Merkez Komitesi üyesi, kendisi halen Filistin'dedir);

Ferit İlsever takma ismi: Selim, Lütfi (Merkez Komitesi yedek üyesi ve Ege bölgesi sorumlusu);

Bora Gözen takma ismi: Rüstem (Merkez Komitesi yedek üyesi ve Doğu Bölgesi komitesi üyesi);

kitap halinde ya da dergilerde çıkan işkenceyi teşhir eden bazı yazılarda olsun, ister çeşitli mahkeme sorgularında ve savunmalarında olsun, isterse Çetin Altan, Erdal Öz gibi 12 Mart yılgınlarının ve 12 Eylül'ün yeni yetmelerinin sözde edebi yapıtlarında olsun, hepsinde de işkence korkunç bir ışık altında ve yılgınlık aşılamayacak tarzda anlatılır. Aydın takımından döneklere, modern revizyonistlerden "keskin" devrimcilere kadar uzanan geniş bir kesim işkencede yalnız ölümü, kanı ve dehşeti işlemekte; okuyanların kafasına insan eti yiyip kanla beslenen yenilmez bir işkence canavarı imajını yerleştirmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Bilerek ya da bilmeyerek yapılsın bu "işkence edebiyatı" insanlarda korku ve yılgınlık yaratmakta, ana fikir olarak alttan alta işkencede direnmenin imkansızlığını işlemektedir. Esasında işkenceciler de, ellerine geçirdikleri devrimcileri, önce işkencenin dehşetiyle korkutup sonra çözmek için aynısını yaparlar. Kuşkusuz, insan bedenine ve ruhuna akıl almaz eziyetler yapan işkencecilerin yaptıklarında dehşet verici bir yan vardır, ama gerçeğin sadece bir yüzüdür bu. Bir de işkencenin zayıf yanı vardır: En zalim işkenceci bile direnen bir insanla karşılaşınca acizleşir, çıldırır ve kendi kendini yer bitirir. İşkencenin, indiği kafanın üzerinde buzdan yapma bir canavar gibi tuzbuz olduğu çok görülmüştür. Dolayısıyla, tek yanlı olarak yılgınlık ve korku aşılayan tasfiyeci "işkence edebiyatçıları", sorunun bu yönünü gizlemekle insanı küçültmektedirler. Bunlar, işkencenin korkunçluğunun, insan direnişinin heybeti karşısında nasıl bir cüceye dönüştüğünü görmek istiyorlarsa, "Zincire Vurulmuş Prometheus", "Darağacından Notlar, "Fırtına Çocukları", "Direnme Savaşı" gibi yapıtları okumalıdırlar. Yine, işkencede şehit düşen devrimcilerin ve diğer direnişçilerin öykülerini öğrenmelidirler ki, tek ayak üzerinde durmaya çalıştıklarını farkedebilsinler.

Çözülmeyi aklama teorilerinin, işkencede konuşmayı "normal" ve "insani bir durum" diye mazur gösteren başka varyasyonları da vardır. Böyleleri çözülmenin davaya, harekete ve insan kişiliğine verdiği ağır zararları dikkate almaksızın, soruna burjuva hümanizminin gözlüğüyle bakıyorlar. Sıradan, yeterince işlenmemiş, özü devrimci teori ve pratikle dolmamış sempatizanlar ve halktan kişiler arasında ihanete kadar varmayan çözülmeler belki hoş görülebilir. Ama bir hareketin önderliğine soyunmuş, insanların umut bağladıkları, deneyimli ve neyin ne olduğunu bilen kadroların çözülmeleri asla doğal karşılanamaz. Sokak sokak adam toplatmanın, elini yoldaşlarının kanına bulamanın, insanların yıllarca zindanlarda çürümelerine neden olmanın neresi "insani bir durum"dur? Yüce ideallerin savunucusu ve sınıfın öncüsü olarak ortaya çıkmak çocuk oyuncağı değil, ciddi sorumluluklar yükleyen, bilerek ve istenerek seçilmiş bir meslektir. Çözülmek, insanı alçaltan bir anormalliktir; olağan olan, gittikçe olağanlaştırılması gereken direnmektir. Kısacası işkencede çözülmeyi normal görmek ve göstermek, onu yeniden üretim sürecine sokmanın bir ilk adımdır.

Öte yandan, işkencede çözülmenin teorisiz teorisi, kötü sınav veren hareketlerin en sık başvurdukları yoldur. Kendini suskunluk şeklinde gösteren bu ince ve utangaç anlayışın savunucuları, yukarıdan aşağıya önderlerinin ve kadrolarının büyük çoğunluğu çözüldüğü halde ya ağızlarını açmıyorlar, ya da dipnotlara sıkıştırılmış bir-iki cümleyle işi geçiştiriyorlar. Hanelerine yazılan en ufak olumluluğu bile hergün davul zurnayla ilan eden bazı siyasal grupların böylesine ciddi bir konuda susmayı yeğlemelerinin tek nesnel anlamı, çözülmeyi onaylamak ve onu geleceğe aktarmaktır. Çünkü "sen beni koru ben de seni" tavrıyla çözülenleri hareketin önderliği ve çekirdeği arasında aynen tutmak, suçları örtbas etmenin ötesinde çözülmeyi meşrulaştırmak ve resmi çizgi düzeyine çıkarmak anlamına gelir. Bugün bazı ortayolcu akımlarca da benimsenmiş bu anlayış, tam da TKP, Aydınlık gibi en kaşarlanmış revizyonist akımların onyıllardır uygulaya geldikleri geleneksel tavırdır. Önderliğinin tamamı kötü şekilde çözülen bir hareketin aynı önderlikle yoluna devam etmesi akıl alır şey değildir, bu o hareketi uçuruma götürecek tehlikeli bir adımdır. Devrimci tarih, en büyük tehlikelerin daima suskunlukla geçiştirilen ve ona karşı mücadele edilmeyen alanlarda ortaya çıktıklarını öğretir oysa.

Hemen birçok sol siyasi gruplarda görülen bir başka oportünist anlayış da "çözülme" kavramına en dar, "direnme" kavramına ise en geniş anlamın yüklenmesidir. Bunlarda çözülme ve direnme kavramlarının anlamlarının yerlerinden oynatılarak aralarındaki sınırın

İbrahim Kaypakkaya takma ismi: Musa. Bektaş (Doğu Bölgesi eski sorumlusu, sonradan hareketten ayrılmıştır);

Muzaffer Oruçoğlu takma ismi: Seyit (Eski Doğu Bölgesi komitesi üyesi sonradan hareketten ayrılmıştır);

Hasan Yalçın takma ismi: Sancar (eski Ankara sorumlusu);

Atıl Ant takma ismi: Musa, Leman (parti üyesidir);

Nejat Bayramoğlu (Parti üyesi olup olmadığını bilmiyorum Ankara ŞAFAK baskı hücresindendir), takma ismi Kamil'dir;

Ahmet Kumrulu (Parti üyesi olup olmadığını bilmiyorum, Ankara ŞAFAK baskı hücresindendir);

Cengiz Çandar (Parti üyesidir, kademede görev almamıştır);

Alaattin Sevimli (Parti üyesi olup olmadığını bilmiyorum, Top. Teğm. dir, askeri grupta görevlidir);

Caner Öztaş, takma ismi: Seyyar'dır (Parti kademeleri arasında habercilik yapar, parti üyesi olup olmadığını bilmiyorum);

Şula Zaloğlu takma ismi: Ayşe'dir (Parti üyesi olup olmadığını bilmiyorum, kademeler arasında kuryelik yapar);

Faysal Karaçalı takma ismi: Fethi ve Temel (Ankara ŞAFAK baskı hücresi üyesidir, parti üyesi olup olmadığını bilmiyorum);

Nuri Çolakoğlu, takma ismi: benim bildiğim kadarıyla Hulusi, Yaşar ve Mehmet'tir (Parti Ankara sorumlusudur);

Adil Arslan, takma ismi olup olmadığını bilmiyorum (Ankara'da gecekondu kesiminde Partimiz için kitle çalışması yapmakla görevlidir);

Kerim Öztürk, takma ismi: Yusuf'tur (Filistin'e gönderilen kadrolardandır);

Bakırköylü İsmet, takma ismi: Kasım (Filistin'de eğitim gören kadrolarımızdan idi, parti üyesi olup olmadığını bilmiyorum, 1971 Aralık ayı sonunda Aşağı Ayrancıda meydana gelen patlama sırasında ölmüştür. Bu konu hakkında ayrıntılı bilgi verdim);

Halis Özkan takma ismi: Salih'tir (Parti üyesidir);

(Yukarıda sözünü ettiğim Tğm. Alaattin Sevimli'nin takma ismi Fazıl'dır);

Tğm. Oktay Cengizbay (Parti üyesi olup olmadığını bilmiyorum. Doğu bölgesi kadrolarımızla ilişkileri vardır);

Ömer Madra (Partiyle ilişkisi olup olmadığını bilmiyorum, benim vekilimdir ve Amerika'ya giderken eşyalarını sa-

tarak hareketimize bağışlayan Mürüvvet Enç'in de vekilidir, aynı zamanda Mürüvvet Enç'in bir gayrimenkulünü sattığını ve Mürüvvet'in bu parayla Amerika'da açtığı bir dükkanda Türk El Sanatları üzerine ticaret yaparak, oradan sağlanacak gelirin bir kısmını yine hareketimize bağışlamayı vaad ettiğini biliyorum);

Ercan Enç takma ismi: Kemal'dir (Partimiz üyesidir);

Raif Çakır (Parti üyesi olup olmadığını bilmiyorum, İhtilalci Gençlik Birliği mensubudur);

Raşit Gürdilek (Parti üyesi olup olmadığını bilmem, sempatizandır ve parti kadroları olarak bizleri evde saklamıştır)."

("İki Lider İki Örnek !", sayfa 144 -146)

Yakalandığı evde ele geçen 172 adet yazılı belgenin ise, hepsinin ne olduğunu sayıp döktükten sonra, 173. Madde'de şöyle demektedir, şimdinin "Sosyalist Devrimcisi !!!" :

"173. *Yukarıda ifademin ilgili bölümünde örgütümüzle ilişkili olan elemanların isimlerini ve takma isimleri geçen şahıslar ve takma isimleri şunlardır: Cafer Topçu (Veli), Bora Gözen (Rüstem), Yıldırım Dağyeli (Cihan), İlyas Çakır (Mahmut), Fatma Gül Baltalı*

bulanıklaştırılması, her iki halde de çözülenlerin direnenler kapsamında gösterilmesine hizmet etmektedir. Örneğin görev aldığı organı ve aynı organdaki yoldaşlarını açıklamak, sözde polisin bildiği söylenen eylemleri ve faaliyetleri kabul etmek, kendi evini vermek vs. çözülme değil de direnme kapsamına dahil ediliyor. Sonuçta işkencede direnmek polisin bilmediği (ve bu yüzden de sıkıştırmadığı) bazı eylemlerin saklanmasına indirgenmektedir. Hatta deşifre ettikleri sırların üzerine "hareketin propagandası" ya da "siyasi savunma" gibi oldukça komik maskler geçirenler bile vardır.

Çözülme pratiğini mazur göstermeye çalışanlarla ilgili daha bir çok örnek gösterilebilir: Mesela "devrime hizmet edebilmek için yaşamam gerekiyordu", "öldürmelerini çok istedim öldürmediler", "elektrik şokuyla bilincimi kaybettim", "ilaç vererek beni irademin dışında konuşturdular", "herkes konuşunca bana söylenenleri kabul etmek düştü", "ifadeyi okumadan imzaladım" vb. gibi. Şu var ki, tamamını burada ele alamayacağımız bu bahaneci görüşler arasındaki farklar ne olursa olsun, sonuçta hepsi de su damlaları gibi birbirlerine benzerler, ve bunların amacı çözülmelerini haklı çıkarmaktır.

Kim ne derse desin gerçek devrimci bir hareket işkencede direnir, "işkencede direnilebilir" anlayışını görüşlerinin merkezine koyar ve teorisini bunun üzerine kurar. Teorisini içtenlikle bu anlayış ve inanç üzerine kurmayan bir siyasal hareketin eninde sonunda varacağı yer tasfiyecilik ve teslimiyetçiliktir. Teorisi devrimci olmayanın pratiğinin de devrimci olmayacağı yaşam tarafından doğrulanmış değişmez bir gerçektir.

("ADRESSİZ SORGULAR", sayfa 15 - 18)

ÖZEL BİR POLİTİKANIN GEREKLİLİĞİ

Yiğit Çek sosyalisti Julius FUÇİK "Darağacından Notlar" adlı yapıtında şu gözlemini aktarır:

"Karşımızda yiğit bir adam var; İspanya cephesinde savaşırken kurşunlardan korkmamıştı, Fransa'da bir toplama kampındayken oradaki zalim yaşama boyun eğmemişti. Ama bir gestapo şefinin elindeki elektrik düğmesini görünce ödü kopmuş ve dişlerini kurtarmak için bizleri ele vermişti. Bir iki yumruktan kurtulmak uğruna çözüldüğüne bakılırsa inancı ve cesareti nasıl da yüzeydeymiş. Bir topluluk içindeyken, çevresi aynı düşünceleri paylaşan yoldaşlarla sınırlı olduğundan güçlüydü. Ama soyutlandığında, her yandan saldıran düşmanın karşısında yapayalnız kaldığında, tüm gücünü yitirmişti. Kendisini düşünmeye başladığı için yoldaşlarını feda etti, korkuya kapıldı ve korku içinde ihanet etti."

Julius Fuçik'in anlattığı olay, her ülkede olduğu gibi, bizim ülkemizde de sıkça örnekleri görülebilen tipik bir durumdur. Buradan çıkarılması gereken derslerden biri insanları görünüşlerine ve bazı parlak yönlerine bakarak değerlendirmemek gerektiğidir; fazla ummadığımız adamlar işkence tezgahında ihanete sürüklenebilirler çünkü. Bu tersi için de geçerlidir, nitelikleri ve erdemleri görünüşlerine yansımayan bazı insanlar da beklemediğimiz iyi bir direniş sergileyebilirler. İkinci ders ise, kadroları ve sempatizanları işkence tezgahına hazırlayan, onları korkularından mümkün olduğunca arındıran özel bir siyasete sahip olma gereğidir.

Eğer bugün Türkiye'de işkencede en iyi direnen hareketlerle en kötü çözülen hareketleri bir kıyaslama yoluna giderseniz, aralarındaki farklardan birisinin de

(Elif), Yaşar Karadağ (Cabbar, Ekber: Ekber adını kendisi bilmez, biz kendisi dışında Doğu bölgesiyle çalışmalarımızda ondan bu isimle bahsederiz.), Durmuş Uyanık (Demir), Melek Ulagay (Yüksel), Latif Güvercin (Hasan), Fatih Çalışlar (Tahsin mücadeleden ayrılmıştır) ve Deniz Kavukçuoğlu takma ismi yoktur." (agb. sayfa 171-172)

İlginç olan şudur ki, bu ifade ortada iken, Doğu Perinçek tek kelime özeleştiri ihtiyacı bile duymadan, 1974 sonrasında yine aynı akımın başında "devrimci" önderlik rolünü sürdürebilmiştir. Keza 1980 öncesi dönemde TİKP'nin açık karşı-devrimci eylemlerinin ve teorisinin bu baş sorumlusu, bugün de "devrimci" olarak ortalarda gezinebilmektedir!

Bu kişinin bu ifade konusundaki tek tavrı; sözkonusu ifadenin "MİT belgesi" olduğu, bunu kullanmanın demagoji, iftira, dedikodu, vb. olduğu savunmasıdır!

Doğu Perinçek'in ifadesi tabii ki, "MİT belgesi"dir. Poliste, MİT'in yaptığı sorgulamada ortaya çıkan, bizzat MİT elemanlarının kaleme aldığı bir belgedir bu...

Ama onlar bu belgeyi kimin verdiği bilgiler temelinde kaleme almıştır? Neden benzeri bir belge, İbrahim Kaypakkaya'nın, ya da konuşmayan, direnen diğer komünistlerin, devrimcilerin şahsında hazırlanmıyor, hazırlanamıyor?

Cevap verilmesi gereken soru budur! Bu sorunun cevabı basittir de: Konuşmayan bir devrimciye yüzlerce sayfa ifade mal edilemez!

Bugün yurtdışındaki Dev-Sol Temsilciliği de, Dursun Karataş'ın ifadesi konusunda söylenenlere, Doğu Perinçek'in kendi ifadesi hakkında getirilen suçlamalara verdiği yanıtı veriyor: Yalan, demagoji, dedikodu! Bu, kendi kendini kandırmaktan başka bir şey değildir.

Bildirisinde, Bolşevik Partizan'a yurt dışında PDA işlevini yüklemeye çalışan Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği, tartışılan bağlamda kendi tavırlarını, Doğu Perinçek'in tavrı ile karşılaştırmalıdır! Yalan, demagoji, vb. yaygarası yerine; yapılacak iş, Dursun Karataş'ın gerçek ifadesini yayınlamaktır. Doğrusu ne ise, onu belgelemektir!

V - M. Fatih Öktülmüş'ün tavrı:

Bu bağlamda, ***ADRESSİZ SORGULAR***'da M. Fatih Öktülmüş'ün ***İfade Vermeme ve İmzadan İmtina Tutanağı*** yayınlanmıştır. Belge aynen şöyledir:

İFADE VERMEME VE İMZADAN İMTİNA TUTANAĞI*

27 Şubat 1981 günü Adana ili E.5 karayolu üzerinde Hasan ve Hürmüz oğlu 1953 İzmir Muradiye Nufusuna kayıtlı DİLAVER YANAR adına tanzim edilmiş sahte kimlik ile yakalandığımdan bu yana bana sorulan sorulara cevap vermiyeceğimi ve ayrıca ifadede vermiyeceğim gibi Mustafa oğlu Zekiye'den doğma 1949 doğumlu MEHMET FATİH ÖKTÜLMÜŞ olduğumu da ve ayrıca MEHMET FATİH ÖKTÜLMÜŞ olduğum yolunda yapılan teşhisleri kabul etmiyorum demesi üzerine iş bu ifade vermeme ve imzadan imtina tutanağı tanzimle altı birlikte imza altına alındı. 4.5.1981

Em.Şb.İ. Kom. Mas. İmza — Em. Şb.İ. P.M. İmza

Em.Şb. İ. P.M. İmza — Em.Şb. İ. P.M. İmza

Em.Şb. İ. P.M. İmza

MEHMET FATİH ÖKTÜLMÜŞ (DİLAVER YANAR) İmzadan imtina ediyorum 4.5.1981

ilkelerinin hatları çizilmiş yol gösterici direniş politikalarına sahip olduklarını, diğerlerinin ise bunu dert bile edinmediklerini görürsünüz. Türkiye gibi en "yumuşak" dönemlerde bile işkence uygulanan kötü ünlü bir ülkede, sorunun kendiliğindenliğe bırakılmasının "çözülmek serbesttir" sloganı kadar tehlikeli olduğunu gösteriyor bu. İşkencede direniş siyasetinin ülkede uygulanan işkence yöntemlerini anlatan, işkencenin amaçlarını ortaya koyan, işkencede neden ve nasıl direnilmesi gerektiğini açıklayan, yaşanmış direniş ve çözülme örneklerinden dersler çıkaran, direnme ruhu ve ahlakını aşılayan bir içeriği olmalıdır. Bu sadece işkencelerin azaldığı dönemlerde değil her dönemde sürekli yapılması gereken bir şeydir. Doğal olarak, bunun oportünistlerinki gibi bir çeşit tavırsızlık anlamı taşıyan soyut ve ürkütücü işkence edebiyatı yapmak, siyasi teşhirle yetinmek ve hareketin tarihindeki direnen insanları putlaştırıp salt kuru övgülerle işi geçiştirmekle bir ilgisi yoktur.

Dünya devrimci edebiyatında ideolojik eğitimimize yardımcı olabilecek çok sayıda kaynak vardır. "Darağacından Notlar", "Direnme Savaşı", "Fırtına Çocukları", "Haydari Kampı", "Sorgu" (vs.) gibi yapıtlar, yaşanmış olumlu ve olumsuz uluslararası deneyimleri aktaran zengin içerikli yapıtlardır. Bunları kadrolara ve sempatizanlara okutmak, ülkemizdeki direniş deneyimleriyle birleştirip tartışmak ve bunlardan çıkartılan dersleri somut bir kılavuz haline getirmek son derece yararlı olacaktır.

Bir devrimcinin işkencecinin eline geçmezden önce nelerle karşılaşacağını, işkencenin hangi aşamalardan geçeceğini, kendisine yapılabilecek fiziksel ve psikolojik işkenceleri, cellat ve papazın işlevlerini, önüne çıkabilecek tehlikeleri ve aldatmacaları, konumuna ve durumuna göre uygulaması gereken taktikleri bilmesinde sayısız yarar vardır. Bu, onu bilinmeyen korkusundan kurtaracak, tuzaklara karşı uyanık tutacak, psikolojik bakımdan hazırlayacak ve önündeki seçeneklerin sonunu görmesini sağlayacaktır. Yeter ki insanları ürkütecek ve onlara korku aşılayacak tarzda değil, işkencecilerin zayıflıklarını göstererek ve yenme ruhu verilerek yapılsın bu.

Bütün bunların amacı insanlardaki direnme ruhunu işkence tezgahının özgün koşullarına uyarlamak ve o alandaki direniş kapasitesini geliştirip sağlamlaştırmaktır. Tıpkı, bir sporcunun önündeki yarışlara hazırlanırken genel bir idmanla yetinmeyip, kendi branşına yönelik özel çalışmalar da yapması gibi. Bu ideolojik ve psikolojik hazırlığın asıl hedefi, kadro ve taraftarların direnme kararını siyasi polisin eline geçtikten sonra, yani yumurta kapıya gelince değil çok önceden vermelerini, süreç içerisinde bunu pekiştirmelerini ve teredütten arınmalarını sağlamaktır. Direnme sorunu insanların gündemine ne kadar erken getirilirse o kadar başarılı olabilmek olanağı vardır. Süreç içinde gelişen ve kazanılan diğer devrimci özelliklerle beslenen direnme kararlılığı en sonunda öyle bir noktaya gelmelidir ki, o insan içtenlikle her ne pahasına olursa olsun uğrunda ölüm de olsa direneceğim diyebilmelidir. Düşünce planında bu kararlılığa erişebilmek, direnmede çok önemli bir köşe taşıdır. Eğer bir devrimci başına gelebilecekleri bile bile, buradan ya tabutla ya da başım dik çıkacağım diyebilecek bir kararlılığa erişmişse, onu hiçbir işkence çözemeyecektir.

Gerçi her dürüst devrimci direnmek ister, hatta kendi kendine direnme kararı da alır. Ama burada sorulması gereken soru şudur: Bu karar ne ölçüde kesindir, her türlü

İşte devrimci tutum takınanların "ifadesi" böyledir!

Dursun Karataş'ın böyle bir tavrı varsa ve bunu Dev-Sol yayınlamıyorsa, çok büyük bir hata yapmaktadır! Güneş balçıkla sıvanmaz. Hodri meydan!

Bu arada özellikle Dev-Sol tabanındaki devrimcilere de, geçmişte yönetici olduğu iddiası ile tutuklanan önderlerinin "polis ifadelerini" yönetimlerinden talep etmeleri çağrısını; ve yöneticilerinin provokatif, devrimcilere karşı şiddet kullanmayı körükleyen tavırlarına, tavır takınma çağrısını yineliyoruz!

VI– Bir başka ibretlik tavır :

TDKP revizyonizminin merkezi yayın organı Devrimin Sesi'nin Ağustos 1988 tarihli 68. sayısında, konumuzla ilgili ibretlik bir tavır var.

"OCAK ve İLERİ dergilerinin fırsatçı ve seviyesiz tutumları üzerine bir kaç söz!" başlıklı kısa bir makalede, diğer şeylerin yanında Ocak ve İleri dergilerinin, "DY, DS, Kurtuluş, TDKP gibi geniş hareketlerin poliste iyi sınav vermedikleri" iddiasına tavır takınılıyor. Takınılan tavır aynen şöyle:

"Yine son sayılarından birinde, kendilerine dağınık devrimci güçleri toplama misyonu veren "ileri" önderlerince yayınlanan bir yazıda son derece spekülatif ve fırsatçı bir şekilde DY, DS, Kurtuluş, TDKP gibi geniş hareketlerin poliste iyi sınav vermedikleri söyleniyor. "İleri" yazarlarının kıstaslarının ne olduğu halen meçhuldür ama, devrimci yarış değil, "sidik yarışı" olarak dayatılan böylesi spekülatif bazı şeylere cevap vermek zorunlu hale geldi.

Birinci olarak; DY, DS, Kurtuluş adına açıklamalar yapmak bize düşmez. Ama bu hareketlerde de, karşı-devrimin zor merkezlerinde onurlu tutum takınan ve gerektiğinde canını veren pekçok devrimci çıktı. Bu devrimin bir kazancıdır. Ayrıca çoğu henüz kendisini savunma imkanlarından yoksun –bazı zaafları da olsa– devrimciler hakkında spekülasyonlar yapmak, TKP–ML Hareketi'ne kısa vadede bile olsa birşey kazandırmaz. Kaldı ki böylesi "kazançlar" ahlak yoksunluğudur, devrimcilik adına da leke sürer. Yine "İleri" yazarları telaş etmesinler. Türkiyeli devrimciler, kimin nerede, nasıl tavır aldığını bilirler. Bu konular pek gizli kalmaz. Eğer bu konularda TKP–ML Hareketi'nin sağlayacağı olumlu ve onurlu kazançlar varsa, devrimciler bunun kadrini bilir, hakkını teslim eder. Böbürlenmek güçsüzlüğün, kofluğun ve birşeyleri gizlemenin ifadesi değil mi? TDKP'ye gelince; bu

bombardımana dayanabilecek sağlamlıkta mıdır? Onun için bizim sözünü ettiğimiz sığ, lafta kalan, hazmedilmemiş, zorlukları hesaba katmayan, kökleri derine inmeyen, bilinç ve yürekle desteklenmeyen, inatçılıktan ve hedefe ulaşma azminden yoksun ve tereddütlü bir "kararlılık" değildir. Direnme kararlılığı kesin olmalı ve onu sonuna kadar götürme iradesiyle iyice karılmalıdır. Tabii bu, en ağır işkencelerden başarıyla çıkmayı güvence altına alan bir hazırlıktır. Yoksa insanların önceden düşünmedikleri halde direnme kararını işkence başladığında verip direndikleri, kendilerinden duydukları kuşkuyu şubede giderdikleri (vb.) özel durumları unutuyor değiliz.

Diğer yandan, işkencede direniş siyasetinin bir ikinci bölümü de yakalanmaların arkasından gelen süreçte yerine getirilmesi gereken görevlerle ilgili olanıdır. İşin daha karmaşık olan bu yanı, çok daha çözümleyici ve düzeltici çabalar gerektiriyor.

Bu konuda atılacak ilk adım işkence deneyimlerini tazesi tazesine aktarmak ve kazanılan deneyimleri özümlemektir. Yanı sıra işkenceden geçenlerin durumlarını belirleyip, kime karşı ne tavır alınacağını saptamak da gerekmektedir. İlk planda işkenceden geçen kişilerin durumları ideal direnme, direnme, sınırlı kabul, kısmi çözülme, önemli derecede çözülme, tam çözülme, pişmanlık, itirafçılık gibi kategorilere ayrılmalı; ondan sonra ise şu ya da bu derecede çözülenlerden her biri konumları, deneyim düzeyleri, geneldeki olumlu ve olumsuz özellikleri, harekete vedikleri zarar, hatalarına yaklaşımı gibi açılardan çok yönlü bir değerlendirmeye tabi tutulmalıdır. Böylesine bütünlüklü bir değerlendirme yapılmadan kime hain deneceğini kimin dışlanacağını, kimin elinden tutulacağını belirlemek doğru olmaz.

Bu konuda Türkiye solunda belli başlı iki yanlış karşımıza çıkmaktadır: "sol" sekter ve liberal tutum.

Hem devrimci hareketin genelinde başat olan çözülme eğilimi olduğundan, hem de karar mekanizmalarını ellerinde tutanlar şu ya da bu derecede çözüldüklerinden, "sol" sekter hatalara nadiren rastlanabilmektedir. Direnenler ve hafif çözülenler dışındakileri dıştalama, hataların düzelmesine karşı kayıtsızlık ve giderek işkencede direnmeyi devrimciliğin tek kıstası yapma şeklinde kendini gösteriyor bu eğilim. Doğru devrimci tavır kapı dışarı edilmesi gereken ihanete düşmüş ve büsbütün çürümüş unsurlarla sınırları çektikten sonra kazanılması gerekenleri kazanmak, insanlara hatalarını düzeltebilmeleri için şans tanımak ve onlara yardımcı olmaktır. Deneyimsizlik, genç olmak, saflık gösterip oyuna gelmek gibi nedenlerle çözülen, fakat sonradan meseleyi kavrayıp kendini düzelterek iyi direnişler ortaya koyan çok sayıda insan vardır. Devrime yararlı olabilecek insanları düzene doğru itmek davaya ağır zararlar verir.

Liberal tutum ise, çözülme eğilimi ağır basan siyasal hareketlerin ortak özelliğidir. Bunlar çözülenlerin konumları ve verdikleri zararlar ne olursa olsun hemen hiç bir tavır almıyor, eskisi gibi yollarına devam ediyorlar. Altında tasfiyecilik ve ondan gelme mezhep genişliğine dayanan Mevlanacılık yatan bu liberal tavır çözülmeleri adeta teşvik eden, düşmana şu ya da bu ölçüde teslim olmayı hoşgören ve hareketin geleceğini tehlikeye atan aşırı oportünist bir özellik taşıyor. Ciddi derecede çözülen önderler, daha da önemlisi ellerini yoldaşlarının kanlarına bulayanlar nasıl öyle bir çırpıda affedilip, eski konumlarında tutulabilirler?

Çözülmelere karşı liberal yaklaşım içinde olanlar, çözülmenin karşı devrimci zor yönünü görmekte, bilince ilişkin yönünü ise görmezden gelmektedirler. Ve çözülmeyi sanki irade dışı bir olaymış gibi gösterip geçiştirmekte ya da, o da en uygun koşullarda olmak üzere, bazı rötuşlamalarla düzeltilevereceğini sanmaktadırlar. Proletarya ve halka önderlik etme ve devrim yapma iddiasıyla yola çıkmış bir hareketin yönetici ve kadrolarının çözülmenin anlamını; yakalatılan bir yoldaşın, verilen bir örgüt evinin, teslim edilen silahların devrimi darbeleyip karşı-devrimi güçlendireceğini bilmeyeceği düşünülebilir mi? Deneyimsiz, bilinç derinliği olmayan bir sempatizana karşı daha esnek davranılabilir ve davranılmalıdır da fakat devrimci bir hareketin yönetici ve kadrosu için çözülmenin hiçbir gerekçesi olamaz. Kimilerinin tüzüğünde, çözülmenin,

konularda olumlu ve olumsuzlukları içiçe yaşadı. Olumlulukları ve direnme örnekleri ile böbürlenmedi. Çünkü direnmek, onurunu korumak sadece bir görevdi, payeler kazanmanın, böbürlenmenin aracı değildi. Sözü edilen dört hareket, en kitlesel hareketlerdi. Karşı-devrimin teröründen en fazla bu hareketler nasibini aldı. Türkiyeli devrimciler şunu çok iyi bilirler ki; ne poliste, ne cezaevlerinde karşı-devrim, bu hareketlerin sözünü dahi etmiyordu. Onları hesaba bile katmıyorlardı. TKP-ML Hareketi, geniş ve kitlesel hareketlere neden bu kadar düşman? TDKP tarihi, her konuda direniş örnekleri ve sembolleriyle doludur. Bu noktada sözü Türkiyeli devrimcilere ve halka bırakıyoruz. Geniş ve kitlesel bir hareket olarak başta önderliğimizde bazı unsurlar olmak üzere, olumsuz deney ve örnekleri de bol yaşadık. Kaldı ki bu konudaki hata ve zaaflara karşı, ilkelerde uzlaşmaz ama kazanıcı tutumumuzu, belki en yakından "ileri" yazarları bilir. Böylesi seviyesiz polemikler ve direnmeyi ticaret metası haline getirmek, kimseye ve hele ki devrimcilere birşey kazandırmaz. Ancak ve ancak, gülünç duruma düşürür." (Devrimin Sesi, Sayı 68, sf 13)

Görüldüğü gibi, TDKP'li "devrimci komünistler", "olumsuz deney örneklerini bol yaşama" olgusunu, "geniş ve kitlesel bir hareket olma"ya bağlıyorlar!

Herhalde Merkez Komitesi üyelerinin çözülmesi de, fazla "geniş" olmalarından olsa gerektir ! Ve zaten TDKP, bu gibi polemikleri de "seviyesiz polemikler" olarak görmektedir. Onlara göre çözülme, –geniş kitlesel hareketlerde; olağan vakadır ! Öyle ya, olur böyle vakalar ! Bunun üzerinde "spekülasyon" yapmamak gerekir !!!

Böyle bir tavrın komünizm adına savunulabilmesi şaşırtıcıdır !

Ama Doğu Perinçek gibilerinin "devrimci" olarak ortalıkta dolaştığı; devrimcilik ve solculuk adına gerçeklerin açıklanmasına "sansür" ve karşı-devrimci şiddet "tepki"lerinin gösterildiği bir devrimci hareket içinde; böyle bir tavrın savunulması, görüldüğü üzere, bal gibi de olabiliyor !

Görev, bu gibi saçmalıkların, ***komünizm adına savunulmasının*** imkansız kılındığı; bu gibi görüşlerin savunucularının devrimci çevreler içinde dolaşamaz hale geldiği ortamı yaratabilmektir !

■

örgüt sırlarını ele vermenin ihanet olduğu ve işkencede konuşanın atılacağı açık hüküm olarak yazılmasına karşın uygulanmamıştır.

Aynı liberal yaklaşım, "kabul", "kısmi çözülme"yi direnme kapsamı içine çekmek biçiminde kendisini gösteriyor. Örgütsel konumun, başkalarınca söylenmiş ya da değişik biçimlerde açığa çıkmış sırların kabulü çözülme değil midir? Genel yaklaşım olarak bu, direnme kapsamında gösterilmektedir. Sorunu yeni sırlar vermemiş olmak gibi dar bir çerçevede bile değerlendirsek bu tavır, polisin bilgisinin pekiştirilmesi, tutsaklığımızın daha uzun yıllar sürmesinin kolaylaştırılması olmayacak mıdır? Daha önemlisi, sorunun ideolojik, ve moral boyutlarıdır. İşkence, iki karşıt dünya görüşünün en dolaysız savaş alanlarından birisidir. Direnme stratejisinin özünü ideoloji belirler. İdeolojinin saflık ölçüsü sağlamlık ölçüsüdür. Direnmenin niteliğini olduğu gibi niceliği de belirler.

Hareketin sırlarını düşmana açıklamak, en yakın yoldaşının idamına imza atmak erdem değildir. İşlenen her ağır suçun bir bedeli ve yaptırımı vardır. Eğer bu unutularak çözülenlerin hareketin kaderini ellerinde tutmalarına izin verilirse, onlar hareketi sağa ve tasfiyeciliğe sürükleyecek ve yeniden yakalandıklarında bir kez daha çözüleceklerdir. Nitekim bu liberal tutum sonucu, 12 Mart döneminde çözülenlerin, 12 Eylül döneminde hareketlerinin şefleri olarak bir kez daha çözülmeleri buna yeterli argüman oluşturur. Dolayısıyla ciddi bir özeleştiri ve düzeltme yapmayan bir hareketin geleceğine iyimserlikle bakmak, ya da onun kendiliğinden düzelebileceğini sanmak aşırı saflık olacaktır.

("ADRESSİZ SORGULAR", sayfa 23 - 26)

■

T"K"P/ML Hareketi ve TD"K"P'nin GENEL GREV çalışmalarına (!) ne oldu ?

İyi bir komünist olmak demek kesinlikle, her zaman, her şart altında, derhal grev taraftarı olmak demek değildir. Bu, özellikle genel grev parolasının kötüye kullanılması için geçerlidir.
(EKKİ, 9. Plenum, Şubat 1928)

TÜRKİYE - KUZEY KÜRDİSTAN İŞÇİ SINIFININ BUGÜNKÜ MÜCADELE DÜZEYİ

13 Ağustos tarihli "2000'e Doğru" dergisi, "İkinci Dalga Geliyor" başlığı altında, Ağustos ayı içinde başlayan grev eylemlerinden haberler aktarırken; aynı günlerde "Marksizm-Leninizm" adına konuşan tüm akımların dergi, gazete sayfaları ile, kendine "Sosyalist Basın" payesi biçen bir dizi dergi sayfaları da benzer haberlerle doluydu.

Evet, Türkiye - Kuzey Kürdistan işçi sınıfı, 1 Mayıs sonrası grev mücadelesinde gündeme gelen yavaşlamayı tekrar geride bırakıp, yeni bir grev dalgasını başlatır görünümü sergiliyordu.

Çünkü, kamu işyerlerinde 1989 başlarında başlayan ve 500 bine yakın proleteri, grev - direniş eylemine iten koşullarda hiç bir değişiklik olmamış, tersine yaşam koşulları daha da çekilmez hale gelmişti.

Gerçi Özal ekibi, "Genel Grev" şiarı da dahil olmak üzere bir dizi demokratik ve devrimci şiar ile sokaklara dökülen yüzbinlerce proleterin temel ve belirleyici şiarı olan "açız" şiarı karşısında, belli bir ücret artışı yaparak, bu kesimi geçici olarak sakinleştirmişti ama, sınıfın genelini sakinleştirememişti.

Çünkü, hala yüzbinlerce proleter –bu yıl ortasında belirlenen– net 148 bin TL'lık bir asgari ücret ile, açlık ile savaş halindeydi.

Çünkü, 1988'de bağıtlanmış ve iki yıl geçerli toplu sözleşmelerin işçilere getirdiği zam, bir yıl sonra artık çok daha gülünç bir miktarı ifade ediyordu. Ve binlerce proleter bu kez ek zam talebini seslendirmeye başlamıştı.

Bu seslere katılan bir yenisi de, grev ve direnişlerde aktif rol oynayan ileri işçilerin kitleler halinde işten çıkartılmalarını protesto ve işten çıkartılan sınıf kardeşlerinin tekrar işe alınması talebiydi.

1989 başında gündeme gelen grev ve direnişlerde yer almış yüzlerce ileri işçi, kapitalistlerin (ve devletin) hışmına uğrayarak işten atılıyordu. Bu ise, binlerce proleteri, işten atılan önder işçilerin işe geri alınma talebini, grev mücadelesinin talepleri arasına katmaya zorluyordu.

Tüm bu ve daha bir dizi neden, yeni grev dalgasının hazırlayıcısı oldular kaçınılmaz olarak.

Diğer yandan, sürdürülen sendika genel kurulları ve seçim faaliyetleri yanı sıra, Türk-İş genel kurulunun yaklaşmasıyla, bir dizi sendika ağasının işçilerin haklı taleplerini sahiplenir gözükerek, tabanın gözünü boyama numaraları arasında önemli bir yere sahip olan "radikal önder", "hızlı grevci" görünme çabaları da, yeni bazı grevlerin gündeme gelmesine neden olabilir.

Ancak, bu dönem ortaya çıkan

grevlerin belirleyici nedeni, yine "açlık" ve çözüm talebi de "daha fazla ücret" olurken; bunun yanı sıra önemli bir nedeni de, işten çıkartmalara tavır alıştır.

Bu ikinci neden, şu anda yürütülen grevleri içeriği itibarıyla daha da politikleştirecektir. Başka bir deyişle, işçi sınıfının direnişçi kesiminin açlığa çözüm arayışları, bunun yanında, dayanışmayı da gündeme koymaya yönelmiştir.

Ve işçi sınıfının kapitalist sınıfa karşı –bu arada en büyük kapitalist devlet ve onun işletmelerine karşı– bu içerikle yürüteceği mevzi savaşlar, saflarında yer alan daha geniş kesimin bilinçlerinde sıçramaları beraberinde getirecektir.

Ancak, Marksist-Leninistler, işçi sınıfının kurulu sömürü düzenini devrimci şiddet yoluyla yıkıp, sınıf iktidarını kurma ve sınıfsız toplum yolunda ilerlemesinin eylem kılavuzu olan komünist bilinci, ona taşımayı süreç içinde yaygınlaştırıp, yüzbinlerce proleterin malı haline getiremezse; kitlelerin –mücadele içinde– kendiliğinden elde edeceği bilinç, yine de onu iktidar hedefine yöneltmeyen, düzen içi, sendikal bilinç olmaktan öteye gidemeyecektir.

OPORTÜNİST - REVİZYONİST AKIMLARIN SINIF İÇİNDEKİ SON GELİŞMELERE YAKLAŞIMI

Son iki yıldır işçi sınıfının yürüttüğü grev ve direnişler, bugün istisnasız hemen tüm oportünist - revizyonist akımları en hızlı "işçici" yapıp çıkartmıştır.

İster kurulu faşist düzeni reforme etme çığlıkları atan modern revizyonist, revizyonist karşı-devrimci akımlar olsun; isterse bu düzeni devirmeyi isteyen, ama reformizm çamurunda çırpınıp duran oportünist - revizyonist akımlar olsun; hepsi, son iki yıldır yürütülen grev ve direnişleri kendilerince yorumlayarak, işçi sınıfına "bilinç taşıma" (!), politikalar üretme ve sınıfın mücadele potansiyelini kendi oportünist - revizyonist burjuva kanallarına akıtma çabası içindedirler.

Bunlar arasında, düzenin parçası ve Legal "Marksist"lerin çekim merkezlerinden biri olan, karşı-devrimci "Sosyalist Parti", Haziran ayı içinde gerçekleştirdiği "İşçi Kurultayı" ile, "Türkiye'nin Walesaları" olarak nitelediği ileri, öncü işçileri reformist - revizyonist çizgi etrafında toplamaya çalışmaktadır.

Bugün, hala devrim saflarında yer alan bir dizi akım da aynı şekilde, ileri işçilere ulaşma çabası içindedir ve bu amaca hizmet edecek "yeni taktikler" üretme peşindedirler.

Biz bu yazımızda karşı-devrimci Doğu Perinçek haini önderliğindeki "Sosyalist Parti"yi ele almayıp, başka bir yazıda daha kapsamlı olarak inceleyip, teşhir edeceğiz.

Bizim bu yazıda bir kez daha ele almak istediğimiz akımlar, TD"K"P ile T"K"P/ML Hareketi ve bu iki akımın, özellikle bir yıl önce drtaya atıp, şimdi unuttukları "Genel Grev Hazırlama" çalışmaları olacaktır.

TD"K"P ve T"K"P/ML HAREKETİ'NİN, İŞÇİ SINIFI KARŞISINDAKİ DÜNKÜ VE BUGÜNKÜ DURUMLARI : BİR KEZ DAHA PALAVRACILIK ! BİR KEZ DAHA OPORTÜNİSTLİK !

Adı geçen iki küçük-burjuva akımdan biri olan T"K"P/ML Hareketi, 1989 Temmuz'unda yayınladığı "TKP/ML Hareketi 3. Genel Konferans Duyurusu"nda alınan çeşitli kararlar yanı sıra, içinde bulunulan anda işçi sınıfının durumu ve bu arada kendilerinin neler yapıp, neler yapmadığı üzerinde de duruyor; ancak, yapılması gereken işlerden söz edilirken, her nedense bir yıl önce her yayın organında adı geçen "Genel Grev Hazırlama Komiteleri" hakkında tek kelime edilmiyordu.

Bu oportünist akım, Bolşevik Partizan; No: 44'de de değindiğimiz gibi, 1988 baharında başlayıp bir kaç ay boyunca: "Türkiye'de Genel Grev koşulları olduğu" iddiasıyla, önlerine sınıf içinde kitle çalışması bağlamında görev olarak "Genel Grevin örgütlenmesi"ni koymuş ve buradan hareketle, Genel Grev'i sadece propaganda sloganı olarak değil, ajitasyon ve eylem çağrısı olarak da "Genel Grev örgütleme komiteleri kurma" yönünde "çağrılar ve "çalışmalar" (!) yapmıştı.

Ancak, 1989'dan itibaren bu çağrı ve çalışmalar dergi sayfalarından ağır ağır yok oldu. Temmuz 1989'a gelindiğinde –hem de bahar grevleri ertesinde–, "3. Genel Konferans Duyuruları"nda lafı dahi edilmez hale gelinmişti. Bu duyuruda şu satırlara yer veriliyordu:

"3. Genel konferansımız işçi sınıfının durumunu ve görevlerimizi ele aldı; işçi sınıfının baharda yükselen yığın savaşımı üzerinde önemle durdu. İşçi sınıfı içindeki çalışmalarımızı değerlendirdi, kimi görevleri somutlaştırdı.

NETAŞ, dora-derby ve deri işçilerinin grevleri ve grevci işçilerle dayanışma, yığınsal işçi mitingleri, işçi hareketindeki durgunluğun kırılışının kilometre taşlarıydı. 12 eylül askeri faşist diktatörlüğü tarafından silahsızlandırılan, sermayenin azgın sömürüsüne eli kolu bağlı teslim edilen işçi sınıfı, savaşım ve dayanışma bilinci uyandıkça, öfkesi arttıkça, mücadeleci bir çıkış yolu arıyor, sendika ağalarına da darbeler indiriyor, sendikaların işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda harekete geçmesi için artan bir şekilde baskı yapıyordu; yılların birikimi, başka bazı elverişli koşullarla da birleşerek baharda patlak verdi. Baharda gelen dalganın başlangıç noktasını çıkışını ekonomik istemler oluşturuyordu; ancak hareket giderek siyasal bir karakterde kazandı, bir kısım yasal boşluklar kullanılsa da süreç içinde özünde yasa dışı olarak üretimin durdurulması ve yasadışı yürüyüşler ön plana geçti. Yüzbinlerce işçi eylemlere katıldı, işçiler siyasi talepleri

dile getiren sloganları da yükselttiler. 1989 1 Mayıs'ının yığınsal olarak kutlanması, devrimci örgütlerin çabalarının da katkısıyla bahar dalgasının siyasal bir sonucuydu. Bahar dalgasıyla işçi sınıfı ülke gündemine otururken, ücret politikasında hükümete geri adımlar attırdı. Dahada önemlisi işçi sınıfı savaşım alanını genişletti. Geniş işçi ve halk yığınları arasında kavga bilincini uyandırırken durgunluk döneminin etkilerini de önemli bir oranda temizleyici oldu. Devrimci güçlere de cesaret verdi. Olaylar işçi sınıfı saflarında radikalizmin yayılmakta olduğunu, sınıfın hareket halinde olan kesimleri arasında reformizmin ve revizyonizmin etkileri zayıflarken, devrimci propaganda ve ajitasyona ilginin yükseldiğini gösterdi. İşçi sınıfımız çok sayıda yeni savaşçıları öne sürdü. İleri işçiler hareketin en büyük yükünü taşıdı. İşçi hareketindeki güçlenen radikalleşme eğilimi, emek sermaye çelişmesini, faşist diktatörlükle işçi sınıfı ve yine sendika bürokrasisi ile işçi sınıfı arasındaki, çelişmeleri keskinleştirirken, sendikal hareket içerisindeki devrimci muhalefet ögeleri birikti, büyüdü. İşçi sınıfının mücadelesinde giderek önemi daha da artan komiteler yayıldı.

Tüm veriler işçi sınıfı içinde komünist çalışmanın objektif koşullarının çok daha elverişli hale geldiğini gösteriyor. Fabrikalarda, işyerlerinde ilişkilerimiz yaygınlaşıyor yada yeni yeni fabrikalarla ilişkiler doğuyor. Koşullarımız içinde fabrikalarda işyerlerinde, hareket hücreleri yaratmak perspektifi ile komünist çalışmanın güçlendirilmesi gerekiyor.

Devrimci sendikal muhalefet çalışmasını sevinçle karşılıyoruz ve destekliyoruz. Sekter hatalara karşı uyanıklığı artırarak, her yönüyle devrimci sendikal muhalefet çalışmasını destekleyerek güçlendirerek pekiştirmek, somut bir görev olarak duruyor." (Konferans Duyurusu'ndan)

Görüleceği gibi, T"K"P/ML Hareketi önüne koyduğu sınıf içindeki kitle faaliyetini, "devrimci sendikal muhalefet çalışmasını destekleyerek güçlendirerek pekiştirmek" ile sınırlamaktadır.

"İleri"nin Mart 1988 sayısında, T"K"P/ML Hareketi oportünistleri kendilerince bir genel grev tanımı yaptıktan sonra şöyle diyorlardı:

"Her grev eylemi gibi ***genel grev*** *de, proletaryanın burjuvaziyle ekonomik ya da politik talepler veya her ikisiyle birden çatışması, çarpışmasıdır. Genel grevde* ***temele ilişkin farklılık****, bu çatışmanın ülke çapında, tüm bir sınıf olarak patronlar sınıfı ve onların devleti ve devlet kurumları karşısına dikilmek olmasıdır, sınıfın kollektif gücünü göstermesidir." (İleri", Mart 1988, s. 10-11/abç)*

"Türk-İş ağaları genel grev kararını aldılar. Ama Türk-İş, gerek yapısı, gerekse başına ağaların ve bürokratların çöreklenmiş olması nedeniyle aldığı grev kararını uygulayamaz.

Burada bir noktanın altı çizilmelidir. Türk-İş'in eylem planının yaşam bulması için, işçi sınıfının dayatması, eylemliliği şarttır. ***"İş'in süreli ya da süresiz durdurulması " eylemi genel grevin kendisidir****. Böylesi bir genel grev için yapılması gerekenleri anlattık.* (Anlattıkça daha da battınız! -BN) *Bu bağlamda genel grev şiarı bir eylem şiarıdır." (agy, s. 12 /f,b)*

"Genel Grev ve Örgütlenmesi" başlıklı yazı ile bu konuda temel pozisyonunu ortaya koyup, kendince "olgu" tespitleri yapıp dersler çıkartırken, şunları da söylüyorlardı:

"Evet, bugün Türkiye'de iktisadi, siyasal ve toplumsal koşullar başta işçi sınıfının genel bir grev hareketini ve halkın anti-faşist içerikli bir direnişini koşullandırıyor." (İleri, sayı 51, sf. 11)

Bu revizyonistlere göre "bugün" "genel grev"i ve "anti-faşist direnişi koşullandırmaktadır ama, mevcut bir dizi olumsuzluk da söz konusudur.

Örneğin; *"işçi sınıfı politik taleplere de sahip genel greve gidecektir; önündeki görev de bu genel grevin örgütlenmesidir. Ancak işçi sınıfı militan kararlı bir genel grev hareketine gidecek, grevde ona politik önderlik edecek partisinden yoksundur. Partinin yokluğu hareket için temel bir zaaftır. Aynı zamanda işçi sınıfının yardımına koşacak hareketin genel yönelimini etkileyecek nispeten güçlü bir komünist örgütte yok"*tur. (agy)

Diğer olumsuz faktörler olarak da;
* sözleşmeli personelin varlığı,
* öncü işçilerin fabrikalardan temizlenmesi,
* faşizm, sermaye ve sendika ağalarının işbirliği,
* sendika ağalarının genel grevi yozlaştırıp, işçiye genel grevin işe yaramaz olduğunu empoze etme durumu, sayılmaktadır.

Ancak tüm bu olumsuzluklara karşın, bir genel grev yapılmalıdır ve *"genel grevi dayatan koşullar aynı zamanda işçi sınıfının yakıcı güncel taleplerini oluşturuyor. Dolayısıyla genel grev eylemiyle çözümü istenen ilk talepler bunlar olacaktır."*

Bu revizyonist "hareket"e göre; "12 Eylülcü faşist diktatörlük koşullarında, *işçi sınıfının ekonomik talepleri ile kendiliğinden ulaştığı politik bilincin belirlediği politik talepleri sıkı biçimde iç içe geçmiştir. Öyleyse daha başından, yasaların yasakladığı 'genel grev' istemiyle ortaya çıkışın kendisi, politik bir gelişimdir. ..."* ve yasalara rağmen yapılması talebiyle ortaya çıktığı için, *"... öncelikle yasaların değişmesini hedefleyecektir"* .

Doğrudur, işçilerin bilerek ya da "açlık" belasına "Genel Grev" diye haykırması yasal değildir ve yasaların bu noktada değişiminin dile getirilmesidir. Dolayısıyla politik, demokratik bir talebin seslendirilişidir. Diğer yandan, bilinç düzeyi ve somut sorunları bağlamında çeşitli işçi kesimleri daha bir dizi alanda yasal düzenlemeler talep etmektedir. Bu, sendikal örgütlenme ve grevlerdeki kısıtlamaların kaldırılmasıdır.

T"K"P/ML Hareketi yazarlarına göre ise, sınıfın "kendiliğinden politikleşmesi" sonucu istediği - isteyeceği, genel grev talepleri arasına katacağı "yasal değişiklikler" neler olmalıdır ?

* 1982 anayasasının iptali;
* Toplu sözleşme grev ve lokavt yasasının iptali;
* sendikalar yasasının iptali;
* işçi sınıfı ve tüm emekçilere tam ve eksiksiz politik örgütlenme ve mücadele özgürlüğünün sağlanması;
* lokavtın suç sayılması;
* sınırsız grev hakkı;
* toplu sözleşme ve üretim sürecinin her aşamasında grev yapma hakkı;
* işten atılanların geri alınması ve iş güvenliğinin sağlanması;
* zamların geri alınması;
* fiyat artışlarının dondurulması;
* ücretlerin tam kayıpları giderecek derecede yükseltilmesi ...

Revizyonistlerimiz talep sayma hızlarını alamadıklarından, diğer sınıf ve katmanların talepleri ile devam ediyorlar talep listesine. Örneğin:

* Yök yasasının iptali ve üniversite alanında 82 anayasası ile getirilen her türlü kısıtlamaların iptali, vb.;
* işkencenin fiilen önlenmesi;
* idam kararlarının iptali;
* idam yasasının iptali;
* işkencecilerin cezalandırılması;
* 12 Eylül suçlularının yargılanması (11 Eylüldekiler ne olacak ?!! /BN);
* Kürt ulusu üzerindeki baskı ve asimilasyon politikasına son verilmesi;
* Kürtçe konuşup yazmanın serbest bırakılması;
* köykoruculuğu, bölge valiliğinin

kaldırılması, özel timin geri çekilmesi (nereye çeksinler, onu da söyleyin ! /BN);
* Kürt emekçilerine karşı katliam politikasına son verilmesi ...

Ayrıca şunlar da talepler arasında yer almalıdır:

* Tüm askeri üslerin kapatılarak, Ortadoğu jandarmalığına son verilmesi, reddedilmesi;
* FMS borçlarının iptali;
* bütün komşu halklarla barış ve dostluk içinde yaşamanın güvencesinin verilmesi ...

Bu talepler kataloğu ardından, hızlı genel grevcilerimiz, hızlarını alamamış olacaklar ki, *"işçi sınıfı, genel greve giden yolda bugün içine girdiği eylemliliği geliştirirken, taleplerini de sürekli iletmelidir. Bu noktada toplumun öncü ve en devrimci sınıfı olarak, toplumdaki baskının ve sömürünün her örneğine karşı çıkmak ve bunları önleyici taleplere yüreklice sahip çıkmalıdır"* diyerek; işçi sınıfına yeni talepler ısmarlamaktadırlar. Ne de olsa işçi sınıfı "öncü ve en devrimci sınıf"tır. Ama ne hikmetse, öncünün kendi öncüsü olan "partisi olmadığı gibi", "henüz hareketin genel yönelimini etkileyecek nispeten güçlü bir komünist örgütte yok"tur, bu revizyonist akıl hocalarına göre.

Olası genel grevin nelere yol açabileceği ve sınıf ile öncüsünün nelerin propagandası yapması gerektiğini de şöyle özetlemektedir, "İleri" yazarları:

"İşçi sınıfı bütün mücadelelerini, genel savaşımına, iktidar savaşımına bağlı bir perspektif içinde ve iktidar savaşımına tabii kılarak yürütmelidir. Proletarya ve öncüsü, bu mücadele içinde de bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm hedeflerini, asgari ve azami programlarının propagandasını geliştirmelidir. ***Bugün işçi sınıfı için (diğer emekçiler için de) savaşım, genel grev hazırlıkları ve gerçekleşmesi de, faşist diktatörlüğün yıkılıp, politik özgürlüğün sağlandığı, iktidara işçi ve emekçi konseylerinin el konduğu hedefe, devrim ve sosyalizm kavgasının yükseltilmesi yolunda bir kaldıraç olmalıdır. Genel grevin güncel talepleri de devrim ve sosyalizm kavgasının ilerlemesi için yığınları savaşıma çekecek rol oynayacaktır.*** *Bu sürecin her aşamasında proletarya ve yığınların reformist sapmalarına karşı sistemli mücadele edilmeli, reformculukla devrim arasındaki fark ortaya konmalı,* ***devrimci içerikli taleplerin reformist savunusuna ve formülasyonuna karşı mücadele geliştirilerek, kitleler ve proletarya eğitilmelidir.*** *Bu kavganın içinde işçi yığınları ve diğer emekçi katmanlar iktidar iktidar savaşımı, devrim ve sosyalizm için eğitilecektir." (agy. sf. 12 /abç)*

Önce kısaca taleplere tavır takınıp, sonra da son alıntı üzerinde duralım.

T"K"P/ML Hareketi öyle bir çamura batmıştır ki, ne dediğinin bile farkında değildir, ya da tipik bir oportünist akımın burjuva siyasi çizgisini sergilemektedir.

Bu revizyonistlere göre; olası bir genel grev *"devrim ve sosyalizm kavgasının yükseltilmesi bir kaldıraç olmalıdır"* ama, önüne koyduğu hedeflerde de *"82 Anayasasının iptali"* ile *"lokavtın yasaklanması", "YÖK yasasının iptali"* vb. yanyana asker gibi dizilivermiştir.

Reform ve devrim talepleri içiçe ayrımsız sıralanıp, bunların da "Genel Grev" diye slogan atan işçilerin eline bayrak yapılmaya çalışılmasının mantığının, Marksist-Leninist olma dışında her şey olabileceği anlaşılır olması gerek.

Bir yandan da bu revizyonist baylar - bayanlar "hareketi", çok bilmiş bir tavırla *"devrimci içerikli taleplerin reformist savunusuna karşı mücadele"* den söz edebiliyor.

Siz değilmisiniz, *"lokavt yasaklansın"* diyerek, ancak devrimle elde edilebilecek bir sloganı, *"YÖK yasasının iptali"* ile bir arada atmasını işçi sınıfına öğüt veren ?
Biz bu tür talep kataloğu ile "devrimci sendika" yaratma teklifi getiren bir yoldaşımıza hatalarını göstererek, Marksist-Leninist bakış açısının ne olması gerektiğini göstermiştik. (Bkz. Bolşevik Partizan; No: 49 ve 51)

Dolayısıyla burada her talebi tek tek ele almayacağız ve T"K"P/ML Hareketi'nin siyasi içeriği ve pratikte anlamının ne olduğunu bilmeden, kavramadan, işçi kitlelerine aklına gelen her şeyi propaganda etmesinin, bırakın komünist olmayı, az buçuk düşünen insan davranışıyla da bağdaşmadığını belirtmekle yetineceğiz.

Bu revizyonist çok bilmişler, acaba hiç mi düşünmediler Rusya'da 1905 ve 1917 sürecinde, devrim öncesi ve devrim anında, *"8 saatlik iş günü, malikhane topraklarına el konulması, demokratik cumhuriyet"* taleplerinin Bolşevikler öncülüğünde milyonlarca emekçi tarafından bayrak edildiğini ?

Bolşevikler ve Rusya proletaryası "İleri" yazarlarından daha mı aptaldı acaba, sadece üç temel talep ile Genel Grev ve direnişler, ayaklanmalar örgütlerken ? Hiç kuşkusuz tersidir.

T"K"P/ML Hareketi iyiden iyiye sapla samanı birbirine karıştırmıştır.

Öncü parti "yokluğunda", esas hedefi sendikal yasaların değiştirilmesi ve 12 Eylül sonrası kısıtlamaların kaldırılması olan (82 Anayasası da dahil olmak üzere) bir genel grevi bugünkü bilinç düzeyini esas alarak işçi sınıfının gerçekleştirmesi arzu edilirken, bir yandan da böyle bir genel greve "sosyalizme kaldıraç

olma" işlevi yüklenmeye çalışılmaktadır.

Bu makalenin bütünü incelendiğinde, okuyucu, her paragrafında komünistlik adına, Leninizm'in ırzına geçildiğini; reformist, kendiliğindenci burjuva çizgilerini, genel grev özgülünde bir kez daha sergilediklerini görecektir.

Ve bu çok kararlı genel grevcilerimiz, bu kadar "detaylı" (!) genel grev perspektifleri ürettikten sonra, niye aradan bir yıl geçmeden söylediklerini unutuvermişlerdir ?!!

Bu belkemiksiz oportünistler nasıl oldu da, kendilerince ürettikleri "Genel Grev" tanımları ve yarım sayfalık talep kataloğu ile, "eylem şiarı" adını verdikleri genel grev işini buzdolabına kaldırıverdiler ?

Hem bu işi yaparken, neden gerekçelerini devrimci kamuoyu ve işçi sınıfına açıklama gereği duymadılar ?

Bu iki sorunun yanıtını bir kez daha biz verelim, oportünist-revizyonist T"K"P/ML Hareketi önderleri yerine:

Çünkü, çok hızlı genel grevcilerimiz çokça sözünü ettikleri "sınıfın kollektif güç gösterme" eyleminin Türk-İş önderliğinde olmasını bekliyor ve "komşuda pişer bize de düşer" felsefesiyle siyaset üretiyorlardı.

Türk-İş ağaları doğal olarak böyle bir iş yapmayınca, T"K"P/ML Hareketi'nin çağrıları da sendika ağalarının bohçasında bir köşeye konuverdi.

Bu görev ve çağrıların muhatabı olan işçi sınıfına sitemle karışık güvensizlik ise, bir diğer nedendir,Genel Grev faaliyetinin tatil edilmesinin...

Bu konuda "İleri"nin 55-56. sayılarında (Temmuz–Ağustos 88) şu satırlarla başlayan makale, bunun en çarpıcı kanıtıdır.

"Başından bu yana değindiğimiz gibi, genel grev eyleminin geleceği, işçi sınıfının kendi örgütlenme gücüne bağlı. Bu her zamankinden daha fazla sıradan işçinin kafasında açıklığa kavuşuyor (bak hele /BN). *Kavuşuyor kavuşmasına ya, işçi sınıfı ileri ve öncü işçiler, gene de, genel grev eyleminin yaşam bulması uğrunda çok az şey yapıyorlar.*

Türk-İş ağalarının eylem kararları hala askıda dururken, İstanbul mitinginin yasaklanmasının moral bozucu etkisi kırılabilmiş değil. Türk-İş ağalarından bağımsız olarak işçi sınıfının eylemleri örgütleme yolunda ileri işçilerin çabaları ise, henüz somut sonuçlar vermiş değil." (sf. 1)

"... sınıfın Türk-İş ağalarına karşı tepkisini ve bağımsız eylemlere girişme eğilimlerini olduğunu kadar, bu merkezden az-çok bağımsız örgütlenmelerini genellikle bilimum revizyonist - reformistlerin denetliyor olması, sorunu daha da yakıcı kılıyor" (sf. 17) vb. vb. ...

"Kuşkusuz genel grevin örgütlenmesi için fabrikalar yanında, işyerlerinin bütününde, sendikalarda da illegal, yarı-illegal grev komiteleri örgütlenmelidir; giderek işkolları, ülke düzeyinde merkezileşmelidir." (sf. 17)

Akıllarına gelen her şeyi yazmada hiç sakınma görmeyen bu revizyonistler, burada aktarılan bölümlerden de görüleceği gibi, şunları söylüyorlar:

"Sıradan işçinin kafasında dahi sınıfın ağalardan bağımsız örgütlenmesi fikri açıklığa kavuşuyor ama, ileri işçiler bir türlü bu işi beceremiyor. Ayrıca, sendikalar sendika ağalarının, muhalefet grupları da reformist - revizyonistlerin denetiminde. Ve ülke genelinde örgütlülük yaratmak için yapılması gereken bir sürü iş, kurulması gerekli cins cins komite var."

Kendisi daha "hareket" olup, genel grev hazırlığında ciddi bir payı olmayacağını bal gibi bilen ve sınıfın da görevini yapmadığı inancına varan revizyonist T"K"P/ML Hareketi, böylece genel grev sakızını ağzından çıkartma gereği duymuştur.

Bu görev ve çağrıların rafa kaldırılması yöntemi ise; tam da oportünistlere özgü bir yöntemdir ve T"K"P/ML Hareketi bu pratiğiyle bir kez daha oportünistliğini görmek isteyen herkese çok açık göstermiştir.

Yukarda aktardığımız alıntılardan da görülebileceği gibi, iyice karın ağrıları tutan revizyonist "hareket", içine düştüğü açmazdan çıkmanın yollarını bir sihirli değnekte bulmuştur: *"güçlü komünist partinin yaratılması"*.

"3. Genel Konferans"ları ile "Hareket" olmaktan çıkıp, "güçlü komünist partisinin yaratılması" görevini (!) önlerine koyan bu revizyonistlerimiz, belki de son anda Leninist genel grev öğretisini okuyup; genel grevi "güçlü komünist partisi görevi" sonrasına ertelemiş olabilirler.

Bu konuda şunlar yazılmakta Konferans Duyurusu'nda:

"2. Genel Konferans, partiyi oluşturma temel görevlerimiz ve tüm çalışmalarımızda kavranacak halka olarak tespit etmiştir. 3. Genel Konferans aynı perspektifi daha ileri götürdü; parti inşaasının görevlerini daha da somutlaştırdı. Çünkü partinin oluşturulması görevlerinin bir boyutu olan komünistlerin birliği örgütsel görevini koydu. Ülkemizde, TKP/ML Hareketi, TKİH, TİKB ve TDKP'den oluşan komünist hareketin oluşumunu ve evrimini tartıştı; bu dört örgütten oluşan komünist hareketin bir örgüt çatısı altında, Marksist-Leninist teoriye dayalı olarak Marksist-Leninist bir program ve strateji üzerinde ilkeli birliğini sağlamak için savaşım verme görevini saptadı; perspektifler üzerinde durdu. Komünistlerin birliği ilkesi, büyük ve parlak ideallerimiz için güçlü bir komünist partisinin yaratılabilmesi bakımından büyük bir önem taşıyor. Ülkemiz komünistleri birlik istiyor, ileri işçiler, komünistlerin örgütsel birliğini istiyor; proletaryanın yakın gelecekte daha geniş çaplı ve sert kavgası öncü örgütünün hazırlanmasını gerektiriyor. Bütün Marksist-Leninistlerin örgütsel birliği için mücadele büyük ve zor bir görevdir. Bu mücadelenin motoru komünist hareket içinde ideolojik ayrılıklar üzerine savaşım, ve her düzeyde, olabildiğince ortak çalışma imkanlarını yaratma ve değerlendirmedir."

Uzunca aktarılan bu alıntı içinde yer alan temel anlayışı; yani *"parti inşası"* ve *"komünistlerin birliği"* perspektiflerini biz başka bir yazıda ele alacağız. Konumuz bağlamında öne çıkartmak istediğimiz yan; T"K"P/ML Hareketine göre, *"proletaryanın yakın gelecekte daha geniş çaplı ve sert kavgası öncü örgütün hazırlanmasını gerektir"*mektedir. Bu ise adı geçen dört örgütün birliği ile olacaktır.

Büyük olasılıkla adı geçen "daha geniş ve sert kavga" kapsamı içine genel grev de girmektedir. Hal böyle olunca, hala "hareket" olan revizyonistlerimiz, bu görevin üstesinden gelemeyeceklerini görünce, gündemlerinin "belirleyici görevi"ne sığınmaya ve genel grev çağrılarını unuttturmaya çalışmaktadırlar.

Yukarda bazı bölümlerini aktardığımız duyurunun ardından, T"K"P/ML Hareketi merkez yayın organı "İleri"nin 66. sayısı yayınlandı.

Bu sayıda adı geçen *"duyuru"* yanı sıra, *"3. Konferans Kararı"* üst başlığı ile *"İşçi Hareketinin Durumu ve Görevlerimiz"* başlığı altında, konferanslarının bu konuda ne düşündüğü geniş olarak aktarılmaktadır.

*"Karar"*da, 12 Eylül ile birlikte işçi sınıfının karşılaştığı zorluklar özet-

lendikten sonra, işçi sınıfının 84'ten itibaren *"mevcut köleleştirmeye karşı çıktığı", "içinde bulunduğu durumdan çıkış yolu aramaya başladığı"* , 86 sonundan başlayarak "89 *bahar atılımı*"na kadar, *"çıkış arayışının olumlu örneklerinin sergilendiği"* belirtildikten sonra:

"Bu pratikler, sınıfa çıkış yolunu net olarak gösterici oldu; gidişe dur demek için direnmek, 12 Eylül'ün götürdüklerini geri almak için mücadele etmek; bunun önünü kesen ve kesecek olan yasal düzene karşı çıkmak; sınıfın birleşik eylemine başvurmak; yani genel greve gitmek. "Ekmek için, sendikal ve politik özgürlük gerekir" bilinci yaygınlaştı." (İleri No: 66, sf. 8)

denmektedir.

Karar yazısı içinde genel grev lafının bir tek kez geçtiği bu bölüm dışında genel grevin yanına bile yaklaşılmamaktadır.

T"K"P/ML Hareketi'nin 3. Konferansına göre; işçi sınıfı içinde esas olarak 12 Eylül'ün götürdüklerini geri almak, yani 11 Eylül 80'deki yasal ortama ulaşmak için genel grev yapma bilinçi yaygınlaşmış.

Bir başka ifadeyle 11 Eylül 80, "Ekmek" yanı sıra "sendikal ve politik özgürlüğün" olduğu dönemdir. Ve işçi sınıfı saflarında bu bilinç gelişmiş.

T"K"P/ML Hareketi böyle "olgu tespiti" ardından da önlerinde duran görevleri şöyle ortaya koymaktadırlar:

"İşçi sınıfı bugün de komünist hareketten yalıtıktır, ama komünist hareketin çalışmasına daha çok elverişli hale gelmektedir.

GÖREVLERİMİZ

Bütün olgular, ekonomik-sendikal-politik ortamdaki veriler, işçi hareketinin radikal bir çizgiye girdiği ve bu gelişmeyi ilerleteceğini gösteriyor. Bize düşen, buna bilinçli komünist müdahalede bulunmaktır. Bu açıdan, görevlerimiz başlıca olarak iki boyutta ele alınmalıdır: Siyasal ve sendikal.

Siyasal boyut: Komünist hareketin sınıfa yönelik siyasal faaliyeti, sınıfı bir parti olarak örgütleme, sınıfa sosyalist bilinç taşıma, sınıfın politik iktidar savaşımına, sosyalizm için savaşıma öncü kurmaylık yapmaktır. Ki komünist hareketin asli görevi de budur.

Sınıfın bugünkü ortamı, biz komünistlere, bu alanda önemli, acil, yakıcı görevler yüklüyor. Sınıf bugün komünist propaganda, ajitasyon ve örgütlenmeye oldukça açıktır. Komünist hareket, buradan giderek, sınıfa yönelik kararlı ve sistemli propoganda, ajitasyon ve örgütleme çalışmasını yoğunlaştırmalıdır. Parti çalışmasının bir bileşeni olarak, sınıfla, komünist hareketin birliğini sağlayacak güçlü adımlar atmaya girişmelidir. Partinin örgütsel temelleri fabrikalarda atılacaktır. Bu da, fabrikalarda parti hücrelerinin yaratılması somut hedefinin gerçekleştirilmesidir. Aynı bağlamda, dağınık komünist güçlerin bir parti çatısı altında birleştirilmesi çalışması da, parti içindeki komünist çalışmayı geliştirici bir diğer etkendir.

Hergünkü işçi çalışmasının önünü açmak bakımından, proletaryanın sonal hedeflerine bağlanan bir şekilde, her günkü güncel politik sorunlara ve olaylara ve proletaryanın güncel taleplerine ilişkin olarak mücadele ve eylemlere işçi sınıfının seferber edilmesi çalışması, işçi sınıfı içindeki güncel politik çalışma görevimizdir. Bu görev başarıldığı ölçüde komünist hareketle işçi sınıfı hareketinin birleştirilmesi gerçekleştirilebilir.

Sendikal boyut: Burjuva sendikacılığına alternatif olarak ücretli sistemini yıkma perspektifiyle hareket eden, bu savaşımında proletaryanın devrimci sınıf eylemine dayanan sosyalist sendikacılığı geliştirmek, sendikal çalışmada başlıca işimiz olacaktır. Bu çizgide yürüttüğümüz çalışmaları ilerletmek, devrimci sendikal muhalefetin örgütlenmesinin somut, örgütlenme ve diğer sorunlarını ele almada yoğunlaşmak gerekir.

Devrimci sınıf sendikacılığı yönünde çalışmaların başlıca dayanağı, ileri öncü proleterlerdir. Güncel çalışmaların somut gerçekler üzerinde yükselmesi gerek. Bu bakımdan devrimci sendikal muhalefet, işçi sınıfının mücadelesinin bütün ekonomik-sendikal-politik güncel istemlerinin gerçekleşmesi yönünde öncülük etmeli; bunun gerektirdiği aktifliği göstermelidir. Bu çalışmada politik mücadeleye öncelik taşıyan, ekonomik-sendikal mücadeleyi, politik iktidar mücadelesine bağlayacak ilkesel bakış açısına sıkı sıkıya sarılmalıdır.

Güncel bir görev olarak, Türk-İş Kongre çalışmalarına müdahale ederek, delege, şube ve kongre platformunda mevziler ele geçirme hedefiyle hareket etmelidir.

Son toplu sözleşme kazanımlarının enflasyonla erimesine karşı ve daha düşük sözleşme yapılan yerlerde ek ücret zammı talepli mücadele, bugün güncel öneme sahiptir.

İşçi kıyımına karşı mücadele, işçi sınıfının yakıcı sorunlarındadır. Güncel sendikal mücadelenin önemli bir talebi olarak öne sürülmelidir." (Temmuz-Ağustos 89, sf. 10)

Görüleceği gibi, T"K"P/ML Hareketi genel konferansı, işçi sınıfı arasında "genel grev bilinci gelişmiş" olmasına karşın, böyle bir genel grev örgütlemeyi görevleri arasından çıkarıvermiştir.

Şimdi bu kararı okuyan ve T"K"P/ML Hareketine "komünist önder" olarak güvenmiş olan ileri işçiler fabrikalarda, ajitatörlerin, örgütçülerin karşısına dikilip: *"Siz bize geçen yıl Mart'tan başlayarak genel grev hazırlık komiteleri kurun dediniz, biz de kurduk ve sizden önderlik bekliyoruz, ne diyorsunuz, ne yapalım"* deseler, verecekleri yanıt ne olacaktır ? Çünkü artık T"K"P/ML Hareketi'nin 11 Eylül 80 koşullarına ulaşma hedefiyle dahi olsa, bir genel grev örgütlenmesi için çalışma, önderlik etme diye bir görevi yoktur.

Evet, üzerine çokça methiyeler düzülen ilerisi-gerisi, tüm işçi sınıfı objektif olarak sürü görülmektedir.

Önce "propaganda-ajitasyon ve örgütsel olarak genel grev" pratik bir olarak ulaşılabilen işçilerin önüne konacak, sonra da hiç denmemiş gibi tavır takınılıp, yeni "görev tespitleri" piyasaya sürülecek. Ve işçi sınıfı da bu önderlerin tutarlılığına, bilimselliğine, vb. vb. güvenip ardlarına düşüp sosyalizm için savaşacaklar.

Tanrı işçi sınıfını böyle tutarsız ve oportünist önderlerden korusun...

T"K"P/ML Hareketi, yukarda aktardığımız belkemiksiz oportünistliği, işçi sınıfına, kendine güvensizliği sergileyip, palavracılığı bu acınası haline kalkan ederken, acaba TD "K"P daha farklı konumda mıydı ? Kesinlikle hayır. Tıpkı bir elmanın iki yarısı gibi, TD"K"P'li revizyonistler de bir yıl içinde o ünlü Genel Grev hazırlıklarını unutuverdiler.

Biz, "EKİM"in de yer aldığı üç oportünist-revizyonist akımın ilk genel grev çığlıklarını değerlendirdiğimiz yazımızda, daha önce şunları söylemiştik:

"OPORTÜNİZM VE SAHTE OLGU TESPİTLERİ

Biz, işçi sınıfının bugünkü mücadele düzeyini "yeni bir mücadele döneminin ilk habercileri" olarak nitelerken, her üç akım da –özellikle "TDKP" ve "TKP/ML Hareketi" – bir bütün olarak sınıfın düzene yönelik hareketi gibi ele alıp yorumlamaktadırlar. Bunun bir sonucu olarak da, ne olduğu belirsiz bir "Genel Grev"i "faşizmi püskürtme"nin

("Devrimin Sesi" Sayı 64, s. 3) bir aracı olarak örgütlemeyi önlerine görev olarak koymaktadırlar. Yine bunun gereği olarak özellikle "İleri" ve "Devrimin Sesi" yazarları bugünden "Genel Grev Hazırlık Komiteleri"ni kurma direktifini veriyorlar.

Böyle bir görev tespiti yapanlara, halkın deyimiyle, "Cin olmadan adam çarpmaya kalkanlar" denebilir, başka birşey değil.

Bu yazılarda ortaya konan görüşlerde ortak yanlar, özellikle "olgu tespiti" adına en koyu subjektivizm, kendiliğindencilik ve kitle kuyrukçuluğunun sergileniyor olmasıdır.

Her üç akım da pratikte genel greve hazırlanmak için işçi sınıfına çağrı yaparken, çıkış noktası olarak Türk-İş'in "genel grev kararı"nı alıp, Türk-İş çaparisine saldırıp oltaya takılan istavrit tavrı sergilemektedirler. Çünkü yapılan çağrılarda; Türk-İş'in aldığı kararı uygulamaya zorlamak, yaparlarsa iyi olur, yapmazlarsa teşhir olur tavrı sözkonusudur.

Örneğin, subjektivizm bataklığından hiçbir zaman kurtulamayan ve her çığlık atışında daha da derine batan TD"K"P, "Devrimin Sesi"nde şunları söylüyor:

"Bugünkü işçi hareketi nereye gidecektir? Bunu büyük ölçüde belirleyecek olan, şu anda ve esas olarak komünistlerin, devrimcilerin ve sınıf bilinçli işçilerin enerjileri, mücadele azim ve cesaretleridir. İşçi hareketi bugün, devrimci örgütleri ve mevcut çalışmaları her zamankinden fazla aşmış bulunuyor. Komünist parti ve devrimci hareketler, mevcut hareketin çok gerisinde bulunuyorlar. Bu gerilik hızla aşılmalıdır. Bu geriliği aşmanın, yüzlerce, binlerce işçiyi devrime, komünizme örgütleyip taze güçlerle partiyi ve işçi sınıfı hareketini besleyip güçlendirmenin; enerjik bir çalışmayla bütün işçi sınıfını kucaklayıp, direnişlere doğru sürüklemenin koşulları vardır ve her zamankinden de daha olgundur. İşçi sınıfı hareketinin bundan yararlanamaması tamamen yeteneksizlik olacaktır. Bugün, reformizm ve parlamenterizm hala geniş işçi kitlelerini oyalayabiliyorsa, bu tamamen devrimci hareketin geriliği, enerjisinin zayıflığı ve yetenek eksikliğindendir." *("Devrimin Sesi" 64, s. 2)*

Bu satırlar subjektivizmden de öte, kendiliğindencilik ve kitle kuyrukçuluğunun da en iyi kanıtlarıdır. İşçi sınıfının durumunu abartmanın ötesinde, sınıfın mücadele düzeyini komünistler ve devrimcilerin de ilerisinde göstererek, kendi kuyrukçuluğunu herkese maletme tavrı sergilenirken, yağcılıkla ukalalık birarada sergilenmektedir." (Bolşevik Partizan; No: 44)

Adı geçen yazıda "Devrimin Sesi" revizyonist yazarları şu satırlara da yer veriyordu:

"Türk-İş mitinglerine işçiler daha fazla katılmalı, bu mitinglerde devrimci sesler daha gür çıkmalı, işçiler tepkilerini bir öfke seline dönüştürmelidir. Bu mitinglerde ve her eylemde genel grev şiarı daha da yaygınlaştırılmalı, karşı konulmaz bir dalgaya dönüşmelidir.

Ama, sınıf bilinçli ve mücadeleden yana olan tüm işçiler, genel grev sloganı atmak ve yoğunlaştırmakla da kalmamalıdırlar. Genel grev şu aşamadan sonra ancak, genel grevin hazırlanması için mücadele etmekle daha da yaygınlaştırılıp güçlendirilebilir." ("Devrimin Sesi" 64)

"Sendikalar, sendika yöneticileri faşizmi ve sermayeyi püskürtecek bir genel grev örgütleyemezler. Genel grev, işçilerin işyeri ve fabrikalarda yaratacakları örgütlü güçlere dayanarak ortaya çıkabilir; bu sayede faşizmi ve sermayeyi püskürtecek güçlü, birleşik ve etkin bir eyleme dönüşebilir.

"İşçiler sendika ağalarından genel grev çağrısı beklentisi içine girmemeli, hızla örgütlenmelidir.

"Hatırlamalıyız ki; 12 Eylülün hemen öncesinde işçiler, genel grev sloganı atıyordu, ama bunu hazırlayacak ve gerçekleştirecek hiç bir dayanaklarının olmadığını, faşizm işçi sınıfını ezdikten sonra gördüler.

"Genel Grev, salt bir düşünce ve slogan olmaktan çıkıp somut bir olgu haline böyle gelebilir. İşçiler aşağıdan zorlamayı böyle örgütlenerek gerçekleştirebilir, sendika ağalarını ileriye doğru zorlayabilir ya da yollarından temizleyebilir.

"Sınıf bilinçli işçilere, komünistlere ve devrimcilere işçi sınıfı hareketinin şu anında büyük görevler düşüyor." (alıntıların tümü adı geçen yazıdan)

Ve talepler de şöyle dile getiriliyordu:

*"Sınıf bilinçli işçiler, komünistler ve devrimciler, durgun dönemin bütün uyuşukluk kalıntılarından kurtulmalı; siyasal ajitasyona yüz kez daha fazla hız vermelidirler. Sadece kısmi talepler değil; daha çok siyasi taleplerin yaygınlaştırılması; **tüm çalışanlara sendika ve grev, genel grev, siyasal ve dayanışma grevi hakkı**, örgütlenme ve siyasal mücadele özgürlüğü talepleri, faşist baskı kurumlarına karşı talepler, zamlara, yaşam koşullarının ağırlığına karşı talepler, Kürt ulusunun özgürce kendi kaderini tayin hakkı, Kürdistan'da faşist katliamlara, faşist işgale karşı talepler, ezen ulus şövenizmine karşı mücadele, Türk ve Kürt milliyetinden işçi ve emekçilerin birliği ve kardeşliği için mücadele, Kürdistan'da işgal girişimlerine ve savaş hazırlıklarına karşı mücadele, gençliğin, yoksul köylülüğün, küçük üreticilerin taleplerinin, tüm halkın emperyalizme karşı bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük taleplerinin yaygınlaştırılması için mücadele tüm bunların sürekli artan, güçlenen ajitasyonunun her türden hak için mücadele, eylem ve direnişlerden koparılmadan yaygınlaştırılması... Ancak asla bununla yetinilmemesi, devrimci siyasal ajitasyonun ve her eylem ve direnişin etkin, güçlü ve dalga dalga yayılan bir genel grev ve direnişin ajitasyonu, örgütlenmenin hazırlanan*

mücadelesine bağlanması... İşte yapılması gereken budur. Bu yolda yürüyen bir siyasal parti, bu yolda yürüyen ileri işçileri ve sınıfı hiç bir güç altedemez." (agy, sf. 37 /abç)

67. sayı "Devrimin Sesi"nde de (Temmuz 88) şunlar denmektedir:

"İşçiler, faşizmin ve tekelci sermayenin aralıksız süren saldırılarına karşı, birleşik ve güçlü direnişlere girmek zorundadır. Faşist generallere, ordu ve polis güçlerine karşı, kısacası faşist devlete karşı dişe - diş mücadele edilmeden, onlar dize getirilmeden işçilerin ve emekçilerin durumunun düzelmesi mümkün değildir.

Bu mücadelenin etkin biçimlerinden biri genel grevdir.

"Faşizm ve sermayenin her geçen gün yoğunlaşan saldırılarına karşı genel grev! İşte işçilerin benimseyeceği slogan bu olmalıdır." (agy, sf 5)

"Devrimin Sesi" sayı 69'da da, 12 Eylülün 8. yıldönümü dolayısıyla yazılan bir yazıda, düzen sözcüsü partilerin neler istediği anlatıldıktan sonra, yazı şu satırlarla son bulmaktadır:

"Onlar "bekleyin" diyorlar. Komünistler, "İşçi ve emekçiler, sahte vaadlere değil, kendi güçlerine güvenmelidir" diyor !

Onlar "oy" diyor. Komünistler "genel grev, genel direniş şiarını yükseltelim" diyor !" (agy, sf 11)

Ve bu ve benzeri yazılarda döktürülen nice oportünist inceler, zırvalar, palavralar vs. vs. ...

TD"K"P'ye göre, bundan bir yıl önce yazılan bu yazılardan ortaya çıkan nedir ?

* Sınıf hareketi adı geçen anda komünist ve devrimcilerin çok ilerisindedir;
* Azim, cesaret ve birleşilebilinecek herkesle birleşerek *("Devrimin Sesi" bunu, "... sınıf mücadelesini temel alan, işçi taleplerine sahip çıkan bütün güçler ..." olarak adlandırıyor. /"Devrimin Sesi" 64, sf. 3)* harekete önderlik edilmeli;
* Bu arada işçiler her yerde Genel Grev Hazırlık Komiteleri kurmalı ve;
* yaratılacak bir hareket ile faşizm ve sermaye püskürtülmelidir;
* Talepleri ise, "Devrimin Sesi" saysayfalarında alt alta sıralanmıştır;
* Bugünün temel şiarı "Genel Grev, genel direniş" olmalıdır...

TD"K"P'li revizyonistler, "Genel Grev, genel direniş" şiarı attıkları 69. sayıda, "İşçi hareketinde yeni bir adım ve görevlerimiz" başlıklı yazıda da şunları söylüyorlar:

"Bazı küçük burjuva ihtilalci akımların sandıklarının aksine, işçiler, emekçiler sürü değildir. Özellikle işçi hareketi, bazılarının saptadığı kalıplara ve reçetelere göre gelişmez. Önderlik, işçi sınıfına bazı örgüt ve mücadele biçimlerini dayatmak ya da işçi hareketinin gelişme doğrultusunu ve sınıfın nabzını gözönüne almaksızın, sınıftan kopuk çağrılarda bulunmak değildir. Örgüt ve mücadele biçimlerini, işçi hareketi gündeme getirir. Komünistler bunu, daha örgütlü ve sistemli hale getirerek, iktidarı ele geçerme mücadelesine doğru geliştirmeye çalışırlar.

"Devrimci komünistler, sınıfın hareketini özellikle, sınıfın bilinç, mücadele ve örgüt deneyimi en yüksek kesimini oluşturan İstanbul proletaryasının hareketini dikkatle izlemelidirler. Gündeme gelen ya da gelebilecek yeni örgüt ve mücadele biçimlerini zamanında saptayıp geliştirmeye, yaygınlaştırmaya çalışmalıdırlar.

Kendi istem ve bilinç düzeyleri ile sınıfın istemlerini, bilinç ve ruh halini birbirine karıştırmamalıdırlar. Önderlik ya da mücadeleyi geliştirme adına, kaba bir subjektivizmin ürünü olan ve sınıfın hareketinin gelişme düzeyi ve doğrultusu ile bağdaşmayan örgüt ve mücadele biçimlerini, çağrıları gündeme getirmemelidirler." (agy, sf. 4)

Görüldüğü gibi, TD"K"P'li önderlerin oportünistlikleri, Maksizm-Leninizm'in belli genel doğrularını bilmemelerinden değil, en berbat subjektivistler, en kaşarlanmış palavracılar olmalarındandır.

Demek ki bu revizyonistlerimize göre, 1988 Temmuz'unda Genel Grevi pratik örgütleme koşulları vardır ve bu genel direniş şiarına kadar varmıştır, Eylül ayına kadar.

Ancak, önderliğe soyunan sahte komünistlerimiz, TD"K"P'li revizyonistler dahil hiç bir devrimci güç hala sınıf hareketine yetişebilmiş değildir.

Ama olsun, TD"K"P dediğine göre, ne demişse doğru söylemiştir. En rezil burjuva zehiri de olsa, bu palavralar, yine de işçi sınıfına iletilip önderlik ele geçirilmeli, bu tezler, bu ajitasyon etiketli palavralarla işçi sınıfı Genel Grev, genel direnişe seferber edilmeli ve böylece de *"faşizm püskürtülmeli", "dize getirilmelidir".*

Yukarda aktardığımız satırların hemen altında şunlar da söylenmektedir, TD"K"P'li revizyonist yazarlarca:

"Ancak geleneksel ya da bilinen mücadele ve örgüt biçimlerine de takılıp kalmamalıdırlar. Dünya proletaryasının bugüne kadar ki mücadelesi göz önüne alındığında, işçi hareketinin yeni örgüt ve mücadele biçimleri geliştirerek önündeki barikatları aştığı görülecektir." (agy, sf. 4)

Dünya proletaryasının deneylerinin varlığını satır aralarına sıkıştırıp, bu deneyimlerin neler olduğu bağlamında tek kelime etmeme becerisi gösteren TD"K"P'li revizyonist önderler; aynı zamanda bir kez daha en rezil milliyetçiler ve sahte enternasyonalistler olduklarını sergilemekteler. TD"K"P'li revizyonistler, 1988 Aralığına gelindiğinde Genel Grev'den yan çizme manevraları sergilemeye başladıklarını en çarpıcı bir biçimde *"Türk-İş yönetimi genel greve gidişi baltalıyor"* başlıklı yazılarıyla kanıtlamaktadırlar. "Devrimin Sesi"nin 72. sayısında yer alan yazıda ortaya konan temel pozisyonlar şunlardır:

"Dünyada hiç bir şey düz bir çizgi gibi gelişmiyor. Bu toplumsal olgu ve gelişmeler açısından daha da geçerlidir. İşçi hareketindeki geçici düşüşler, genel grev eğiliminin geriliyor gibi görünmesi, devrimcileri ve devrimci komünistleri yanıltmamalıdır. ***Genel grevin ve taleplerinin ajitasyonu****, sendika ağalarının, onların bağlı oldukları politik akım ve partilerin teşhiriyle,* ***günlük teşhir ve ajitasyonla birleştirilerek, kesintisiz bir biçimde sürdürülmelidir****. (abç)*

*"****Genel grev Türk-İş yöneticilerinin yönetiminde değil, onlara rağmen gerçekleşebilir****. Bu nedenle, özellikle işçilerin geri kesimleri arasında, Türk-İş yönetimine ilişkin beklentilerin yıkılması, fabrika, işyeri düzeyinde işçileri kucaklayan, genel grev için işçileri seferber eden işçi örgütlerinin oluşturulması ve yaygınlaştırılması tayin edici bir öneme sahiptir. (abç)*

"Genel grevin keskin bir kılıç olduğu ve yerinde kullanılması gerektiği doğrudur. Ancak, son çare olduğu doğru değildir. Kamuoyunun, hatta işçilerin genel greve hazır olmadığı iddiası ise, tamamen sendika ağalarının bir uydurmasıdır. Güvenç ve diğer sendika ağaları ve bürokratları bunu neye dayanarak ileri sürüyorlar? Genel greve hazır olmayan işçiler değil, sermayenin ve diktatörlüğün uysal köpekleri, sendika ağaları ve bürokratlarıdır. Bu uysal köpeklerin tüm engelleme çabalarına rağmen, mitinglerde, yürüyüşlerde, toplantılarda, yüzbinlerce işçinin «işçiler el ele genel greve» sloganı atması neyi gösteriyor. Tek bir dayanışma grevi, Türk-

İş'in en ufak bir desteği olmaksızın, SEKA, ambar, petrol, NETAŞ, Darphane işçilerinin aylarca grevleri sürdürmesi, grev kararı almadıkları için işçilerin sendika şubelerini basması, ***küçük esnafın her yerde grevci işçileri desteklemesi, hatta kepenkleri kapatacağını açıklaması neyin göstergesidir?"*** *("Devrimin Sesi" 72) (abç)*

Hayat koşullarının zorlukları ve faşist baskı vb. sayıldıktan sonra ise şöyle denmekte:

"Bu koşullarda genel grev silahı kullanılmayacak da ne zaman ve hangi koşullarda kullanılacak?" *(agy /abç)*

Ve makalenin en çarpıcı incilerinden biri:

"Genel grev, işçilerin, tüm emekçilerin ve ezilen sınıfların elindeki en etkin silahlardan biridir. ***Genel grev son adım değil, yeni bir dönemin ilk adımı olacaktır.*** *İşçiler bu adımın atılmasında da tüm ezilenlere öncülük yapmalıdır." (agy /abç)*

"Son adım", "ilk adım" edebiyatı ile TD"K"P'li revizyonistlerimiz, "genel greve karşı sendika ağaları" ile yukardaki polemikleri sürdürdükten sonra; bu kez de "genel grevden yana olan sendikacılar" ile "hesaplaşırken"de, bunlardan beklentisini şöyle aktarmaktadır:

"Petrol-İş Genel Başkanı Münir Ceylan son günlerde basına yaptığı bir açıklamada, Türk-İş yönetimi genel greve gitme kararı almasa bile, genel grevi savunan sendikalarla birlikte genel greve gideceklerini belirtti. Petrol-İş Genel Başkanı'nın yaptığı açıklamaya, bugüne kadar ***genel grevin ertelenmemesini ve en kısa sürede başlatılmasını savunan sendikaların, açıklamalarına uygun davranıp davranmayacaklarını önümüzdeki günler gösterecektir."*** *(agy /abç)*

Ve buyrun kıvırtmalara, laf cambazlıklarına; kendiliğindencilik şahaseri satırlara:

"Devrimci komünistler, sınıf bilinçli işçiler, olumlu gelişmeler olmasına karşın genel grevin bugünden yarına hemen gerçekleşebileceği hayaline kapılmamalıdırlar. *Tek tek fabrika, iş yeri düzeyinde grev ve direnişleri küçümsememeli ya da genel grevin bir alternatifi olarak da ele almamalıdırlar. İşyeri, işkolu düzeyinde grev ve direnişler, işçileri daha ileri mücadele biçimlerine hazırlayan, eğiten ilk çarpışmalardır. İşçiler arasında dayanışma ruhunu ve eylemlerini geliştirmek, bunun bir unsuru olarak da, dayanışma grevlerinin ajitasyonunu yapmak ve örgütlemek büyük önem taşımaktadır. (abç)*

"Genel grev fikrinin, iş, ekmek ve özgürlük talebinin, birlikte giderek geniş işçi yığınları arasında esas olarak da kendiliğinden yayılmasına yol açan bir süreçtir. Bu nedenle, Türk-İş yönetimi ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın, komünistlerin müdahalesi olsa da olmasa da, işçi hareketi iniş ve çıkışları içererek genel greve doğru ilerlemeye devam edecektir." *(agy /abç)*

Okuyucudan talebimiz, TD"K"P'li palavracıların kendiliğindencilik şampiyonluklarını bir kez daha belgeleyen bu makalelerini sabır ve ibretle okumalarıdır. Biz burada yaptığımız alıntıları ana başlıklar altında özetleyerek yazımızı sürdürelim:

TD"K"P'ye göre:
* Genel Grev ajitasyonu sürdürülmelidir. Çünkü içinde yaşanan koşullarda genel grev olmayacak da başka ne zaman olacak !;
* İşçiler genel greve hazırdır ve bu arada esnaf da hazırdır. Çünkü kepenkleri kapatacaklarını açıkladılar!
* Genel Grev son adım değil, yeni bir dönemin ilk adımıdır!;
* Genel Grev Türk-İş yöneticilerinin yönetiminde değil, onlara rağmen (belki bir ihtimal, allah nasip ederse /BN) gerçekleşebilir !; Ama önce şu revizyonist-reformist sendika ağaları sözlerini tutacak mı bir de onu bekleyelim ! (Beklenen; Petrol-İş Başkanı ve bazı sendika ağalarının sözlerini tutmasıdır.);
* Her türlü şart vardır, ama biz şimdilik dayanışma grevlerini öne çıkartalım ve onun ajitasyonunu yapalım. Çünkü Genel Greve giden yol epey uzun gibi görünüyor !;
* Genel Grevin keskin kılıç olduğu doğrudur. Her ne kadar biz bu kılıcı taşlara vura vura köreltmeye çalıştıysak da, ve biz bu işin içinde olmasak da, gelecekte işçi sınıfımız bu genel grevi yapar;
* Bugün düşüşler, gerilemeler olsa da, tanrı işçi sınıfına genel grevi elbet bir gün nasip edecektir! ...

1989 başına ulaşıldığında, Genel Grev çığırtkanı revizyonistlerin ulaştığı nokta budur.

Biz bu sahte sınıf önderlerinin 1989 içinde attıkları palavralara geçmeden önce her iki revizyonist akıma da Komünist Enternasyonal'in geçmişte; genelde grev, özel olarak da Genel Grev hakkında ne dediğini gösterelim.

Komünist Enternasyonal'in Yürütme Kurulu'nun 1928 Şubat'ında yapılan 9. Plenumu'nda, sendikal sorunlar üzerine bir dizi karar alınarak, tüm dünya komünistleri ve proletaryasına ilan edilir. Bu kararlar o gün ve bugün de komünistler ve proletarya açısından çok hayati bir önem taşımaktadır. Bu kararların 6. Maddesi şöyledir:

"6. İyi bir komünist olmak demek kesinlikle, her zaman, her şart altında, derhal grev taraftarı olmak demek değildir. Bu, özellikle ***genel grev*** *parolasının kötüye kullanılması için geçerlidir. Komünist, mücadelenin zamanını seçmeyi, güçler ilişkisi üzerine hesap vermeyi anlamalı, kitlelerin gerisinde kalmamalı, ama çok ilerilere de gitmemeli, grevle oynamamalı, bir kere ama grev başladığında, komünist, mücadelenin bütün imkan ve ihtimallerini kullanmalıdır."*

Görüldüğü gibi, gerçek Leninistler, Lenin'in öğrencileri olan Komünist Enternasyonal'in önderliğince; özellikle Genel Greve yaklaşım vurgulanmak koşuluyla, bir bütün olarak greve komünistlerin yaklaşımının ne olması gerektiği, çok açık bir biçimde ortaya konmaktadır.

Diğer yandan özellikle Genel Grev özgülünde komünistlerin Leninist pozisyonunu, bu kez Kızıl Sendikalar Enternasyonali Genel Sekreteri Losovsky, 1930'da yaptığı konuşmada şöyle ortaya koymaktadır:

"Grev hareketinin nihai hedefinin burjuvazinin hakimiyetini devirmek olduğu şeklindeki Lenin'in verdiği formülasyon doğruysa –ve bundan hiçbirimizin en küçük kuşkusu yoktur–, böylece kapitalist sisteme karşı son saldırı sorununa geliyoruz. Grevle kapitalist sisteme karşı son saldırı arasındaki ilişkiler hangileridir? Bu saldırının önkoşulları nelerdir? Bu konuda Lenin çok şey söyledi ve yazdı. Başarı için, egemen sınıfın parçalanması, kitlelerde müthiş bir kaynaşma ve burjuvazinin kitleleri tutma ve önceden olduğu gibi kendine tabi kılmadaki acizliği ve ***bunun dışında elbette ki subjektif faktörün, ciddi bir bolşevik partisinin varlığı zorunludur. Tüm sanayii ya da tüm ülkeyi kapsayan bir kitle grevinin başarıyla yürütülebilmesi, bu grevin burjuvazinin tüm hakimiyet sistemine ciddi bir darbe indirebilmesi için de keza ciddi bir subjektif faktör gereklidir.*** *Tüm ülkeyi kapsayan, ama nihai mücadeleye götürmeyen politik bir grev de*

pekala düşünülebilir. Böyle çok örnek gördük. Ne var ki, kapitalist sisteme karşı başarılı bir nihai mücadele, kitle grevi olmaksızın kesinlikle düşünülemez.

Sonuç olarak, politik kitle grevi, nihai mücadelenin ilk basamağıdır; bu mücadelenin girişi ve mutlak önkoşuludur. *(Losovsky, Sendikalar Üzerine, İnter Yayınları sayfa 100 - 101 /abç)*

İşte komünistlerin "genel grev", "ülke çapında politik kitle grevine" yaklaşımı budur.

Şimdi TD"K"P'li revizyonistler, "tüm talepleri genel grev talebine tabi kılın, genel grevi de iktidar hedefine" komutunu verip, herkesi görev başına çağırdıktan sonra, tutupta "biz Losovsky'nin sözünü ettiği nihai mücadeleye götürmeyen politik bir grevi kastediyoruz, hedefimiz iktidar değil, sadece faşizmi biraz püskürtmek" derlerse; o zaman da söyleyecek sözümüz olacaktır.

Ancak, bu ne dediğini bilmezler topluluğunun ikincisi olan TD"K"P, hem "iktidar hedefleyen genel grev" çağrıları yapıp, hem de "püskürtme" teorileri üreterek bir yandan Leninizm'e saldırmakta, diğer yandan da kitle kuyrukçusu - reformist özünü keskin laflar ardına gizlemeye çalışmaktadır.

"İktidarı hedeflemeyen genel grev" türünden bir genel grev bile istiyor olsalar, bu konuda ortaya koydukları görüşlerini doğru, Marksist-Leninist bir temel üzerine oturtmamışlardır.

Örneğin amacı, tek maddelik "Herkesin seçimlere katılma hakkı" talebi ile sınırlı olan ve Belçika'da yapılan genel grevi ele alan Lenin, şunları söylemektedir:

"... Belçikalı işçilerin genel grevi bilindiği gibi bir yarım zaferle sonuçlandı...

Grevin başarısının yetersiz olmasının nedenleri nelerdir? İki temel nedeni vardır:

İlk neden, Belçikalı sosyalistlerin bir bölümünde, özellikle de parlamenterlerinde oportünizm ve reformizmin hakimiyeti. Liberallerle birlikte yürümeye alışmış bu parlamenterler, bütün tavırlarında liberallere bağımlı olduklarını hissediyorlar. Bu nedenle grevin kararlaştırılmasında sallantılar vardı ve bu sallantılar tüm proleter mücadelenin başarısını, kuvvetini ve genişliğini etkilemek zorundaydılar. Daha az liberallere göz kırpmak, onlara daha az güvenmek, daha fazla proletaryanın bağımsız, fedakar mücadelesine inanmak –bu Belçika grevinin ilk öğretisidir.

Kısmi başarısızlığın nedeni, işçi örgütlerinin zayıflığı ve Belçika'da ***partinin*** *zayıflığıdır. Belçika İşçi Partisi, politik örgütlü işçilerin, politik örgütsüz işçilerle "saf" kooperatiflerle, sendikalarla vb. birliğidir. Bu, bay Jegorow'un "Kievskaya Mysl"da ve tasfiyecilerin "Luç"da büyük haksızlıkla gözden kaçırdıkları, Belçika'daki işçi hareketinin büyük eksikliğidir." ("Prawda" Nr: 104, 8 Mayıs 1913'den: Lenin, "Sendikalar Üzerine" Cilt I, Almanca)*

Bir milyonluk Belçika işçi sınıfının yarısını harekete geçirip, genel greve önderlik eden bir partinin varlığı koşullarında Lenin yoldaş, sözünü ettiği "yarım zaferi" gerekçelendirirken; bu genel greve önderlik eden partinin zayıflığı ve bu zayıflığına temel neden olarak da, Bolşevik bir parti değil, oportünizm ile iç içe olan bir parti olduğunu saymaktadır.

Losovsky de, yukarda aktardığımız alıntıda görülebileceği gibi, Leninist bir pozisyonda durarak, subjektif unsur, yani komünist partisinin önemini, özellikle vurgulamaktadır.

Bırakın proletaryanın yarısını, bir kaç büyük işletmeyi yönlendirecek aşamaya varsalar, kibirlerinden yanlarına varılamayacak olan oportünist-revizyonist akımlar, mevcut pozisyonları ve çalışma yöntemleriyle Leninizm'i sadece bir maske olarak taşıdıklarını bir kez daha kanıtlamaktadırlar.

Losovsky, Komünist Enternasyonal'in kitle partisi olma özelliğine ulaşmış, her biri devrimde pratik önderlik yapar durumda olan partilerin temsilcilerine şöyle tavır takınmaktadır:

"Burada sözünü ettiğim kurallar şu ya da bu grevde kullanılabilir mi? Hangi tarzda ve biçimde? Yoldaşlar, sizlerde, doğrudan sınıf mücadelesinde karşılaştığınız bütün zorlukların onların sayesinde üstesinden gelebileceğiniz bir nevi kılavuz ya da özel bir anahtarı her birinizin cebine koyacağım izlenimi uyandırmak aklımdan bile geçmiyor. Böylesi kitaplar yoktur ve yazılamaz da. Biz en iyisi varolana, halihazırda yazılmış olana ve yazılabilecek olana bakalım. Var olan, az ve kötü incelenmiş muazzam bir deneyimdir. Burada bulunanlar arasında, Polonyalılar hariç, şu en son Lodz grevinin aslında ne olduğunu tam bilen

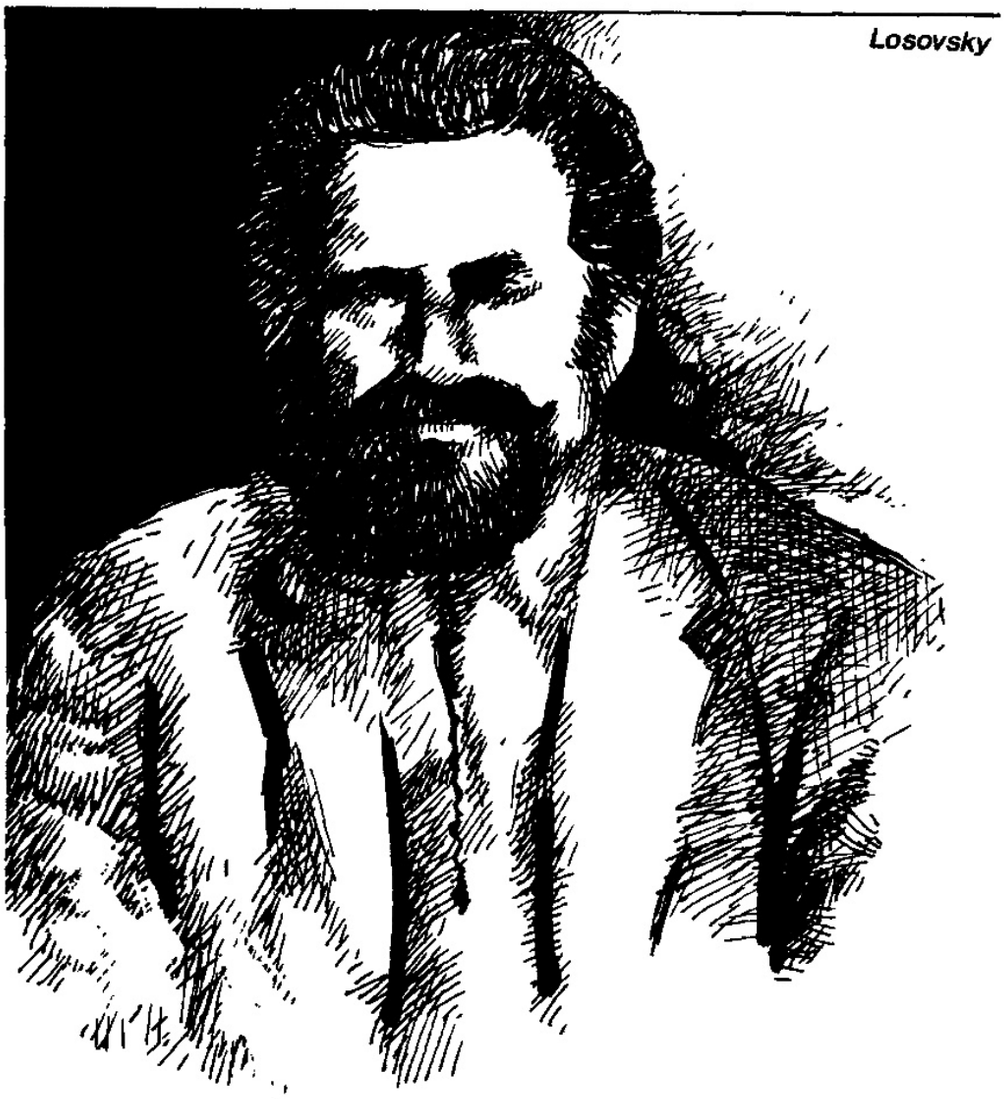

Losovsky

*belki de hiçbir insan olmadığını iddia ediyorum. İddia ediyorum ki, Almanlar hariç –ve bu belki de burada bulunan Almanların tümü için bile geçerli değildir– Ruhr lokavtının ve Ruhr bölgesindeki taktiğimizin ne olduğunu tüm kapsamıyla bilen pek kimse yoktur. İddia ediyorum ki, burada bulunanların –İngilizler de dahil– ancak çok küçük bir yüzdesi, İngiliz maden işçilerinin yürüttüğü mücadelenin ayrıntılarını ve genel grev sırasında İngiliz işçi hareketinin içinde bulunduğu tüm durumu biliyor. Burada diğer bir dizi ülkeyi sıralayabilirim, ve konuşmadan sonra üzerinde samimice düşündüğünüzde, **kendi** ülkenizin grev hareketini tanımadığınızı ve incelemediğinizi bizzat itiraf edeceksiniz. Tüm ayrıntıları incelemediniz, olayların temeline inmediniz ve şu veya bu grevde ne elde edildiğini bilmiyorsunuz. Pekçok yoldaşın bu konudaki deneyimi yalnızca ülkesiyle değil, aksine çoğu zaman yalnızca yöresiyle sınırlıdır. Buna karşın, deneyimler muazzam zengindir. Örneğin Kuzey Fransa'daki tekstil işçileri grevini, sosyalistlerin güçlü karşı-eylemleri tarafından etkilenen bu son derece ilginç grevi, önemli ölçüde işçi katmanlarını reformist etkiden uzaklaştıran, reformistlerin arzularına rağmen devlete ve işverenlere karşı aylarca sürdürülen bu grev mücadelesini alalım. Bu grev kaybedildi, ama buna rağmen bu grev Fransa'daki sınıf mücadelesinin en önemli olaylarından biridir. Ya da Lodz grevini, Amerika'da Gastonya'daki grevi vb. alalım. Bu mücadeleleri incelemedik, deneyimleri bizim için yitirildi. Biriktirilen deneyimler, ne yazık ki verili ülkenin işçileri tarafından bile özümsenmedi, diğer ülkelerin işçilerini bir yana bırakalım. Oysa bunlar bizim hepimizin deneyimi. Bundan dolayı hepinize, birincisi kendi sanayi dalınızdaki, ikincisi kendi ülkenizdeki ve üçüncüsü diğer ülkelerdeki grev mücadelelerini incelemeniz öncelikle tavsiye edilmelidir. Bunu yaparken, hem zaaflarımızı hem de güçlü yönlerimizi doğru değerlendirmek için zengin bir materyal ortaya çıkaracaksınız." (Losovsky, "Sendikalar Üzerine", İnter Yayınları, sayfa 57 - 58)*

Şu satırları aktardıktan sonra; şimdi biz de bizim "genel grev"cilerimize soralım...

Siz çok sayın revizyonist bayanlar, baylar; sizler iki sahte komünist örgütün önderleri olarak, bir yandan kitlelerden yalıtıklığınız üzerine laflar edip, bir yandan da revizyonist örgüt yapılarınızla, bugüne kadar geçmişte Komünist Partiler önderliğinde yürütülmüş, bugün de burjuva akımlar önderliğinde yürütülen hangi genel grev deneyimlerini inceleyip dersler çıkardınız ve Türkiye - Kuzey Kürdistan proletaryasına sundunuz ?

Sizler, bırakın dünyayı, ülke içinde günümüze kadar yapılan, 80 öncesinin hangi grevini detaylı bir biçimde inceleyip dersler çıkardınız ?

Siz bugüne kadar, hiç genel grev yapılmamış bir ülkenin proletaryası saflarındaki –daha çok da dışındaki– revizyonistler olarak; sadece bölgesel özellik taşıyan 15 - 16 Haziran, Tariş, DGM'leri protesto grevlerinden hangi dersleri çıkartıp, bunların genele uygulanabilecek yanları yanı sıra, zaaf ve eksikliklerini ayrıştırdınız ?

Siz, revizyonistliği milliyetçilikle iç içe geçmiş akımlar olarak, bırakın uluslararası proletaryanın deneylerini incelemeyi, Türk ve Kürt ve diğer azınlık milliyetlerden proleterler arasındaki var olan ulusal çelişmeyi açığa çıkartıp, ne tür çözüm önerileri getirdiniz ?

Ve bu arada şunu da soralım: Bir dizi size benzer kardeş örgütleriniz ve hepinizin ortak bir revizyonist kalesi olan Arnavutluk Emek Partisi varken, en azından onlardan öğrenme ya da onlara, adına konuştuğunu iddia ettiğiniz işçi sınıfının hangi sorunlarını, taleplerini vb. aktardınız, pratik dayanışma ortamı yarattınız ?

Marksist-Leninist olduğunu iddia eden siz sahte marksistler için, bakın Marx daha 1870'de neler yazmış, neler yapmış:

"Marx, Cenevre inşaat işçilerinin lokavta uğramasıyla ilgili (1870) bir bildiri yazdı:

«Bütün ülkelerin işçilerine:

Genel Konsey, bundan dolayı, uygar dünyanın bütün kadın ve erkek işçilerini, Cenevre'li inşaat işçilerine kapitalist despotizme karşı mücadelelerinde hem maddi hem de manevi araçlarla destek vermeye çağırır.»

Çağrı, bütün işçileri grev kırıcılığına izin vermemeye çağırır: çünkü:

«İşçi sorunu, geçici ve yerel değil, tüm dünyanın işçileri tarafından çözülmesi gereken bir dünya sorunudur. Bundan dolayı karşılıklı desteğe çağırıyoruz.» "

(Aktaran Losovsky, "Sendikalar Üzerine II", Marx ve Sendikalar, İnter Yayınları, sayfa 173 - 174)

Marx, sadece Cenevre işçilerine uygulanan lokavt üzerine bütün dünya işçilerine seslenip, destek - dayanışma talep ederken, siz genel grev hazırlama iddiasıyla ortaya çıkanlar olarak, dünya işçi sınıfına tek bir çağrı yaptınız mı ? Sorunları taşırdınız mı ? Tabii ki hayır. Çünkü sizin için işçi sınıfı da misak-ı milli sınırları ile sınırlıdır. Oportünist miyopluktan bu sınırlar ötesini gözünüz görmez. Milliyetçilik, genel grev çalışmanızda bile çok açık görülmektedir.

Yine siz çok yaman örgütçü, komiteci palavracılar, sendikalarda örgütlü işçiler dışında kalan örgütsüz proletarya ve işsizler ordusu saflarındaki proleterleri örgütleme yönünde hangi adımları attınız ? Proletarya arasında var olan rekabeti kırma yönünde hangi politikalar ürettiniz, tüm proleterlerin sınıf dayanışmasını temel alan ve sınıf-içi rekabeti geriye iter bir biçimde omuz omuza bir genel grev yürütebilmeleri için, ne tür örgütler yarattınız, siyasetler, taktikler ürettiniz ?

Siz elinde karanfille genel greve çıkan saf kan genel grevcilerimize, daha 1 Ağustos 1988 tarihinde şunları söylemiştik:

"Fakat ister reform talepleri isterse "ekonomik-demokratik" vb. taleplerle olsun bu genel grev, "İleri"nin iddia ettiği üzre, "her grev eylemi gibi" bir eylem süreci mi yaşayaşacaktır ?

"Devrimin Sesi"nin Türk-İş ağalarına atfettiği tarzda, yani işçiler resmigeçit yapıp faşist devlet seyir mi edecektir ?

*Açıkça soralım: Çok sayın baylar ve bayanlar, ne tür olursa olsun, sizin hayali "genel grev"inizde **şiddetin yeri nedir** ?*

Her üç oportünist akımın çok bilmiş ve Marksist-Leninist kitapları okumuş, 1905 Rusya Devrimi dahil, Lenin'i de okumuş yazarları ! Akla gelen her zırvayı yazıyorsunuz da, Genel Grevin gölgesi olan, hele hele Türkiye gibi genel grevin en sınırlısının bile yasal olarak yasak olduğu Türkiye'de şiddeti nasıl es geçiyorsunuz ?! Bunu neyle izah edeceksiniz, merak ediyoruz doğrusu.

Sizler ki, genel değil bölgesel bir grev olan 15 - 16 Haziranları ve Tariş'leri yaşamış, özelde de 12 Mart ve 12 Eylül cuntalarının, genelde de bir bütün olarak faşist T.C. devletinin faşist terörünü yaşamış ve yaşamakta olan insanlar olarak; faşist terörün ne olduğunu ve bunun alternatifinin de devrimci şiddet olduğunu bilmek zorundasınız.

Yazılarınızın yayınlandığı dergiler legal basın organları olmayıp, hakim sınıfların denetiminden uzak illegal merkez

organlarınız olmasına rağmen, nasıl oluyor da bir genel grev çağrısı yapmanıza, genel grev örgütleme komiteleri önermenize karşın, en azından bu komitelerin hazırlığı içinde barikat savaşlarına da hazırlanmayı hedefleyen tek bir çağrı yapılmıyor ?

Bunun bir tek açıklaması olabilir: Revizyonizmin batağına batmış olan sizler, genel grevi gerçekte Türk-İş'in düşündüğü çerçevede, düzene karşı olmayan bir eylem olarak kavrıyorsunuz. Genel grev için gerçekte umudunuz Türk-İş'tir ! Çok keskin ajitatif laflarınız, kuyrukçuluğunuzu perdeleme işlevine sahip palavralardır. Silahsız, şiddetsiz "genel grev" komiteleri önderliğinde (!) "faşizmi püskürtmek" istiyorsunuz. Objektif olarak sizlerin genel grev faaliyetiniz; propaganda ve ajitasyonunuzdan anlaşılan budur." (Bolşevik Partizan; No: 44)

Lenin yoldaş, 1905 döneminde grev ve ayaklanma, dolayısıyla grev ve şiddet arasındaki bağı şöyle aktarıyor:

*"En kaba bir burjuva benciliği ve en iğrenç bir karşı-devrimci korkaklığı ! İşte, liberalimizin parlak sözlerinin ardında yatan budur. Patronların ceplerini emniyete almak istiyor. «Dernek kurma hürriyeti» için, «düzenli» ve «zararsız» bir gösteri istiyor ! Ama bunun yerine proletarya, kitleleri, siyaset ile ekonomiyi kopmaz bir şekilde birleştiren, işçilerin yaşayışının derhal düzeltilmesi uğruna mücadele sayesinde en geri kesimlerin bile desteğini kazanan ve aynı zamanda halkı **çarlık monarşisine** karşı ayaklandıran **devrimci** greve katıyor.*

*Evet, 1905 tecrübesi, köklü ve yüce bir kitle grevleri geleneği yarattı. Bu grevlerin Rusya'da yarattığı sonuçları unutmamalıyız. Ülkemizde sürekli kitle grevleri kopmaz bir şekilde **silahlı ayaklanma**ya bağlıdır.*
*Bu sözler sakın yanlış anlaşılmasın. Burada kesinlikle bir **ayaklanma çağrısı** sözkonusu değildir. Bugün için böyle bir çağrı son derece yersiz olurdu. Burada sözkonusu olan, Rusya'da grevle ayaklanma arasındaki **bağlantıyı** kurmaktır.*

1905'teki ayaklanma nasıl gelişti ? İlkin kitle grevleri, gösteriler ve mitingler, halkla polis ve askeri birlikler arasındaki çatışmaları gittikçe sıklaştırdı. Sonra, kitle grevleri köylülüğü hareket geçirdi ve köylülük arasında birtakım kısmi, yer yer ve yarı-kendiliğinden isyanlara yol açtı. Daha sonra, kitle grevleri, Kara ve Deniz Kuvvetlerine yayıldı, ekonomik nedenlere dayanan çatışmalara («fasulya» ve benzeri «isyanlar») ve bunun sonucu olarak da ayaklanmalara yol açtı. En sonundaysa, bizzat karşı-devrim, demokratlara karşı şiddet uygulayarak, pogromlara girişerek vb. iç savaşı başlattı.

*1905 Devrimi, liberaller arasındaki döneklerin ve benzerlerinin sandıkları gibi, «çok ileri» gittiği ya da Aralık ayaklanması «zorlama» olduğu için yenilgiye uğramadı. Tam tersine, yenilginin nedeni, ayaklanmanın **yeterince ileri gitmemesi**, ayaklanmanın gerekliliğinin yeterince sağlam bir şekilde özümlenememesi ve ayaklanmanın birleşik, kararlı, örgütlü olmaması, her yerde aynı anda başlamaması ve saldırıya geçmemesiydi."*

(Lenin, "Örgütlenme Üzerine", Sır Yayınları, sayfa 70 - 71)

Yine Lenin yoldaş, "Moskova Ayaklanmasının Dersleri" adlı makalesinde şöyle demektedir:

"Moskova'daki Aralık hareketinin başlıca biçimleri barışçı grevler ve gösterilerdi ve bunlar geniş işçi çoğunluğunun aktif bir rol aldığı tek mücadele biçimleriydi. Ancak, Moskova'daki Aralık eylemi, genel grevin, bağımsız ve mücadelenin hakim biçimi olarak, modası geçmiş olduğunu ve hareketin esaslı ve karşı konulmaz bir güçle bu dar sınırlardan çıkmakta ve mücadelenin en üst biçimini -ayaklanmayı- ortaya çıkarmakta olduğunu parlak bir şekilde göstermiştir.

*Grev çağrısında, bütün devrimci partiler, Moskova'daki bütün sendikalar, hareketin kaçınılmaz bir şekilde ayaklanma halinde gelişmesi gerektiğini farkettiler ve hatta sezinlediler. 6 Aralık'ta İşçi Milletvekilleri Sovyeti "grevi silahlı bir ayaklanmaya dönüştürmeye çalışma" kararı almışlardı. Bununla beraber, aslında, örgütlerin hiç biri buna hazırlanmış değildi. Hatta, Gönüllü Çarpışma Müfrezeleri Birleşik Konseyi bile ayaklanmadan çok uzak bir şeymiş gibi söz ediyordu (9 Aralık'ta) ve pek açık bir şekilde belli ki, vuku bulan sokak çarpışmaları ile ilgileri ya da bunlar üzerinde kontrolleri yoktu. Örgütler hareketin gelişmesine ve genişliğine **ayak uydurmayı başaramadılar**.*

Grev, esas olarak Ekim'den (10) sonra yaratılan objektif koşulların baskısının bir sonucu olarak ayaklanma halinde gelişiyordu. Bir genel grev, hükümeti bir daha hazırlıksız yakalayamaz: O karşı - grev güçlerini örgütlemiş bulunuyordu ve askeri bir eylem için hazır durumdaydılar. Rus devriminin Ekim'den sonraki tüm seyri ve Aralık ayında Moskova'da meydana gelen olaylar dizisi Marx'ın temel önerilerinden birini çarpıcı bir şekilde*

doğrulamıştır: Devrim, kuvvetli bir bileşik bir karşı-devrimi yaratarak ilerler, yani devrim, düşmanı gitgide daha aşırı savunma tedbirlerine başvurmaya zorlar ve böylece çok daha güçlü saldırı vasıtaları bulur.

(10) – 1905 Ekim'inde Rus devrimci proletaryası ulus çapında bir politik greve girişti. Bütün atölyeler, fabrikalar ve demiryolu ulaşımı durdu. Genel grev işçi sınıfının büyük gücünün delili oldu. Çar 17 Ekim'de bir anayasa ve konuşma, toplanma ve basın özgürlüğü vadeden bir Manifesto yayımlamak zorunda kaldı. Çarın vaadlerinin bir aldatmaca olduğu ortaya çıktı ve hiç bir zaman yerine getirilmedi."*

(Lenin, "Kitle İçinde Parti Çalışması", Sır Yayınları, sayfa 38 - 39)

Bu bilgiler ışığında sorunu ele alacak olursak: Türkiye - Kuzey Kürdistan' da devrim anının gelip çattığı ve bir ayaklanmanın genel grev sonucu gündeme geldiği koşullar değil; devrimci yükselişin yaşandığı, devrimci durumun oluşum sürecinde bir genel grev dahi olsa –hem de bu iki revizyonist akımın talepleriyle (!)– o zaman bile, karşı - grev güçleri, yani karşı-devrim güçleri, bugünden daha aşırı savunma tedbirleri alıp, daha güçlü saldırı araçları yaratmaz mı ?

Genel grev çağrısı yapmak; genel greve hazırlanmak, aynı zamanda karşı-devrimin daha güçlü saldırısına hazırlanmayı gerektirmez mi ?

Görüleceği gibi, bizim genel grevci oportünist-revizyonistlerimizin genel grev edebiyatlarında Marx'ın bu temel düşüncesini aramak, çölde balık aramaya çalışmak demektir.

Bunların "genel grev"i, Türk-İş'li sendika ağalarının önderliğindeki yapılmasını bekledikleri, kendilerinin de peşine takılmayı hesapladıkları "genel grev" karikatürüdür !

Tıpkı T"K"P/ML Hareketi gibi, bu hızlı genel grevcilerden TD"K"P de 1989'a gelindiğinde, üç-beş ay önce temel ajitasyon şiarı dediği şeyi unutuvermiştir. Ve bu unutmasında sendika ağalarından umut kesme yanı sıra; yukarda sorduğumuz ve daha nice sorular nedeniyle de seslerini kısmak zorunda kalmışlardır.

Fakat TD"K"P açısından ilginç olan bir yeni olgu; Genel Grev unutulsa da, bugün proletaryanın devrimci mücadelesine öncülüğü, esas olarak kendilerinin yaptığıdır. Bu özellikle 1 Mayıs 1989'da açığa çıkmıştır, TD "K"P'ye göre !!!

Mayıs 89'da yayınlanan "Devrimin Sesi" Özel Sayı'da şunlar denilmektedir:

"1 Mayıs 89 Türkiye proletaryasını devrimci savaşta yönetmeye yetenekli öncü genel kurmayı, TDKP ve diğer devrimci örgütlerin damgasını taşıdı. Proletarya 'zor direniş günü'nde TDKP'ni sınadı ve güvendi. Bütün işçiler, kurtuluş için TDKP'nin önderliğinde birleşmek ve mücadele etmek zorundalar.

"İstanbul'da TDKP ve diğer devrimci örgütlerin (kimlerse? /BN) önderliği altında, sayıları 100 bini bulan işçiler 1 Mayıs günü iş yerlerinde üretimi durdurdular. ..." (agy)

"Türkiye Devrimci Komünist Partisi, işçi sınıfının partisi olarak, işçi sınıfına sermayeye ve diktatörlüğe karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini göstermekle kalmıyor. Devrimci bir mücadele sürdürüyor. İşçi sınıfının ve halkın gerçek kurtuluşunun mücadelesini veriyor." ("Devrimin Sesi" Sendika Eki, Mayıs 1989)

Görüldüğü gibi, sınıfın ardçısı olduğunu kabul ettiği ve buna rağmen Genel Grev çağrıları yaptığından tam bir yıl sonra, "diğer devrimci örgütlerle beraber" yüzbin işçiyi !!! 1 Mayıs eyleminde yönetir hale gelmiş. Ve proletarya bu revizyonistleri sınamış, güvenmiş ve güvenmeyenler de derhal güvenip TD "K"P önderliğini kabul etmek ***zorundalarmış***.

Bu zorunluluk niye, diye sorulsa, yine bir araba boş laf ederler mutlaka.

Ancak bu kez de TD"K"P işçi sınıfına güvenini yitirmişe benzer. (Bkz. "Devrimin Sesi" 77, "İşçi Sınıfı Hareketi ve ...", Mayıs 89) Çünkü Genel Grev örgütlemek ***zorunda*** olan proletarya bu zorunluluğa yan çizer gözükünce –TD"K"P'ye göre–, bu kez TD"K"P sınıfa bozulup Genel Grev çağrısını geri çekmiştir. Hem de yüzbin proletere öncülükte birinci sırayı alan sınanmış güç olarak...

SONUÇ

Dün söylediğini bugün unutan ve herkesin de unutacağını sanan revizyonist-oportünist akımlar; bir yandan kitle kuyrukçuluğu, diğer yandan kitlelere en pespaye burjuva fikirleri "Marksizm-Leninizm" adına taşıma uğraşısı içinde, hem kendini kandıran böbürlenmeler ve hem de kitlelerin dışında olmanın verdiği eziklikle ne yaptığını bilemez hallerdedir.

Bugün bir kez daha bu böbürlenme ve rekabetçilik o boyutlara varmıştır ki, legalizm içinde yüzen tekneleri (ya da tekkeleri) ile hangi sendika şubesini ele geçirdikleri, hangi fabrikaları denetledikleri bilgileri çarşaf çarşaf yayın organlarında bayrak ederek, var olan faşizmi "püskürtme" taktikleri üretilmektedir.

Bu olgular, bir kez daha, Bolşeviklerin sınıf içinde çelik disiplinli illegal Bolşevik Partisi'nin inşasını yürütürken, hangi engelleri aşıp, ileri işçileri ve bir bütün olarak proletaryayı hangi tuzaklardan uzak tutma mücadelesi yürütmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

Ve Bolşevik Komünistler, işçi sınıfına zorunluluk değil, gönüllülük temelinde, gerçek sınıf partisi olan Bolşevik Parti saflarında örgütlenme çağrısını bir kez daha tekrarlarken, tüm oportünist-revizyonist akımlardan, sahte komünistlerden, sosyal-şöven palavracılardan uzak durmaları gerektiğini de hatırlatmayı görev bilmelidir.

Bolşevizm, her türden revizyonizmi de yerle bir ederek mutlaka yenecektir !

Eylül 1989 ■

EMEKÇİ KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ ! DEVRİM OLMADAN EMEKÇİ KADINLAR KURTULMAZ !

Bu sayımızda, elimize geçen Saliha N. Kaya adlı bir devrimci kadın ile yapılmış bir söyleşiyi olduğu gibi yayınlıyoruz.

Saliha N. Kaya'nın bu söyleşide feminizm ve kadınların kurtuluşu sorununda savunduğu görüşler temelde doğru bulduğumuz görüşlerdir.

Saliha Kaya'nın söyleşide "sosyalist feminizm"i, "sosyalizm içinde bir çözüm arayışı" olarak görmesini yanlış buluyoruz.

Bunun dışında, "parti kadın kolunun insiyatifi altında şekillenen -kaçın- kitle örgütlenmeleri" düşünceleri temelde doğru olmasına rağmen; sosyalist iktidarın nispeten kökleştiği şartlarda "bağımsız kadın örgütlenmesi" fikri bize yanlış, en azından tartışılmaya, açıklanmaya muhtaç görülüyor.

Söyleşi :

SALİHA N. KAYA, 1957'de, Eskişehir'de doğdu. 1965-1975 yılları arasında F.Almanya'da kaldı. Türkiye'ye döndüğü 1975 yılından 1981'e kadar aktif olarak siyasal mücadelede yer aldı. Mart 1981'de THKP/C (Halkın Devrimci Öncüleri) örgütü üyesi olarak tutuklandı. İstanbul-Metris'te idam istemiyle "yargılandı" ve askeri mahkeme tarafından 24 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Ocak 1988'den bu yana Çanakkale E tipi cezaevinde yatmaktadır.

Feminizm Sosyalist - Feminizm Kadınların Kurtuluşu

Soru: *Sayın Saliha Kaya, ülkemizde kadın cephesinde son yıllarda gelişen ve özellikle 1987'de kendini açığa vuran bir hareketlilik var. "Dayağa Son!" yürüyüşü, ayrımcılığa karşı kampanya, çeşitli yayınlar, feminist olduğunu söyleyen ya da bunu telaffuz etmekten kaçınan örgütlenmeler, çevreler vs... Bu, eskiden yaşanmayan ve pek alışık olmadığımız bir durum. Sosyalist bir kadın olarak siz bu gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?*

SALİHA KAYA: Sözkonusu örgütlerin faaliyetlerini ve yayınları düzenli izleyemediğim için, bir değerlendirme yapmam güç. Ancak genel olarak şunları söyleyebilirim.

Sınıf mücadelesinin yenilgiye uğradığı, bastırıldığı, gerilediği dönemlerde, çeşitli "yan akımlar" boşluğu dolduruyor. Feminizm de, 12 Eylül sonrasında boşluk dolduran bu yan akımlardan biri oldu. Dünyada yükseliş dönemini yaşarken, Türkiye'de pek (hatta hiç) etkili olamayan feminizm –çünkü o yıllar Türkiye'de toplumsal muhalefetin sınıfsal perspektifle belirlendiği yıllardı– 12 Eylül sonrasında gecikmeli olarak parladı. Dağıtılmış, sindirilmiş sosyalistlerin bir bölümü de, bu akımın etki alanına girdi. '80 öncesinde sosyalistlerin kadın sorununa ilişkin bilinçsizliği, bilgisizliği ve ilgisizliği düşünülürse, '80 sonrasında feminist söylemle çıkışın, sorunu sosyalistlerin gündemine sokması açısından yararı olduğu söylenebilir. Ancak sosyalizm ile feminizmin birlikteliğini zorlama bir formül olarak değerlendiriyorum.

Sosyalizm, sınıfsal bir bakıştır; feminizm, "sınıflarüstü". Feminizmin –en radikali erkek düşmanlığına, lezbiyen ilişkilerin savunusuna dek varan– birçok yorumu var. Fakat en radikalinden en ılımlısına dek, feminizmin sorunu kadındır. Sosyalizm ise, kadın sorununda emekçi kadını temel almak zorundadır. (Devrim öncesinde ve sosyalist insanın belli bir aşamasına kadar bu böyle.)

Sosyalistler kadın sorununu tek başına değil, bir bütünün parçası olarak ele alırlar. Kadının kurtuluşunun, emeğin kurtuluşundan geçeceğini bilirler. Bu açıdan "sosyalist feminist" türü kavramları, yerine oturmayan, zorlama kavramlar olarak görüyorum. Böyle bir zorlamaya gerek yok, çünkü kadın hakları mücadelesi/savunusu, feminizmle öz deş değil. Feminizm, kadın hakları mücadelesinin/savunusunun bir biçimi yalnızca.

Soru: *Bizim dışımızda var olduklarına göre, onları siyasi mücadele alanına, ya da daraltırsak, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin neresine koyacağız? Yanımıza mı, karşımıza mı, yoksa her ikisinin de dışında ayrı bir yere mi?*

S. K.: Bu tür akımlarla (sosyalist-feminist türü yaklaşımları dışta tutmak gerek, sosyalizm içinde çözüm arayışlarıdır çünkü) ilişkilerimizin düz bir hat izlemeyeceğini düşünüyorum. Toplumsal muhalefetin gelişmesine, sınıf mücadelesinin seyrine ve tarafların bu koşullara uyumuna göre, yan yana, karşı karşıya ya da başka konumlarda olmamız mümkün.

Burada birinci soruyla bağıntılı bir ekleme yapmak istiyorum. Şu gözden kaçırılmamalı: Batılı ülkelerin vardığı gelişme düzeyinin aktüel kıldığı "sınıflarüstü" düşünce akımları ve hareketler –sadece feminizm değil– 12 Eylül sonrasında Türkiye'de epey yandaş buldu. Bu akım ve hareketlerin Batılı ülkeler açısından ne ölçüde geçerli olduğunun tahlili ayrı bir konu, ancak Türkiye ve benzer ülkelerde emek ile sermaye arasındaki çelişkinin, emperyalist-kapitalist sistemle halk kitleleri arasındaki çelişkilerin varlığı ve esaslığı tartışmayı gerektirmeyecek kadar açık. Şöyle de ifade edebiliriz: Emperyalist-kapitalist sistemin gelişmiş ülkelerdeki "sınıf uzlaşması"yla, bu sisteme değer aktarımında bulunarak, bu "uzlaşma"yı mümkün kılan geri bıraktırılmış ülkelerdeki sınıf çatışması ters orantılıdır. Bu yüzden "sınıflarüstü" akımlara sarılmak sosyalistlerin işi olamaz.

Bizden bağımsız gelişecek olan bu tür akımların toplumsal uyanışa katkıları reddedilemez elbette. Fakat sonuçta uyanışın nereye kanalize olacağı önemli. Örneğin, 60'lı, 70'li yıllarda etkili olan hippie akımının toplumsal barış temasını işlemesi ve bu yönde bir uyanışın sağlanmasına katkıları ortada. Ancak bu akım, uyanan güçleri barış için mücadeleye değil de, uyuşturucu destekli miskinliğe ve pasifizme götürdü. Sosyalist hareket kendi dışındaki bu tür akımların ikili karakterini yakalamak ve onlarla ilişkilerini o somuta göre saptamak zorundadır. Hippie örneğine dönersek, "Savaş yapma, aşk yap" sloganı sınıf mücadelesi dinamiklerini köstekleyici bir slogandı. Amerikan gençliğini Vietnam'a savaşmaya gitmeyi reddetmeye yöneltmesi bakımından ise olumlu bir etkisi oldu...

Soru: *Neyse, biz yine ülkemize dönelim. 12 Eylül sonrası kadın cephesindeki gelişmeler, sorunu, sosyalist dergiler ve örgütler içinde de gündeme getirdi, tartışılmasına yol açtı. Ancak şimdilerde bu tartışma eski yoğunluğunu kaybetmiş görünüyor. Türkiye'de sosyalist örgüt ve çevrelerin artık kadın sorununa dair bir politikaya sahip olduklarını düşünüyor musunuz?*

S. K.: Türkiye sosyalistleri genel olarak somut politikalar üretme konusunda oldukça zayıf. İçinde bulunduğumuz dönem, geçmişte önemsenmemiş, gözardı edilmiş birçok konuyla beraber, kadın sorununu da sosyalistlerin gündemine soktu. Ancak şu anda net politikalar oluşmuştur denemez bana göre, çünkü yeni keşfin (!) heyecanı aslında hala durulmuş değil.

Soru: *Size göre Türkiye'de sosyalistlerin –geçmişte ya da bugün– kadın sorununa dair politika üretmemiş olmaları, kadınların sınıf mücadelesine katılımını ne ölçüde olumsuz etkilemiştir? Ya da kadınların katılım azlığını neye bağlamak gerekiyor?*

S. K.: Elbette ki toplumsal biçimlenmeye bağlamak gerekir. Kadınları evrensel olarak yükleyen tarihsel, geleneksel, kültürel, ekonomik, psikolojik vs. nedenlerin yanısıra, Türkiye açısından islam kültürünün ve feodal değer yargılarının etkisini de ilave etmek gerek.

Hava kararıktan sonra kadının tek başına sokağa çıkmasına, tek başına bir lokale, bir kahvehaneye (pardon, kahvehaneye erkekle bile biraz zor girer) girmesine iyi gözle bakılmadığı; kimi devrimci kızların eve geç geldikleri için babalarından, ağabeylerinden dayak yedikleri (ve bu baskıdan kurtulmanın çaresi olarak evlenmeye başvurdukları); dışarıda kadın yoldaşlarıyla eşit ilişkiler sürdüren, ama evde annesine, kızkardeşine ya da karısına karşı tam bir "hacıağa" gibi davranan sosyalist erkeklerin bulunduğu bir ülkede yaşıyoruz.

Soru: *Peki, sözünü ettiğiniz sosyalist erkeklerin dönüştürül(e)memiş olmasında sosyalist kadınların sorumluluk payı nedir sizce?*

S. K.: Kadın, beynine, yüreğine sinmiş geleneksel rolüne dönmeye çok yatkın. Evlenmeden önce son derece militan bir kadın, evlendikten sonra kocasının gölgesinde kalıyor, onun konumuyla bağıntılı görevler üstlenmeye kolayca razı olabiliyor. Hem de büyük bir iç rahatlığıyla ev kadını, anne rollerini üstlenebiliyor. Galiba

dolaylı da olsa "devrime katkıda bulunduğunu" düşünmek, ona bu rahatlığı veriyor.

Konumlarından rahatsız olan, değiştirmek isteyen kadınlara, ifade edilmese de, "durduk yerde sorun çıkarıyor" gözüyle bakıldığını da belirtmek gerek. Ne varki hoşnutsuz kadının, konumunu düzeltmek için radikal çözümlere pek gönüllü olmadığı da bir gerçek.

Devrimci faaliyet içinde, kocasının gölgesinde kalmış, onun baskıcı ve bencil yaklaşımlarından yakınan, yeteneklerini mücadelenin hizmetine sunmaktan şikayetçi çok kadınla karşılaştım. Ancak, bu nedenlerle kocasından ayrılanına hiç rastlamadım. (Vardır mutlaka, ama ben rastlamadım.)

Sosyalist erkeğin yalnızca teorik olarak değil, bizzat hayatın içinde de kadının eşitliğinin savunucusu ve kollayıcısı olmasını, yine sosyalist kadının bu konudaki radikalliği ve tavizsizliği sağlayabilir. (Laf aramızda, ideolojik-politik bir hat olarak feminizmi savunmamız mümkün olmasa da, sosyalist kadınların, sosyalist erkeklere karşı biraz (!) "feminist" olmalarında yarar var.)

Kadınların sınıf mücadelesine katılımının az olduğunu söylüyorsunuz. Sosyalistler arasındaki ilişkilerin dahi bu düzeyde olduğu bir ülkede kadının mücadeleye nicel katılımını düşük bulamıyorum. Üstelik onların örgütlenmesine yönelik özel bir çaba, özel bir politika yokken. Fakat nitel katılım için aynı şey geçerli değil. Çok büyük engelleri ve güçlükleri aşarak devrimci mücadeleye giren kadınların gerek örgütsel görevlerde gerekse özel ilişkilerinde ikincil, tamamlayıcı rolleri kabullenmeleri ve atıl kalmaları, üzerinde durulması gereken esas sorundur.

Burada çok iddialı olmamakla birlikte bir gözlemimi aktarmak istiyorum. Silahlı mücadeleyi temel alan oluşumlarda —mücadele tarzının dayatmasından olsa gerek— kadınlar daha etkin görevler üstlendiler. (Yalnızca Türkiye'de değil, İtalya'da Kızıl Tugaylar, F Almanya'da RAF gibi oluşumlarda da aynı özellik gözlemlenebiliyor. Nikaragua'da FSL N'nin % 22'sini kadınlar oluşturuyor, siyasi önderlikte bu oran % 37'ye varıyor, ara önderlik ve destek aygıtlarında % 21.)

Yanlış anlaşılmasın, "silahlı mücadele kadın sorununu çözer, eşitliği sağlar" gibi kaba bir sonuca varmak istemiyorum. Şöyle ifade edebilirim belki: Bu tarz mücadele, kadının geleneksel rol dağılımından uzaklaşmasına, eğitimin, kültürel etkilerin olumsuzluğundan sıyrılmasına uygun ortam hazırlıyor. Yani bir anlamda kadının geleneksel rollerine "geriye dönüşünü" imkansız kılıyor. Barışçıl koşullarda bu ortamı yaratmak için hem kadının hem erkeğin bilinçli ve yoğun bir çaba içinde olması zorunlu.

Soru: *Elbette bu, tek tek çabalardan çok, geniş perspektifli bir politikayla gerçekleşebilir. Yani öncelikle şu sorulmalı: Nasıl bir politika? Sınıf mücadelesinin sorunlarıyla kadın sorunu nasıl bir ilişki ve etkileşim içinde birlikte ele alınabilir? Örneğin, kadın sorununu ve sosyalizmi eksen alan, örgütsel bakımdan bağımsız demokratik bir kadın örgütlenmesi fikrini; biraz açarsak, proletarya diktatörlüğü döneminde de varlığını sürdürecek olan ve sorunlarını da asıl olarak o süreçte çözecek olan, fakat mücadeleyi o döneme ertelemeyip bugünden örgütlenen kitlesel, demokratik bir kadın örgütlenmesi fikrini nasıl buluyorsunuz?*

S. K.: "Proletarya diktatörlüğü döneminde de varlığını sürdürecek ... bağımsız ve demokratik kitlesel kadın örgütlenmesi fikri..." sosyalist iktidarın ilk yıllarında bana gerçekçi gelmiyor. Bağımsız odakların çıkar ve talepleri, proletaryanın sınıf çıkarlarıyla her zaman örtüşmeyecektir. Kendi çıkar ve taleplerinde ısrar etmeyip proletaryanın sınıf çıkarlarına tabi olacaklarsa "bağımsız" değiller, ısrarlı oldukları koşullarda ise, kaçınılmaz olarak sistemle çatışmaya girecekler demektir. Kolaylıkla karşı-devrimin yuvaları haline gelebilecek bu tür güç odaklarına karşı, proletarya diktatörlüğünün hoşgörülü davranmayacağını

anlamak zor değil.

Sosyalist iktidarın nispeten kökleştiği, sağlamlaştığı, üstünlüğü ele geçirdiği dönemde ise, kadının bağımsız-demokratik örgütlenmesi söz konusu olmalı. Çünkü emekçi olarak kadının kurtuluşunu sağlayan sosyalist iktidar, kadının kadın olarak kurtuluşu sorununu çözmüş olmuyor. Fakat "bugünden bağımsız demokratik kadın örgütlenmesi fikri" bana yakın gelmiyor. Parti çizgisine bağlı kitle örgütlenmelerinden biri olarak ayrı örgütlenmeye evet; proletaryanın sınıf mücadelesinden –dolayısıyla onun örgütünden– bağımsız bir kadın örgütlenmesine hayır...

Soru: *Sınıf mücadelesini dışlayan bir kadın örgütlenmesinden sözetmemiz zaten mümkün değil. Bağımsızlık, toplumsal kurtuluş projesine karşı kayıtsız kalmak biçiminde anlaşılmamalı. Örneğin, Nikaragua'lı kadınların örgütü AMPRONAC (devrimden sonraki adıyla, Luisa Amanda Espinosa Nikaraguali Kadınlar Birliği) devrim öncesinde kurulmuş ve geniş kadın yığınlarını etrafına toplamayı başarmış bir örgütlenmedir. Örgütün amacı, kadınların Nikaragua toplumuyla tam ve eşit bir bütünleşmeye girmelerinin önündeki engellerin yıkılmasına önderlik etmek ve kadınları, hem kendilerine özgü sorunlar, hem de Somoza diktatörlüğüne karşı yürütülen geniş çaplı mücadele çevresinde harekete geçirmekti. Örgüt bunu başardı ve Nikaragua kadınları bugün önemli bir toplumsal etkinliğe sahipler.*

Sovyetler Birliği'nde, 1930 yılında kapatılmış da olsa kitlesel bir kadın örgütü deneyiminin yaşanmış olduğu biliniyor. Örgütün kapatılma nedeni, kadınların özgül sorunlarının Sovyetler Birliği'nde sosyalist iktidar tarafından artık çözülmüş olduğu biçiminde açıklanmıştır.

İki örnekte de kadın örgütleri, Komünist Partisinin ya da iktidardaki cephe örgütünün yan kolu değil, örgütsel bakımdan ayrı, kitlesel oluşumlardır. Sizce bu "ayrı"lığı nasıl değerlendirmek gerekir?

Ek olarak, Türkiye'de kadınların ezici çoğunluğu ev kadını. Ev kadını olmayanlar ise (çoğunlukla memur ya da işçidirler) geleneksel ataerkil biçimlenmeden dolayı, esas olarak toplumsal aktivitenin dışındadırlar. Yani, kadınların, sınıfsal baskının yanısıra ezilen cins olmaktan kaynaklanan eşitlik, topluma tam katılma vs. sorunları da var. İkili bir baskı ve özgül bir durum söz konusu. Bağımsız demokratik bir kadın örgütü fikrine karşısınız. Öyleyse, sizce sosyalistler, toplumsal aktivitenin önemli ölçüde dışında tutulan bu geniş kadın yığınlarını nerelerde örgütlemeliler?

S. K.: Sorun bence kadın örgütlenmesinin sınıf mücadelesini dışlaması değil, sınıf mücadelesi temeli üzerinde kadın sorununa yaklaşılmasıdır. (Devrimden önce ve devrimden bir süre sonrası için.)

Kadınlar, önlerindeki temel çelişkiyi çözmeden kendi özgül çelişkilerini çözemeyeceklerini bildikleri için bilinçli olarak bu yolu seçmeliler.

Çeşitli kadın kesimlerini –örneğin ev kadınları– örgütlemek için onların özgül sorunlarından hareket edilmesi, hatta ayrı ayrı örgütlenmeleri (Ev kadınları dayanışma derneği veya çalışan kadınlar örgütü gibi) asıl perspektifi, yani sınıf mücadelesi perspektifini ikinci plana düşürmez. Daha somut ifade etmek gerekirse, parti kadın kolunun insiyatifi altında şekillenen kitle örgütlenmeleri düşünüyorum.

Nikaragua ve Sovyetler Birliği örneklerine gelince; Nikaragua'yı sosyalist deney, proletarya diktatörlüğü deneyi kapsamında değerlendiremeyiz. Ayrı bir inceleme konusu olmalı.

Sovyetler Birliği'ndeki kadın örgütü ise, Komünist Partisi önderliğindeki bir örgütlenmedir. Bağımsız bir kadın hareketi olarak değerlendirmiyorum.

Örgütsel yönetim bakımından ayrılığı, bağımsızlık olarak nitelendiriyorsunuz. Ayrı örgütlenme, bağımsızlık anlamına gelmez. Ben kavram olarak "bağımsızlık"ın içeriğini farklı dolduruyorum ve kadınların, sosyalist kuruluşu gerçekleştirinceye kadar toplumsal kurtuluş projesini önde tutmaları gerektiğine inanıyorum.

-- Teşekkürler!..

S. K.: Asıl ben teşekkür ediyorum.

Nisan 1989

TARİH ÇARPITICILARI

YANDAKİ haber 2 Eylül'de Milliyet'te yayınlandı. Haber karşı-devrimci modern revizyonistlerin, artık çok açık konuşmaya başladıklarını, batılı emperyalist tarihçilerle tarih çarpıtmaları konusunda yarışa girdiklerini gösteriyor. Tabii bu arada karşı-devrimci modern revizyonist tarihçilerin Stalin'e getirdiği suçlamalar onların niteliğini de ortaya koyuyor.

Stalin, "Komüntern yoluyla dünya devrimi hayaline kapıldığı" şeklinde suçlanıyor! Öyle ya "dünya devrimi" filan da ne oluyor?! Barış içinde bir arada yaşamak, glasnost perestroika varken!

Stalin, sosyal demokrasiyle işbirliğini reddetmekle suçlanıyor! Öyle ya, emperyalist burjuvazinin bu 'sol' temsilcileri ile komünistler neden işbirliği yapmasın?!! Ayrılıkgayrılık mı var? Onlar da sosyalist nihayet!!!

Bu suçlamalar, onu getirenlerin kokuşmuş yoz burjuva ajanları olduklarından başka birşey göstermiyor gerçekte.

Suçlamalara Kızılordu tarihçileri de katıldı

"Stalin de savaş suçlusu"

MOSKOVA, AA

İKİNCI Dünya Savaşı'nın başlangıcı kabul edilen, Nazilerin Polonya'ya düzenlediği saldırının tarihi olan 1 Eylul 1939'un 50. yıldönumu oncesinde, Sovyetler Birliği'ndeki "**glasnost**" politikası çerçevesinde başlatılan tarih tartışmalarındaki "**De-Stalinizasyon**" kampanyasına, Kızıl Ordu da katıldı.

Sovyet basınında geniş yer alan, Ikinci Dunya Savaşı'nın başlamasındaki sorumluluğun kime ait olduğu yolundaki tartışmalar sürerken, bir korgeneral, savaşın İngiltere ve Fransa'nın yanı sıra, Stalin rejiminin de yeterli esnekliği göstermemesi yüzünden başladığını bildirdi.

Sovyet Askeri Tarih Enstitusü Başkanı Korgeneral **Dmitri Volkogonov, Stalin**'in, Ikinci Dunya Savaşı oncesinde, "**Komintern'i, iktidarının ideolojik kolu**" olarak kullandığını ve bu yolla bır "**dünya devrimi**" hayaline kapıldığını belirtti.

Korgeneral **Volkogonov**, Sovyet askeri hiyerarşisinin en ust rutbesi olan "**Generalissimo**" rütbesini almış olan **Stalin**'i, Sovyetler Birliği'nin, sosyal-demokrasiyle işbirliğini reddettiği için, uluslararası duzeyde soyutlanmasına yol açmakla suçladı.

Josef Stalin

Savaşın başlaması konusunda tüm devrimcilere tavsiyemiz, İnter yayınlarından çıkan "Tarih Çarpıtıcıları"'nı incelemeleridir. Bugünkü suçlamalara yanıt daha savaşın hemen ertesinde verilmiştir.

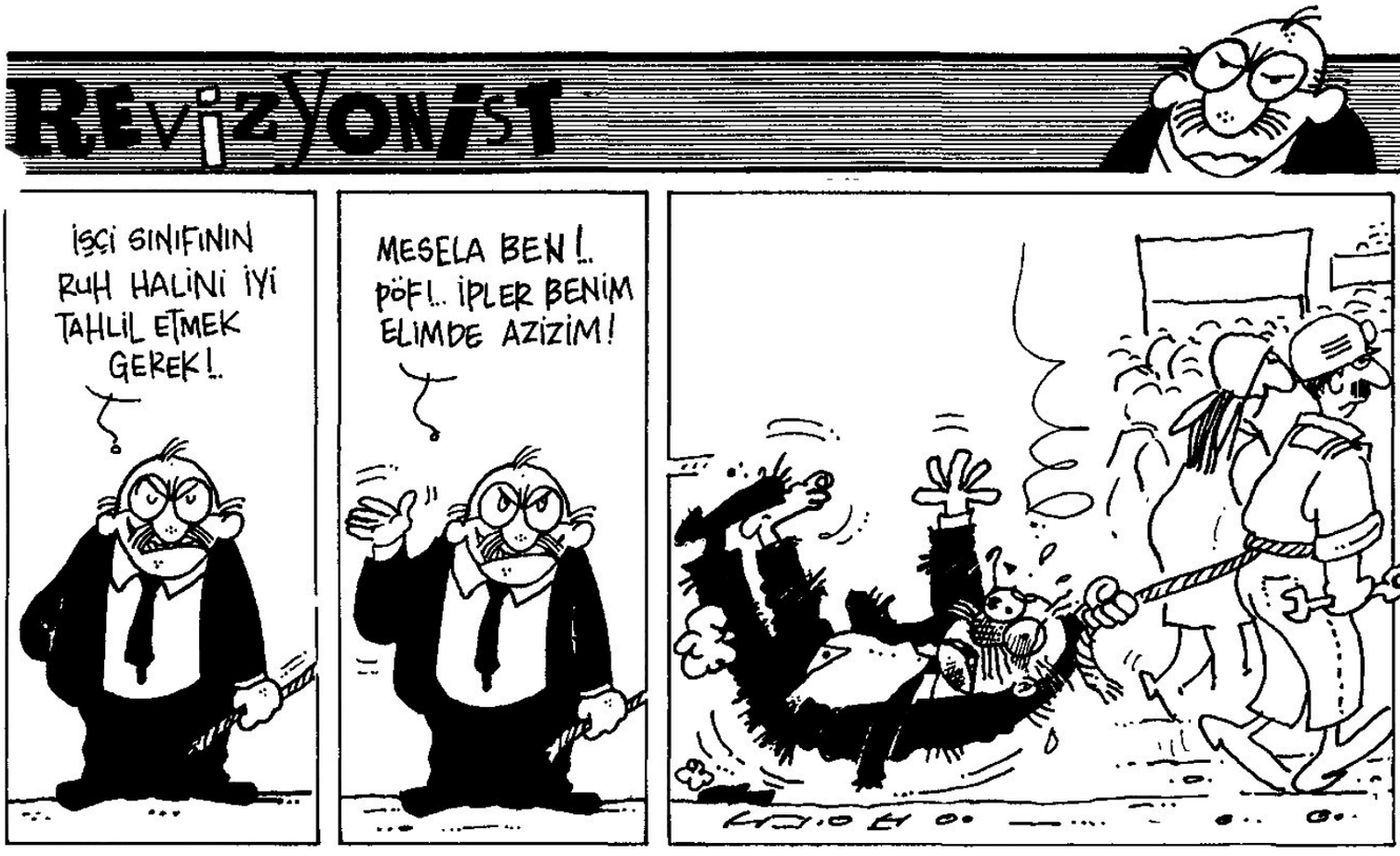

OLMAZ OLMAZ!?

Yandaki haber de yine Milliyet'te 19.07.1989 tarihinde çıktı.

Hiç kimse olmaz demesin! Olmaz olmaz!

Burjuvazinin açıkça hüküm sürdüğü proletarya diktatörlüğünün tasfiye olmuşluğunun bu kadar açık ortaya çıktığı bir ülkede; geçmişe özlemin "Çarlığa özlem" şekline bürünmesi ve bunun belirli bir taban bulması neden olmasın?

İspanya'daki gibi 'liberal' bir krallık, gelecekteki Rusya imparatorluğunun yönetim biçimi neden olmasın? Yeter ki çarımız liberal olsun! Hatta adı Gorbaçev olsa da olur!...

Son Rus Çarı anıldı

RUS Çarı II. Nikola ve ailesi, 1918 yılında Bolşevik muhafızlarınca öldürülmelerinden 71 yıl sonra dün Moskova'da bir kilisede yapılan dini törenle anıldılar. Yaklaşık 200 Sovyet vatandaşı, Moskova'nın Donskoi Kilisesi'nde yapılan törene katıldı. Polisin megafonla dağılma çağrılarını, törene katılanlar yüksek sesle söyledikleri ilahilerle bastırmaya çalıştılar. Tören boyunca bir bando, "Tanrı Çarı Korusun"u çalarken, Ortodoks papazlar da, Çar ve ailesini "Gerçek Rus şehitleri" olarak nitelendirdiler. Törenı düzenleyenlerden Vladimir Anişsenko, "Rus monarşistleri örgütlenmeye başladı" dedi. Rus monarşistlerinin, İngiltere'de yaşayan Grand Prens Vladimir Kirilloviç ile temas kurduklarını da açıklayan Anişsenko, "Çabalarımızı duyunca sanki yeniden hayata döndü" dedi. Kirilloviç, Romanov Hanedanı'nın en kıdemli üyesi

(MOSKOVA, AP)

İSTATİSTİK!

Hakim sınıfların kendi istatistikleri ile, zenginlerin daha zengin fakirlerin daha fakir olduklarını gösterdiklerinin resmi...

Ağustos ayı içinde DİE'nin yaptığı ve sonuçları bir türlü açıklanmayan 'gelir dağılımı' anketi sonuçları yayınlandı.

Anket sonuçları -bunun resmî bir anket olduğu, ve rakamları durumu olduğundan iyi gösterecek biçimde ortaya koyacağı da bilinçte tutulduğunda- gelir dağılımının sürekli olarak zenginlerin daha zengin, fakirlerin daha fakir hale gelmesi yönünde geliştiğini gösteriyor. Böylece hakim sınıfların 'sosyal adaletçiliği'nin ne olduğu kendi rakamları ile bile görülür durumda.

Sömürü düzeni sürdükçe başkası da olamaz zaten!...

14 yıllık ayıp, resmen de doğrulandı

YENİ ARAŞTIRMANIN ÇARPICI SONUÇLARI

Gelir grupları	Milli gelirdeki payları (%) 1973	1987
• En düşük gelir grubu	3 54	4
• En altın bir üstü	11 12	7
• Ortadakiler	14 39	13
• Üstteki ler	18 71	21
• En üsttekiler	52 24	55

NOT: Her grupta nüfusun % 20 si yer alıyor

SON 14 yıldır hükümetlerin yaptırmak istemedikleri Başbakan Turgut Özal'ın da 1983 yılı sonunda ilk koltuğa oturduğu günlerde "Biz yapeniz" demesine rağmen bugüne kadar beklenen gelir dağılımı araştırması sonunda açıklandı. Devlet İstatistik Enstitüsü (DİE) nün 1987 yılında hane halkı gelir ve tüketim harcamaları anketinin geçici sonuçlarına göre son araştırmanın yapıldığı 1973 yılından bu yana geçen zaman gelir dağılımındaki bozukluğu düzelteceğine daha da bozdu. 1973 yılında nüfusun yüzde 60 ının gelirden aldığı pay yüzde 30 a yaklaşırken bu pay 1987 yılı itibarıyle yüzde 24'e geriledi. En üst gelir grubunda yer alan nüfusun yüzde 20 sinin gelirden aldığı pay yüzde 52 44 ten yüzde 55 e çıktı.

● Hükümetlerin 1973 yılından beri yaptırmaya çekindikleri gelir dağılımı araştırması nihayet DİE tarafından açıklandı. 1987 yılı rakamlarına dayanan araştırma gelir dağılımının iyice bozulduğunu ortaya koydu

SONUÇLAR — Araştırmanın dün açıklanan geçici sonuçları özetle şöyle:

• Hane başına düşen yıllık gelir 3 milyon 375.6 bin lira. Bunun yüzde 21.65'ini oluşturan 774 bin 237 lira ise tasarruf ediliyor.

• 1987'de halkın kullanılabilir gelirinin yüzde 23'ü maaş, ücret ve yevmiye gelirlerinden oluştu. Gelirle in yüzde 21.27'si tarım, yüzde 13.87'si de ticaretten kaynaklandı. Hizmetler kesiminden sağlanan gelirin payı yüzde 7.42 de kaldı. Tarım dışı üretimden sağlanan gelirin payı yüzde 8.79, gayri menkullerden sağlanan gelirin payı yüzde 3.49 ve menkul kıymetlerden elde edilen gelirin payı da yüzde 1.71 olarak belirlendi.

• Tüketim harcamalarında en büyük payı yüzde 36.08'lik gıda harcamaları alıyor. Bunu yüzde 20.44'le konutla ilgili harcamalar yüzde 12.52 ile giyim eşyası yüzde 9.54'le ev eşyası yüzde 8.09'la ulaştırma ve haberleşme ve yüzde 4.61'le kültür-eğitim ve eğlence izliyor.

• Toplam gelirde sağlığa ayrılan pay yüzde 2.57, ev ve hane halkı bakımına ayrılan pay yüzde 2.02 ve kişisel bakım için ayrılan pay da yüzde 0.85 te kaldı.

ANTİ KOMÜNİST DEMAGOJİ!

BİR fotoğraf binlerce sözcüğe bedeldir, denir. Yandaki fotoğraf 2 Eylül'de bütün dünya basınında boy gösterdi.

Fotoğraf Baltık ülkelerinde (Estonya-Litvanya-Letonya) 1 Eylül'de yapılan büyük kitle gösterisinden alınmış.

Fotoğraf kesitinde de olsa, sözkonusu ülkelerde bugünün sosyal faşist Rusya'sına karşı gelişen kitle hareketinin ideolojik-siyasi yönelimi hakkında bilgi veriyor.

Harekete katılanların büyük çoğunluğu açısından Faşizm/Komünizm, Nazizm/Stalinizm, Hitler/Stalin bir ve aynıdır! Ve onların mücadelesi bunlara karşıdır!

Bu korkunç eşitleme, emperyalist burjuvazinin Nazizmi aklayan bu korkunç anti-komünist demagojisi ne yazık ki, bugün sosyal emperyalist iktidarlara karşı yönelen kitle hareketlerinde belirleyici rol oynuyor.

Bu demagojiyi yıkmak için ideolojik-politik-pratik mücadele bugün bütün dünya komünistlerinin önündeki en acil görevlerden biridir.

OKUYUCU MEKTUPLARI

KAHROLSUN KARŞI-DEVRİMCİ EYLEMLER !

Devrimci Kamuoyuna !

Çeşitli milliyetlerden Türkiye ve Kuzey Kürdistan proletaryası ve ezilen halkının kurtuluşu ve bağımsızlığı uğruna mücadele, devrimcilere ve komünistlere belli sorumluluklar yüklemektedir. Bunlardan biri de; her devrimci ve komünistin Bolşevik tipte bir örgütlenmeyi esas alarak, buna uygun hareket etme zorunluluğudur. Ben de bunun bilincinde olarak, bütün devrimci örgütlerin sempatizanlarının doğal olarak, örgütün yayın organını dağıtıp, propagandasını yaptıkları gibi, sempati duyduğum Bolşevik Partizan adlı Marksist-Leninist yayın organının propagandası ve dağıtımını yapmaktayım.

Devrimcilerin, bu propagandayı yaptıkları ölçülerde, burjuvazinin her türden baskısına maruz kalacakları, tartışma götürmez bir gerçektir. Oysa bu sefer, burjuvazinin bu görevini, kendisine devrimciyim diyen Dev-Sol üstlenmiştir.

Yukarda da belirttiğim gibi, sempatizanı olduğum Bolşevik Partizan yayın organının İsviçre'nin ... kantonunda dağıtımını ve propagandasını yapmaktayım. Son sayının (Sayı 53) dağıtımını yaptıktan bir hafta sonra, akşam işten çıkıp eve gelmiştim. Kapı çalındı. Beraber oturduğum TDKP sempatizanı arkadaş kapıyı açtı. Konuşmak istediklerini söyleyen ve ellerinde Bolşevik Partizan son sayısı bulunan üç kişi, buyur etmeye fırsat vermeden, küfür ederek içeri girip, Dev-Solcu olduklarını, "POLİSTE ÇÖZÜLME İHANETTİR ! ÇÖZÜLMENİN DERECELERİ ÜZERİNE "TEORİ"LER, İHANETİ DERECELENDİRMENİN TEORİLERİDİR !" başlıklı yazıyı gösterip, Dev-Sol önderlerinden Dursun Karataş'la ilgili bölümü doğru bulup bulmadığımı sordular. Konuşmama fırsat vermeden küfrederek, üçü birden üzerime saldırıp, ağzımı burnumu kan içinde bırakarak, bizim MİT olduğumuzu ve liderlerine dil uzatılmayacağını, bir daha bu yayın organını satarsam beni öldüreceklerini söylediler. TDKP sempatizanı arkadaş müdahale ederek, "bunun terbiyesizlik olduğunu, devrimci tavırla hiç bağdaşmayacağını" söylemesi üzerine, "sen bir kadınsın, böyle şeylere karışma, sen sus, yoksa seni de böyle yaparız" dediler. Gerek Türkiye'de, gerekse dünyanın çeşitli ülkelerinde, faşizmin zindanlarında, en aşağılık iğrenç işkencelerde direniş destanı yaratan kadın yoldaşlara, ne gözle baktıklarını açıklamış oldular.

.... dergisinin 26. sayısında "Provokasyonlar Üzerine tartışma" başlıklı yazıda, özellikle Halkın Kurtuluşu eleştirilerek, geçmişteki sol içi çatışmalardan dolayı özeleştiri yapmasını (benim de katıldığım bu doğru talebi) isteyen Dev-Sol, bu eylemi ile tutarlılık derecesini göstermiş oluyor.

Bir devrimci olarak, tüm devrimci teşkilatların sempatizanlarına !

Türkiye Devrimci Hareketi, genel olarak sol içi çatışmalarda teoride söylediklerini pratiğe geçiremeyerek, çeşitli tonda sol içi çatışmaya zemin hazırlamışlardır. Ve bugün sol içi çatışmaların yanlışlığından dem vuran teşkilatlar, sol içi çatışmalar konusunda tutarlı bir özeleştiri vermeden, bugün bu tür eylemleri yapmasalar da, gelecekte bunu yapmayacaklarının hiç bir garantisi yoktur. Bundan dolayı şunu tespit etmek gerekir: Geçmişte sol içi çatışmalara neden olan siyasetlerden, dışında gelişen bu tür yanlış eylemlere karşı tutarlı tavır beklenemez. Çünkü herkes, "ben eleştirirsem, benim geçmişimden dolayı ben de eleştirilirim" korkusunu taşımaktadır.

Eğer elinizi devrimci kanına bulamak istemiyorsanız, sizlere görev düşmektedir. Önderlerinizden hesap sorun. Geçmişlerinden dolayı özeleştiri vermeye çağırın. Bunu yapmak, her dürüst devrimci ve demokratın görevidir.

Kahrolsun devrimcilik adına yapılan karşı-devrimci eylemler !

Bolşevizm, her türlü revizyonist - oportünist saldırıları yenecektir !

15.9.1989

İsviçre'den bir BP sempatizanı ■

Devrimci - Demokrat Kamuoyuna !

Bilindiği üzere, Hamburg Enternasyonal Dayanışma Birliği, çeşitli devrimci grup ve demokrat insanların ortaklaşa oluşturdukları bir oluşumdur. İçimizde diğer devrimci gruplar yanında, Bolşevik Partizan taraftarı arkadaşlar da çalışma yürütmekte ve derneğimizin üyesi olarak çalışmalarımıza destek sunmaktadırlar.

Derneğimiz, kuruluşundan beri, devrimci grup ve çevreler arası çelişkilerin şiddet yöntemiyle çözümüne KESİN OLARAK karşı çıkmış ve bu tutumunda samimi olduğunu 1,5 yıllık pratiği ile defalarca kanıtlamıştır.

Bolşevik Partizan dergisinin 53. sayısında yayınlanan bir yazıyı vesile ederek, bu adı geçen dergi sayısının Dev-Sol taraftarlarınca çeşitli semtlerde zorla "kamulaştırılması" tutumunu, devrimci olmayan bir davranış olarak niteliyor ve kınıyoruz. Bu davranışın bir devamı olarak 15.9.1989 tarihinde derneğimize gelen iki Dev–Sol taraftarının BP' nin ilgili sayısından iki dergiye "el koyma" tutumlarını şiddetle kınıyor ve bu tutumun düzeltilmesini talep ediyoruz. Biz, açıkça "el konulan" bu iki derginin geri iadesini talep ediyor ve bu sorunun bir tartışma toplantısında karşılıklı olarak dostça duygu ve davranışlarla ele alınmasını istiyoruz.

Hamburg Dev-Sol yönetimi ve taraftarlarını bir kez daha bu devrimci olmayan tutumlarını gözden geçirmeye çağırıyoruz.

Devrimciler arasındaki çelişkiler, sürtüşmeler şiddet yöntemiyle değil, karşılıklı eleştiri, ikna yöntemiyle çözülmelidir.

HAMBURG ENTERNASYONAL DAYANIŞMA BİRLİĞİ

YÖNETİM KURULU

18.9.1989 ■

(Emdaxûyanîke TKP/ML(B) ya ku kete deste me. weke wê çap dikin.)

JÎ BO KARKERÊN Bİ ZANİSTİYA ÇÎNÎ, WEZÎFA BİNGEHÎN EV E, KU XWE Dİ ERKA SAZBÛNA PARTİYE WÊRDİN !

Berdewamiya Bolşevik Partizan Hejmar :53

DI AFIRANDINA PARTIYEKE BOLŞEWÎK DE HINEK PIRSGIRÊKÊN ERKA SAZBÛNA RÊXISTINÊ !

II. PIRSGIRÊKA ÎLEGALÎTÊ:

Bi navdebûna partiya me jî, rêxistinên ku li welatê me bi navê Marxîzm-Lenînîzmê dipeyêvin, di derbxwarina wanê girande ji aliyê çînên serdest, rêxistin ji aliyê xebata îlegalîtê de amator, tewrê bêxem rolê belî lîstiye.

Di vê pêwendiyê de yê belî, bi navê "ji mecalên legal nehîdarbûn," rêdara xebata îlegal ji xebata legal anîn e.

Îro di dema ku mecalên legal di nava qeysên belî de ji nûh derdikevin holê; û hinek kesên çep yên bêfirşk ku pêwendiyê wan bi şoreşê ve nemaye, di holekê de ku bi awayê eşkere xebata legal dipesinîn; nexwaşiyên bòrî dî vî warî de berdewamkirin wê cardin ji dilêşiyê re rê vebike.

Rêxistinên şoreşgerê bûrjûwa biçûk, pêkhatiyên vê dawiyê yê weke Dev-Sol hwd, nîşana eşkere ye ku vî beşî di vi warî de qet derseke biçûk jî negirtiye. Em komunîst divê di vî warî de tewrekî têkûz û xurt bigrin.

Îlegalîte, gihahevdanîna legal, prensîbeke ji herî bingeha gihahevdanînê be, di vî warî de rêdarên têkûz bên tespîtkirin, dij yên ku vana pêknaynin bêêşbûn, ji bo sazbûna rêxistinî pirsgirêkeke herî girîng e.

III. PIRSGIRÊKA TEWRÊ ŞOREŞGERÎ LÍ CEM POLÎS/GIRTINXANÊ DE/DI DADIGEHÊ DE

Polîs, girtînxane, dadigeh herêmek ji hêrêmen ku têkoşîna çînî bi herî hişkîya xwe tê de berdewam dike. Ev herêmana, ji bo komunîstan di têkoşîna çînî de ji herêmên azmûnê heri girîng in.

Di vê herêmê de ji bo hemê rêxistinên ku bi navê Marxîzm-Lenînîzmê dipeyêvin, jihevnehatineke teorîk praktîkê bi tirs berhema gotinê ye.

Teorî, hema ji bo hemûyan babetê "Ser bide/Sir me de" ye. Belê pratîk jo bo piraniya pir mezin -ji bo piraniya pir mezin yên ku ji her rêxistinê hatine girtin- weke di strana ku tê de babetê "li qereqolê rast dibêje / li dadigehê çewt dibe" tê gotin e. Ango pratîk, li cem polîs di bên lêdanê de yên ku dizanê -cî bi cî jî yên ku nizane jî!!- perçe bi perçe yan jî bicarekê ve gotin; lê belê dûre jî li dadistênê û dadigehê tewrê xwe guhartin e.

Û cardin pêkanîn, yên ku tewrên wan li Polîs rezîl bûne, ji nûh ve anîna mewkiyên ku meriv dikare bije yên birêve birina rexistinê ne, yan jî di van ciyên xwe de mayîn e.

Cî bi cî ji vê pêkanînê re qilifê teorîk jî hatiye dîtin; weke **"Sira rêxistinê dayîn, derheqa kesên di rêxistinê de agahdarî kirin xiyanet e"** direktiva tûj ya komunîst tê ketina qeraxekê, "xiyanet" tenê ji bo yên ku diçin cem dewletê re tê gotin, ji bo yên dinan jî teorîyên weke "xeletî" tê dîtin pêşveçûne.

Bi van pêkanîna rezîl û teoriyên ku ji bo wê bûne qilif ve hesabê xwe kirin; ji bo avakirina rêxistineke xurt girîngiyeke belî ye.

Di nava gihahevdanîneke komunîst de, divê ciyên kesê ku "li qereqolê rast dibêje/li dadigehê çewt dibe" tunebe.

Di vê pêwendiyê de pirsgirêkeke provaqatoran jî heye. Di vê xalê de pêkanîn; ji bo hin gelek rêxistinên şoreşger, kesek ta ku di nava rêxistinê de ye baweriya çawgirtî; û her şikên cûre avitina qeraxekê; dema ku cûdabûna siyasî hwd. Jî derkikeve sucun weke "ajan" yên bê ispat li holê gerandin e. Di dîtina giştî de ev her du tewir jî tewrên ku dapalîna nava rêxistinê hêsan dike ne. Di vê manê de ji dîroka tevgera komunîst ya cîhanê de pir tişt hene ku meriv fêr be.

IV. HINEK PIRSGIRÊKÊN BIRÊBIRINÊ:

Ji bo afirandina rêxistina xurt ev xalana yên girîngiyê ne: Ji bo her demê divê berê karê gihahevdanînê yê esas rast bên bicîkirin.

Karê gihahevdanînê, karekî ku rêzek herêman dixe nava xwe, bi serê xwe temamiya erkê dixe nava xwe, tevlihev e.

Di dema ku meriv tê de ye, di vî karî de berê esas çi ye? Divê bê dîtin û derxistin û esasê hêzan -ji bo karê rêxistinî- ber bi vî berî anîn, ji bo serketinê elameta pêwistiyê ye.

■ Di karê rêxistinî de jî -weke di karên din de jî- ya esasbûnê ne belavbûn e. Di eynî demê de ji çar aliya re gurmist hejandin, tu erkekê raste rast şironevekirin; di nava temamiya erkanda ya ku derdikeve pêş bicîkirin,

esasê hêzan ji bo demekê li ser vê komkirin, alternatîfên vê erkê raste şorevekirin, alternatîfa ku em her dijîn e. Çi heyf e ku, di gelek reşan de, em alternatîfa duemîn hilnabijêrin.

■ Ku carê armanc hate danîn, divê bi heterî e armancên ku hatina danîn bê ajotin, bi heterî bên pêkanîn.

Karê ku dest pê bû divê bê qedandin.

Ev eşkere ye ku, karê bi plan, zanebûna pêwendiyeke rast di navbera erkanda danînê hece dike.

■ Çêkirina planeke rast bi tenê ne bes e. Di eynê demêde **mirovên ku karê di vê planê bi cî bûn e, bikin rast bên hilbijartin** (hilbijartina qedroyên rast/ bi erkkirin) û gere **dageriya pêkanînê** bê qewîm kirin. Di vî warî 'e jî em di avahiya gihahevdanîna xwe de nedilgeşiyê dibînin.

Ji bo dagereke serrast bi taybetî;

■ Ji bo her mirovê ku bê bi erkkirin, divê kar bi temamî bê bi cî kirin û dayîn; di rêya şirovekirinê divê rêberbûn û ji bo karê ku bê kirin jî dayîna berpirsiyariya şehsî hewce ye.

Divê dagerî tenê li ser raporan ne be, dageriya di cî de ji bo birêvebirênê pêwisti ye.

Belê ev bi tu babetî, nayê mana sîstema xebateke xurt ya raporî neyê bikaranîn. Bi dijî, sîstemeke raporî ya dirist û xurt, ji bo avahiya rêxistinekê giringiyek e. Di vî warî de jî kêmasiyê me hene.

●

Eşkere ye ku, li vê derê bi navê erenivîsa hinek pirsgirêkên sazbûna gihahevdanînê, yên ku me bi tundî binav kir û derbazkirin, ji vê temamiyê gihahevdanînê, yên ku me bi tundî binav kir û derbazkirin, ji vê temamiyê her yek bi serê xwe kare be bidestkirin, divê li ser bê danûsitandin, û her yek pirsgirêkeke wisa ye ku kare bi serê xwe bibe mebesa nivîseke fereh.

Lê belê armanca me li vê derê, ne vekolîna van pirsgirêkan yek bi yek e, tenê ji bo bangkirina ku hemû hevrêyên me, Marxîst-Lenînîst, karkerên bi zaniyariya çînî, di derheqa pirsgirêkên sazbûna rêxistinî serê xwe bêşînin; xeletiyên xwe di vî warî de bi cî bikin, xwe teve têkoşîna paştexistina wana bikin e.

JI BO ME DI HERÊMA GIHAHEVDANÎNÊ DE JÎ AVAHÍYEKE BOLŞEWÎK PÊWÎST E. AFIRANDINA VÊ AVAHIYÊ ERKA ME YE. DI DESTÊ ME DE YE. TÊKOŞÎNA ÇÎNÎ YA KU NIHA BILIND DIBE Û DI DEMA WÊ BÊ DA JÎ BILINDBÛNÊ BERDEWAM BIKE, JI NAVA PEVÇINÎNA MENFETA ÇÎNA SERDEST JI BO MENFET Û HUKUMATÊ DERXISTIN E; DI NAVA VÊ TÊKOŞÎNÊ DE YA KU ERKA ESASÎ YA ÎROYÎN HEMÛ ERKÊN SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEWÎK DI TEMAMIYÊ DE DI ÇI QEYSÊ DE ME ŞIROVEKIRIYE VE GIRÊDAYÎ YE.

10 Gulan 1988

TKP/ML (BOLŞEWÎK)
KOMÎTA MERKEZÎ

Bidizî ji bo
rêxistineke wisa
pêşhoyeke were ye bê desat
jê berdan e ku,
hemû hoyên wê yên din
(hêjmara endama,
hilbijartina wan,
fonksiyonê wan ûhwh) divê
li van bê anîn.

—Lenin—
("Çi Bikin?", c.5, r.493)

PESN JI XEBATA ÎLEGAL RE

Xweş e...
Di têkoşîna çînî de soz girtin
Bi dengê bilind, raste rast girseyen bang têkoşînê kirin...

Perçiqandina yên diperçiqînin,
Rizgarkirina yên diperçiqin...

Dijar û kêrhatî ye karên rojane yên bi çûk...
Dijwar e di bin siya lûlê çekên patrona de,
kronikê partiyêe bi dizi, bê westan hûnandin...
Dijwar e...
Axaftin, lê
Axaftkar veşartin...
Serketin, lê
Serketinkar veşartin...
Mirin, lê
Mirin veşartin...
Ji bo nav kê çi ne dikir?
Lê belê ji bo haşbûnê?

Lê xizanê ku di wê kolîta tengik,
û dike hema hilweşe derdikeve te banga xwarinê dike...
Li vê derê meziniya te nayê astengkirin...
Û nav berbayî,
Dixwaze bizane karkerên karûbarê mezin ki ye.

Ji bo demekê derkeve pêş,
Yê nayê zanîn, rûyê xwe vedişêre,
û ji bo te spasiya me qebûl bike!

Bertolt Brecht

Werger ji tirkî . Remo (Bolşewık Partizan, Hêjmar 43, Rûpel 13)

* *6/7 Îlonê 1955 de di mebesa Qibrisê de, ji aliyê çîna serdest ya Tirkan ve bi dûrişmên "Qıbrıs Tirk e, Wê Tirk bimîn e" agirdan bin dijmintiya Yewnan/Rûman û girsehiyan, di gotinên li Selanîkê bombe kırine mala ku M. Kemal Ataturk tê de hatiye dinê ve bi giranî li Istanbul, Izmîrê ketin karê talankirınê. Berê yê Rûman û yên ku ne bısılmanên dûkkanên wana hatin talankirin û xerabkirın. Tenê li Istanbul-Beyoğlû û li der dorên wê 5000 ciyê kar hatên şeitandin û wêrankirin. Dêr û têrb hatin xerabkirin. Bi deh kesan yên ku ne bisilmanbûn hatin lînç kirin. Hemû bûyer ji hêla çînên serdest de hatibû plankirin û fîtkirınê.*

■

JÎ BO KARKERÊN BÎ ZANÎSTÎYA ÇÎNÎ, WEZÎFA BÎNGEHÎN EV E, KU XWE DÎ ERKA SAZBÛNA PARTÎYE WÊRDÎN !